

HARLEQUIN®

Presents

2307
March

Michelle Reid

A PASSIONATE MARRIAGE

\$4.25 U.S./\$4.99 CAN.

HARLEQUIN®

Presents

2307
March

Michelle Reid

A PASSIONATE MARRIAGE

\$4.25 U.S. & \$5.99 CAN.

Vòng xoáy đam mê

Michelle Reid

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Nội dung

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.

Nội dung

Nhà tài phiệt đẹp trai Leandros Petronades cưới Isobel vào lúc đỉnh cao của cuộc tình hoang dại, nhưng chỉ trong vòng một năm, cuộc hôn nhân đã đổ vỡ và cháy rụi.

Ba năm sau, Leandros muốn hoàn thành việc ly dị với vợ cũ, anh đã tìm được một người phụ nữ thích hợp để làm vợ... không bốc đồng như Isobel. Nhưng đối mặt với vợ cũ ở Athens, Leandros đã sốc vì nhận ra sự cuốn hút giữa họ vẫn dễ dàng bùng cháy như bất cứ lúc nào. Đột nhiên, kế hoạch của anh thay đổi, anh muốn thuần hóa cô vợ cứng đầu... theo mọi ý nghĩa của nó.

1.

Leandros Petronades lười biếng ngồi tắm nắng trên boong thuyền du lịch của mình và nhìn ra phía vịnh San Esteban. Tâm trạng anh đang thực sự mãn nguyện. Khu nghỉ mát Tây Ban Nha mới này đã mở rộng thành một khu nghỉ dưỡng đặc biệt và có thêm rất nhiều trải nghiệm thực tế trong quá trình phát triển của nó, anh cảm thấy cảm giác mãn nguyện này quả thật rất xứng đáng. Công thêm thực tế rằng anh đã làm cho khoản đầu tư ban đầu của mình sinh sôi nảy nở, những định hướng kinh doanh của anh cũng một phần tạo nên thành công đó.

Anh đã làm rất nhiều việc như vậy trong vòng 4 năm kể từ khi tiếp quản công việc từ người cha quá cố của mình, anh trầm ngâm suy nghĩ. Việc khiến cho khoản vốn đầu tư ban đầu được tăng lên gấp nhiều lần đã trở thành một mục tiêu của anh.

Đó có thể là lý do tại sao anh lại thấy dự án này có một chút khác biệt. Lần này không giống như những lần đầu tư khác. Anh tham gia vào việc này kể từ lúc bắt đầu, khi nó mới chỉ là một ý tưởng nhen nhóm trong đầu một người bạn cũ. Cả hai người, anh và Felipe Vazquez, đã cẩn thận nuôi dưỡng ý tưởng đó cho tới khi nó trở thành một khu nghỉ mát hiện đại như anh đang nhìn thấy ngày lúc này.

Vấn đề của anh bây giờ là tiếp theo anh sẽ đi đâu? Khu nghỉ mát đã hoàn thành. Các biệt thự sang trọng nằm rải rác trên sườn đồi đã có những người chủ mới, khách sạn năm sao, sân golf và khu phức hợp giải trí đang hoạt động cứ như mơ. Và San Esteban đang nhộn nhịp phát triển, khu vực bến cảng đầy những con thuyền sang trọng thuộc sở hữu của những người giàu có và nổi tiếng đang tìm kiếm những địa điểm mới để giấu mình và thư giãn. Tới tuần sau, thậm chí cả con thuyền này, nơi đã trở thành nhà của anh trong khoảng thời gian anh ở lại đây, cũng sẽ nhổ neo. Nó sẽ chạy tới Caribbean để chờ đợi sự xuất hiện của người em trai Nikos của anh, người đã lên kế hoạch nhanh chóng đi cùng người vợ mới cưới trong vòng ba tuần.

Đã đến lúc anh phải bước tiếp, dù rằng anh cũng chẳng biết mình muốn bước tiếp đến đâu. Anh có nên quay trở lại Athens để đắm chìm vào mớ hỗn độn ở công ty không? Bờ vai rộng của anh tựa quây trên tấm đệm trắng của ghế tắm nắng khi cảm giác bồn chồn thao thức cũ lại bắt đầu xáo động vào sâu bên trong xương tủy.

“Không, không thể để trang đầu như thế được.” Một giọng nói dịu dàng của phụ nữ vang lên qua khung cửa mở rộng phía sau anh. “Đây là lễ kỷ niệm cho sự tái sinh của San Esteban, và còn là lời cảm ơn và chia tay đối với những người đã làm việc vất vả để hoàn thành dự án. Hãy để nó trông thật sôi động và vui vẻ. Chúng ta sẽ gọi nó là—Lễ rửa tội của San Esteban, và nó sẽ trở thành một ngày lễ thường niên.”

Một nụ cười thoáng qua trên môi khi Leandros lắng nghe, bờ vai anh thả lỏng khi cảm giác bồn chồn thao thức biến mất. Lễ rửa tội của San Esteban, anh trầm ngâm. Anh thích cái tên đấy.

Anh thích Diantha. Anh muốn cô bên cạnh bởi sự trầm lặng, điềm tĩnh và cực kỳ có năng lực. Cô không bao giờ quấy rầy anh với những điều vụn vặt khó chịu mỗi khi anh bảo cô làm việc gì cho mình. Cô rất được việc. Cô ăn khớp một cách hoàn hảo với cách suy nghĩ của anh.

Anh gần như chắc chắn rằng mình sẽ cưới cô.

Anh không yêu cô—anh đã không còn niềm tin vào tình yêu. Nhưng Diantha rất xinh đẹp, thông minh, là một người bạn vô cùng thú vị, và hứa hẹn sẽ là một người tình hoàn hảo—mặc

dù anh còn chưa đưa ra lời đề nghị nào với cô. Cô cũng là người Hy Lạp, giàu có, độc lập và không quá đòi hỏi thời gian của anh.

Một người đàn ông bận rộn như anh cũng cần phải xem xét đến những điều đó khi lựa chọn cho mình một cô vợ, anh nghĩ ngợi với vẻ vừa ý. Anh cần sự tự do để làm những việc quan trọng bảo vệ chính anh và các công ty con của Tập đoàn Petronades vượt qua các đối thủ của mình. Xuất thân từ gia cảnh giống anh, Diantha Christophoros có thể thấu hiểu và chấp nhận điều đó. Cô sẽ không mè nheo, than phiền và khiến anh cảm thấy có lỗi vì dành quá nhiều thời gian cho công việc, cũng như cô không trông mong gì việc anh sẽ ngoan ngoãn phục tùng cô, và gọi điện bất cứ lúc nào trong ngày.

Nói cách khác, cô đúng là một sự lựa chọn lý tưởng.

Chỉ có một trở ngại nho nhỏ. Anh đã có vợ. Trước khi anh có thể đến gần Diantha để thì thầm những lời nói lãng mạn ngọt ngào và tiến tới hôn nhân thì anh, với tất cả danh dự, bắt buộc phải cắt đứt mọi quan hệ pháp lý với người vợ hiện tại của mình. Anh thấy rằng để nhanh chóng ly dị với Isobel cũng là cả một vấn đề, mặc dù thực tế rằng họ đã chẳng còn thêm để mắt đến nhau từ cả ba năm nay.

Isobel...

“Khỉ thật,” anh khẽ chửi thề khi những bồn chồn thao thức quay lại cùng với sự căng thẳng ngứa ngáy làm anh bất thẳng dậy. Anh không nên cho phép bản thân mình nghĩ tới tên cô ta mới đúng. Điều này chưa bao giờ thất bại trong việc khiến anh căng thẳng. Khi thời gian dần trôi qua, anh nghĩ về cô ta càng ngày càng ít đi và trở nên thoải mái hơn. Nhưng đôi lúc cái tên đó vẫn bất chợt chộp lấy anh và cắn hàm răng sắc nhọn của nó vào anh.

Anh lựa lấy một lon bia khi đi qua cái xe đẩy chứa đồ uống, bật mở nắp rồi đứng dựa lưng vào lan can thuyền, đôi mắt đen thẫm của anh co lại khi nhìn vào cảnh đẹp mà chỉ vừa mới phút trước vẫn còn khiến anh mỉm cười.

Cô nàng xấu xa đó, thật khó chịu, anh tức tối nghĩ thầm. Cô ta để lại vết nhơ cho anh và nó vẫn chưa thể phai mờ sau ba năm.

Anh uống một ngụm bia. Anh vẫn có thể nghe thấy tiếng của Diantha ở phía sau khi cô lên kế hoạch cho ngày lễ kỷ niệm của San Esteban với năng lực thường ngày của mình. Chỉ cần anh quay đầu lại là có thể nhìn thấy cô đang đứng trong căn phòng ngủ chính của anh, trông như thể cô thuộc về nơi đó với mái tóc và đôi mắt sẫm màu, làn da ô liu, bộ quần áo thanh lịch làm nổi bật vẻ đẹp của mình, chứ không hề phô bày khoe mẽ như...

Anh lại uống thêm một ngụm nữa. Trên đầu là mặt trời nóng bỏng đang thiêu đốt bờ vai trần của anh. Nó làm nổi bật những cơ bắp mạnh mẽ bên dưới làn da rám nắng.

Nhắc tới Isobel, anh lại cảm thấy như có những cảm giác nhức nhối khác nhau bám chặt vào tâm trí anh. Cảm giác đó đánh thẳng xuống bụng dưới của anh, nơi ẩn nấp của những ham muốn nguyên thủy. Anh nhớ nhó, tự hỏi tới khi nào anh mới ham muốn một người đàn bà như cái cách anh đã từng muốn Isobel? Hy vọng anh sẽ không bao giờ phải chịu đựng những dục vọng nguyên thủy đó lần nào nữa.

Họ đã lao vào hôn nhân như hai đứa trẻ mới lớn bị kích thích bởi tình dục, họ yêu nhau với sự đam mê như muốn xé toạc nhau ra thành từng mảnh sau những lúc tách rời. Anh quá trẻ—nàng cũng quá trẻ. Họ làm tình như thú hoang và lao vào nhau một cách cuồng nhiệt cho tới khi—có lẽ là không thể tránh khỏi—chuyện ấy trở nên gay gắt, kinh tởm và xấu xa đến nỗi thà khóa chặt nó lại và quên đi mình có một cô vợ còn hơn là mạo hiểm cho phép nó bùng nổ một

lần nữa.

Nhưng, cũng giống như khoảng thời gian ngắn anh ở tại San Esteban, mọi việc đã qua—đã đến lúc anh đi tiếp cuộc đời mình. Anh đã ba mươi một và cũng sẵn sàng để ổn định cuộc sống cùng với một người vợ phù hợp, thậm chí có thể là cả một gia đình...

“Sao lại cau mày thế?”

Diantha đang đến bên cạnh mà anh không biết. Anh quay đầu và nhìn xuống đôi mắt nâu ấm áp cùng nụ cười dịu dàng trên môi cô...nhưng lại nghĩ về một nụ cười khác. Đôi môi đó không phải đang cười, nó đang bấu ra—một cách châm chọc. Và một đôi mắt xanh dữ dội không bao giờ tỏ ra ấm áp mà chỉ thấy thách thức.

“Anh chỉ đang cố gắng đón lấy thực tế rằng đã đến lúc anh phải rời khỏi đây,” anh trả lời câu hỏi của cô.

“Và rằng anh không muốn rời đi,” Diantha thăm thì thấu hiểu.

Leandros thở dài. “Anh đã bắt đầu yêu mến nơi đây,” anh thú nhận, và tiếp tục quay ra nhìn về phía San Esteban.

Sau đó là một khoảng không tĩnh lặng giữa họ, nó cho phép tâm trí anh trôi nổi mà không có bất cứ sự xâm phạm nào của những năm tháng trống rỗng vô vị mà khi tới đây anh đã che giấu và học cách đứng lên một lần nữa. San Esteban chính là nơi trốn tránh của anh trong quãng thời gian đau khổ và tan vỡ. Isobel đã—

Sự đụng chạm nhẹ nhàng từ những ngón tay Diantha lên cơ bắp nóng bỏng của anh đã nhắc nhở rằng cô cũng đang ở đây. Họ hiếm khi chạm vào nhau. Mỗi quan hệ của họ chưa tới mức đó. Cô là bạn thân nhất của em gái anh—Chloe, và anh có trách nhiệm phải đối xử như vậy với cô ở đây. Nhưng các giác quan của anh đang xao động phản ứng lại những ngón tay mát lạnh đó—chỉ để cố gắng làm dịu đi khoảnh khắc những ngón tay đó rời đi.

“Anh biết em nghĩ gì mà, Leandros,” cô nhẹ nhàng nói, “em nghĩ anh đã ở lại đây quá lâu. Sống một cuộc sống của những người *ăn quả hưởng lộc*⁽¹⁾ sẽ khiến anh trở nên lười biếng—đây là thời điểm thích hợp để anh trở lại Athens và đi tiếp cuộc đời mình, anh có nghĩ vậy không?”

“Ah, thành ngữ,” anh mỉm cười. Thực sự kỳ lạ là Diantha có thể khai thác những suy nghĩ của anh. “Đừng lo,” anh nói. “Sau lễ hội San Esteban, mọi ý định của anh đều là việc trở về Athens và... đi tiếp, như em nói,” anh hứa hẹn.

“Thật tốt,” cô khen ngợi. “Mẹ anh sẽ rất hài lòng khi nghe vậy.”

Và với niềm vui đơn giản đó, cô lại duyên dáng đi vào phòng ngủ trong bộ váy xanh phù hợp với dáng người và mái tóc đen bóng được cuộn theo kiểu Hy Lạp bảo thủ cổ điển trên cái gáy mảnh dẻ của mình.

Nhưng cô bỏ đi mà không hề biết rằng đã để lại đằng sau một người đàn ông tiếp tục cau có vì thứ anh đang nhìn thấy là một mái tóc đỏ, thẳng, dài, đổ xuống sống lưng hẹp, phát ra sự thách thức dữ dội với tất cả những thứ gì kiểu Hy Lạp. Isobel sẽ thà chết còn hơn là phải mặc chiếc váy xanh giản dị đó, anh đảm chiêu. Cô ta thích những chiếc váy siêu ngắn khoe đôi chân tuyệt đẹp và những chiếc áo quây bó sát để trêu ngươi mắt người với khuôn ngực đẹp đẽ nhô cao của mình.

Isobel cũng thà tự cắt lưỡi mình đi còn hơn là phải thể hiện sự quan tâm tới cảm xúc của mẹ anh, anh thậm thêm vào khi quay người uống thêm một ngụm bia. Isobel và gia đình anh không thân thiết cho lắm. Họ đã mâu thuẫn với nhau một cách sai lầm ngay từ khi bắt đầu và cả hai bên đều không hề cố gắng giấu diếm điều đó trước mặt anh.

Ngược lại, Diantha yêu mến mẹ anh và mẹ anh cũng yêu mến cô. Là bạn thân của em gái Chloe, cô thường xuyên ở gần cuộc sống của anh, nhưng anh chỉ thực sự để ý tới cô từ khi cô đến đây một tuần trước để tham gia vào việc tổ chức lễ hội vào tuần sau vì Chloe, người đáng lẽ nên ở đây để giúp anh, lại đang bị lôi kéo vào việc chuẩn bị đám cưới cho Nikos.

Trong hoàn cảnh này có Diantha thật là tốt. Anh đánh giá cao việc cô bố trí đúng theo sự sắp đặt của anh, đặc biệt là khi cô mới chỉ vừa quay lại Athens sau khi sống bốn năm cùng với gia đình tại Washington. Cô được giáo dục tốt và giống như—các ưu điểm của cô ngày càng thể hiện rõ, anh chú ý. Và, không như chuyện tình lãng mạn ngăn ngui làm xấu thanh danh của cô ta với em trai Nikos của anh, cô nhất định sẽ thích hợp hơn là đồ phù thủy tóc đỏ đó.

Với suy nghĩ cuối cùng của chủ đề đó, anh uống chỗ bia còn lại và nhìn thấy một người đàn ông đang băng qua khu vực chụp ảnh của bến cảng và cau mày nhìn hẩn. Anh hoàn toàn không thích các tay thợ chụp ảnh, không chỉ bởi vì họ xâm phạm quyền riêng tư của anh mà còn bởi vì đó là nghề kiếm sống của cô vợ thân yêu của mình. Lần đầu tiên họ gặp nhau là khi cô ta đang chữa cái máy ảnh chết tiệt đó về phía anh—hay là về phía chiếc Ferrari đỏ mà anh đang đứng dựa vào lúc đó? Không, chắc chắn là anh. Cô ta chụp ảnh anh rồi sau đó tán tỉnh như điên với chiếc máy ảnh còn đang bấm liên tục. Cuối ngày hôm đó họ đưa nhau lên giường và sau đó thì—

Anh không muốn nghĩ tiếp về những gì xảy ra sau đó. Anh không muốn nghĩ bất cứ điều gì về Isobel nữa. Cô ta đã không còn thuộc về những suy nghĩ của anh, và cũng đã tới lúc anh nên biến nó thành chính thức.

Người đàn ông với chiếc máy ảnh quay đi. Cũng như Leandros, một cách dứt khoát. Anh đột nhiên cảm thấy tốt hơn nhiều về chuyện rời khỏi đây và anh bước vào trong để...đi tiếp cuộc đời mình.

Những suy nghĩ của Isobel biến chuyển liên tục từ lúc nàng ngồi đọc bức thư vừa mới được gửi bởi luật sư của người chồng xa lạ của mình để nhắc nhở nàng rằng Leandros bắt đầu có ý định ly hôn.

Nàng đang ngồi một mình trên chiếc bàn trong bếp. Mẹ nàng vẫn còn chưa chịu rời giường. Nàng thấy may vì điều đó bởi bức thư này đến như một cú sốc, dù cho rằng nàng cũng đồng ý với nội dung của nó. Đã tới lúc, không nên để việc này kéo dài và một trong hai người nên đi thẳng vào vấn đề, chính thức kết thúc cuộc hôn nhân lẽ ra không nên có này.

Nhưng những chữ in trên tờ giấy mờ nhạt dần khi nàng nhận ra chính là nó, chương cuối cùng của một sai lầm bốn năm. Nếu nàng đồng ý với những điều kiện của Leandros thì nàng biết mình sẽ phải chấp nhận rằng đó chính là những năm tháng lãng phí của cuộc đời mình.

Anh ta có cảm thấy vậy không? Hay đó là lý do tại sao anh ta lại chần chừ như thế? Thật khó khăn để thừa nhận rằng mình đã từng sai lầm, rằng mình đã từng ngu ngốc tới nỗi để tình cảm lẫn lộn mất lý trí.

Hay là còn có điều gì khác ngoài việc quyết định chấm dứt cuộc hôn nhân khổ sở này của họ? Có phải anh ta đã tìm thấy một người mà anh ta nghĩ mình có thể dành cả cuộc đời bên người đó không?

Ý nghĩ này đáng ra không nên khiến nàng đau đớn mới phải. Lúc mới đầu nàng đã yêu Leandros sâu nặng tới nỗi nghĩ rằng mình đã điên mất. Họ còn trẻ—quá trẻ—nhưng ồ, nó rất nồng nàn tha thiết.

Rồi sau đó—không, không được nghĩ tới niềm đam mê đó nữa, nàng kiên quyết nói với bản thân mình, và buộc mình phải tiếp tục đọc nốt lá thư.

Lá thư hỏi về việc nàng có thể suy nghĩ tới chuyện bay sang Athens để gặp chồng mình—tất nhiên là có cả sự góp mặt của luật sư—để họ có thể bàn luận và dàn xếp một sự thống nhất dựa trên nỗ lực làm cho cuộc ly hôn diễn ra nhanh chóng và không gây rắc rối. Nàng chỉ mất một vài ngày là đủ, Takis Konstantindou đoán vậy. Tất cả mọi chi phí về việc thuê luật sư cho cả anh ta và nàng sẽ do Leandros chi trả, như một cử chỉ thiện chí, bởi quý ngài Petronades không thể sang Anh lúc này.

Nàng dừng lại vì thắc mắc không hiểu tại sao Leandros lại không thể sang Anh. Người đàn ông trong trí nhớ nàng luôn sống mà không thể thiếu chiếc va li hành lý, vậy nên thật kỳ quặc khi nghĩ anh ta đang phải chịu sự giam hãm nào đó.

Dù gì thì việc nghĩ về anh ta cũng đã là kỳ quặc rồi, nàng thêm vào, và lá thư bị thả rơi khi nàng ngồi lại lên ghế. Lần đầu họ gặp nhau do vô tình tại một cuộc triển lãm xe hơi thường niên ngay ở Anh. Nàng đã ở đó trên danh nghĩa chính thức là nhiếp ảnh gia cho một tạp chí xu hướng mới—một người với tuổi hai mươi hai rực rỡ và tự tin, luôn nghĩ rằng cả thế giới đang ở dưới chân mình. Trong khi đó anh ta hai mươi bảy tuổi và rất bảnh bao, với vẻ ngoài như một vị thần Apollo đen tối đích thực.

Họ đã tán tỉnh nhau trên nắp ca-pô bóng nhoáng của những chiếc xe đắt tiền. Với vẻ ngoài, sự quyến rũ cùng với những bộ quần áo không tì vết, nàng cho rằng anh là một người đại diện bán hàng của chiếc xe, vì trông tất cả như tới hàng triệu đô la. Điều này chưa từng xảy ra với nàng khi họ chẳng bàn bạc tới chuyện bán xe mà chỉ đùa cợt rằng anh sở hữu tới vài cái trong số chúng. Mãi sau đó nàng mới nhận ra Leandros là ai—nhưng đã quá muộn để có thể cứu vãn.

Bởi sau đó anh đã hoàn toàn hạ gục nàng với vẻ ngoài đẹp trai cùng nét quyến rũ dễ bị thuyết phục, cùng với cái cách mà anh nhìn nàng khiến nàng không hề nghi ngờ chuyện gì đang diễn ra sau khuôn mặt đẹp đẽ đó. Họ có một buổi hẹn hò cùng ăn tối và kết thúc với việc lên giường ngay khi họ có được cơ hội đầu tiên. Việc anh ta phát hiện ra mình là mối tình đầu của nàng chỉ càng khiến cho niềm đam mê này càng thêm cháy bỏng. Anh thích mình đóng vai trò là người dẫn dắt. Anh dạy cho nàng biết đến những khoái lạc trên chính cơ thể nàng và khiến nàng biết rõ làm thế nào để vừa lòng cơ thể anh. Khi tới thời điểm phải quay trở lại Hy Lạp, anh ta đã không đồng ý đi mà không có nàng. Họ đã kết hôn vội vàng tại cục dân sự rồi sau đó vội vã ra sân bay để bắt kịp chuyến bay của mình.

Nàng bắt đầu muốn hỏi, đó là khi anh dẫn nàng lên một chiếc máy bay phản lực tư nhân với biểu tượng Petronades màu vàng bóng loáng ở một bên thân máy. Anh đã nghĩ thật nực cười khi nàng không hề biết rằng mình đã kết hôn với một phú ông thời hiện đại, và đưa nàng vào cái cabin riêng nhỏ bé, nơi mà anh đã làm tình với nàng suốt cả dọc đường bay tới Athens. Cả đời nàng chưa bao giờ lại hạnh phúc đến thế.

Nhưng chỉ có vậy—toàn bộ niềm hạnh phúc của cuộc hôn nhân của họ chỉ trọn vẹn trong đúng chuyến bay từ Anh sang Hy Lạp đó. Lúc họ chuẩn bị đến nhà của gia đình anh, tình yêu như gió lốc của họ hoàn toàn biến thành quá khứ. “Em không thể mặc như thế mà đến gặp mẹ anh được,” những lời chỉ trích đầu tiên của anh vẫn còn rung lên những hồi chuông phản kháng trong đầu nàng.

“Tại sao? Bộ này thì có vấn đề gì?”

“Cái váy này quá ngắn; bà sẽ ngắt mất. Và em có thể buộc tóc lên không, hãy thể hiện một ít tôn trọng với những người mà em sắp gặp.”

Nàng đã không buộc tóc mình lên, cũng như không thay quần áo. Nhưng nàng đã sớm vất vả học được rằng bướng bỉnh và thách thức là điều không nên làm khi một người đàn ông đang chỉ trích bạn, mặc dù bình thường người đó luôn chảy cả nước bọt vì ham muốn bạn. Nhưng việc đó không giống với việc bạn bị đóng hộp và bị dán lên cái nhãn giá điểm rẻ tiền ngay từ ánh mắt kinh khủng đầu tiên của mẹ anh ta.

Sau đó mọi việc trở nên càng ngày càng tồi tệ hơn. Và—đúng, nàng lặp lại khi nhìn xuống lá thư, đã đến lúc một trong hai người phải đứng lên khởi xướng và kéo xuống bức màn cuối cùng cho một thứ đáng lẽ không bao giờ nên xảy ra đó.

Thực ra thì Isobel chỉ có duy nhất một vấn đề với những chi tiết mà Takis Konstantindou đã đề ra trong lá thư. Nàng không biết mình sẽ phải dành ra tận mấy ngày tại Athens như thế nào bởi nàng không thể để mẹ nàng ở một nhà mình lâu như thế.

“Mấy giờ thì chuyến bay của cô ta sẽ tới?”

Leandros đang ngồi trên ghế trong văn phòng sang trọng của mình tại Athens. Trong vòng hai tuần từ khi trở lại đây, anh đã biến thành một con người hoàn toàn khác. Từ một người đàn ông San Esteban cởi mở trở thành một ông trùm Hy Lạp lạnh lùng, cứng rắn.

Liệu anh có vui vẻ với việc này không? Không, anh chẳng thể vui khi lại phải biến thành một người như vậy, nhưng khi quỹ dữ tới thì túng cũng phải tính⁽²⁾, đó là nghe người ta nói vậy. Trong tình huống này thì quỹ dữ là một số người quan trọng đang chiếm giữ thời gian và trí óc anh. Chiếc bàn của anh thường phải rên rỉ dưới sức nặng của đồng giấy tờ với các vấn đề cấp bách rõ ràng là cần tới sự chú ý của anh. Anh chuyển hết từ cuộc họp quan trọng này sang cuộc họp quan trọng khác mà không kịp thở. Cuộc sống xã hội của anh chuyển từ ăn uống lười biếng trong một nhà hàng trên đại lộ San Esteban, thành các cuộc mời mọc chiêu đãi liên miên không ngớt khiến anh thật sự bức bối. Chỉ cần mắt anh mở ra là sẽ có ai đó nhảy vào muốn nói chuyện. Còn nếu anh nhắm mắt lại thì sẽ có ai đó khiến chúng phải tiếp tục mở ra. Những vòng xoáy quyền lực cứ quay mãi quay mãi cả hai mươi tư tiếng một ngày và toàn bộ cái đồng bận bịu này càng trở nên căng thẳng hơn khi người em trai Nikos của anh còn đang phải chuẩn bị cho đám cưới của nó.

Sau cái chết của cha, Leandros trở thành người đứng đầu dòng họ Petronades, do đó nghĩa vụ của anh là phải thay cha làm chủ tất cả mọi việc. Mẹ anh thì ngày cưới của Nikos càng tới gần càng dễ bị kích thích thần kinh, và bà gần như sẽ hoảng loạn nếu đứa con trai cả không chịu nghe lời. Bất cứ lúc nào anh phàn nàn, bà sẽ bảo anh thôi hậm hực và nhắc nhở rằng anh đã từ chối cho bà cơ hội để có thể tự hào về cuộc hôn nhân thảm họa của anh. Và bởi vì những ý nghĩ về hôn nhân đã hoàn toàn nằm trong đầu, vậy nên anh rất khó khăn trong việc giữ mình không ngắt lời bà rằng có lẽ Nikos nên bắt chước anh rồi trốn đi làm một đám cưới bí mật. Ít nhất thì cái ngày đó nên chỉ hoàn toàn thuộc về nó và Carlotta. Nếu còn có bất cứ điều gì về cuộc hôn nhân của mình khiến anh có thể nhớ lại với niềm vui trọn vẹn, thì đó là khoảnh khắc Isobel mỉm cười khi anh đeo nhẫn lên tay nàng và thì thầm “Anh yêu em rất nhiều.” Anh đã chẳng cần tới tận năm trăm người làm chứng để chứng minh lời thề đó là sự thật.

Trái tim anh nhức nhối trừng phạt vì hối tiếc những thứ anh một thời đã từng có và đã đánh mất.

“Tối nay.” Takis Konstantindou kéo anh trở về thực tại với địa điểm mà anh sẽ phải đi gặp. “Nhưng cô ta khẳng khái muốn tự mình sắp đặt,” Takis thông báo cho anh. “Cô ta sẽ ở tại

khách sạn Apollo gần Piraeus.”

Leandros cau mày. “Nhưng đó là một nơi xoàng xĩnh với xếp hạng sao thấp. Tại sao cô ta lại muốn ở đó trong khi có thể có được cả một khu phòng nghỉ cao cấp tại Athenaeum?”

Takis chỉ nhún vai vì cũng không biết câu trả lời. “Tất cả những gì chú được biết là cô ấy từ chối lời mời sắp xếp của chúng ta và đặt ba phòng, không phải hai, tại Apollo, một trong số đó phải có lối vào dành cho xe lăn.”

Lối vào cho xe lăn? Leandros ngồi thẳng lên, anh đột nhiên chú ý. “Tại sao?” anh hỏi. “Có chuyện gì với cô ta? Cô ấy bị thương...hay bị ốm?”

“Chú không biết có phải căn phòng đặc biệt đó là dành cho cô ấy hay không,” Takis trả lời. “Tất cả những gì chú biết là cô ấy đã đặt một căn phòng như thế.”

“Vậy thì chú tìm hiểu đi!” anh ngắt lời. Đột nhiên ý nghĩ Isobel xinh đẹp của mình bị mắc kẹt trên chiếc xe lăn khiến anh cảm thấy muốn bệnh!

Trông anh thậm chí chắc phải nhột nhột đi nhiều mới khiến Takis nhìn anh vẻ kỳ lạ. “Điều đó có thể thay đổi mọi thứ, chú không thấy hả?” Tính cách của một ông trùm tư bản nhảy ra cứu giúp anh. “Toàn bộ hướng đi dựa trên những đề xuất của chúng ta để giải quyết chuyện này có thể sẽ phải sửa lại để thêm vào những điều khoản về bệnh tật.”

“Chú nghĩ chắc cháu luôn có các cách giải quyết thích hợp cho những tình huống như thế này, Leandros.” Vị luật sư cười giễu cợt.

“Thích hợp chưa đủ.” Anh đột nhiên nổi giận. “Thích hợp không phải là điều cháu muốn hướng tới! Cháu không phải là người keo kiệt! Cháu không muốn chơi bời với chúng! Isobel là vợ cháu!” Nghe thấy chữ “là” buột ra khỏi miệng khiến anh ngừng lại và hít thở. “Cháu sẽ chẳng vui vẻ gì khi từ bỏ cuộc hôn nhân này dựa trên những sai lầm của nó đâu, Takis,” anh nói với người đàn ông kia. “Nhưng cháu hy vọng sẽ từ bỏ nó với ý nghĩ lúc kết thúc mình đã đối xử với cô ấy một cách công bằng.”

Takis trông rất bất ngờ với sự bùng nổ của anh. “Chú xin lỗi, Leandros, chú không có ý—”

“Cháu hiểu chú có ý gì,” anh cộc lốc ngắt lời. “Và cháu cũng hiểu chú nghĩ gì.” Đó là lý do tại sao những lời bình luận nhạo báng về Isobel với chi phí đền bù khiến anh nổi xung. Anh biết gia đình anh nghĩ như thế nào về Isobel. Anh biết họ bàn luận với nhau theo hướng xúc phạm nàng. Anh thậm chí còn để họ làm thế—mà giả vờ như không biết. Nhưng họ đã nhằm nếu nghĩ cuộc hôn nhân của anh thất bại là vì Isobel, bởi vì nó không phải vậy. Dù thế nào cũng không phải.

Takis đã nghĩ sai về anh nếu chú ấy nghĩ anh nộp đơn li dị là vì không còn quan tâm tới Isobel. Anh có thể không muốn nàng trở lại để phá vỡ cuộc sống của mình một lần nữa, nhưng... « Cho dù người khác có nghĩ gì về cuộc hôn nhân của cháu lẫn Isobel, thì cô ấy vẫn luôn xứng đáng nhận được sự tôn trọng của cháu bất cứ lúc nào. Chú có hiểu không? »

“Tất nhiên.” Với một người đàn ông gấp đôi tuổi anh hiện tại và cũng là cha đỡ đầu của anh, Takis Konstantindou đột nhiên trông rất giống một người làm công cần thận khi mái đầu bạc của ông gạt gù. « Chưa bao giờ vượt quá như vậy... »

“Dốc hết khả năng tìm hiểu điều đó trước khi chúng ta gặp cô ấy,” Leandros ngắt lời, liếc nhìn đồng hồ và cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận ra mình sắp có một cuộc họp ở đâu đó và có thể kết thúc cuộc tranh luận này.

Anh đứng dậy. Takis đã nhận ra điều anh muốn ám chỉ mà không cần thêm bất cứ lời nói nào và bỏ đi làm nốt phần việc đấu thầu của mình. Leandros đợi cho tới khi cánh cửa đóng lại phía sau anh, sau đó lại thả mình xuống ghế. Anh biết mình đã cư xử một cách vô lý. Anh biết lý do tại sao Takis không hiểu, bởi vì từ nơi mà ông ấy đến. Chỉ cách đây hai tuần, Leandros gọi điện cho người cha đỡ đầu và thông báo với ông rằng anh muốn nộp đơn ly dị. Đó là một cuộc trao đổi ngắn gọn, không cảm xúc và Takis cũng trả lời với giọng điệu của luật sư.

Nhưng vài tuần trước, Isobel trong đầu anh là một phù thủy khó chịu đầy gai nhọn. Còn bây giờ, chỉ sau một lời nhận xét ngắn gọn, nàng đã trở thành một cô gái nhỏ bé và dễ bị tổn thương mà anh đã tóm lấy cái cổ xinh đẹp và lôi nàng từ thiên đường xuống tới địa ngục của xã hội Athens.

Với một câu nguyên rủa thậm tệ, anh đứng lên và đi vòng quanh bàn. Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Anh tự hỏi bản thân. Có vấn đề gì với anh vậy? Có phải do anh muốn làm người đàn ông chính nghĩa và đột nhiên có cảm giác bảo vệ vì có thể Isobel mà ngày mai anh gặp sẽ trở thành cái bóng của người mà anh từng biết không?

Xe lăn.

Một câu nguyên rủa nữa lại thoát ra từ miệng anh. Chiếc điện thoại trên bàn đổ chuông. Đó là Diantha, dịu dàng nhắc nhở anh rằng mẹ anh không muốn con mình về muộn bữa cơm tối nay. Sự căng thẳng trên vai anh được xóa bỏ, giọng nói nhẹ nhàng, khiến người khác vui lòng của cô thể hiện sự thông cảm với hoàn cảnh hiện tại của anh. Sau khi cuộc nói chuyện chấm dứt, anh cảm thấy tốt hơn—hơn nhiều so với việc anh tự bình tĩnh.

Đúng vậy, anh khẳng định. Diantha rất phù hợp với anh. Cô khiến anh có thể tập trung tâm trí vào những vấn đề cần được giải quyết, chẳng hạn như cuộc họp mà anh phải tham dự ngay bây giờ.

“Con đang mời gọi sự rắc rối nếu con cứ mặc như thế này,” Silvia Cunningham tuyên bố theo tính cách thẳng thừng bình thường của bà.

Isobel bước lại để nhìn mình trong gương. “Tại sao, có vấn đề gì ạ?” Tất cả những gì nàng thấy là một bộ đồ màu nâu hoàn hảo được đặt máy riêng với chiếc váy nhẹ nhàng ôm lấy hông và đùi có chiều dài đoan trang tận dưới đầu gối mảnh mai của nàng. Chiếc áo khoác có khóa kéo dài tới thắt lưng và bên trong nó nàng mặc một chiếc áo sơ mi màu kem kín đáo cổ điển. Mái tóc của nàng được cuốn lên gọn gàng và cố định lại bằng một chiếc lược đồi mồi. Nàng bôi son màu nude, phấn mắt màu nâu sáng cùng một ít mascara đen, tất cả chỉ có vậy.

Thực tế là nàng đã cố gắng để trông mình bảo thủ nhất có thể, nhưng nàng cũng nhận thấy rằng có một tia sáng thách thức đang cháy lên trong đôi mắt màu xanh lá của nàng.

“Vấn đề của bộ đồ này ở chỗ nó là một hành động hoàn toàn khiêu khích,” mẹ nàng nói. “Tên đàn ông khốn khiếp đó chưa bao giờ có thể giữ mình không chạm vào con ngay cả tại thời điểm tồi tệ nhất. Con nghĩ nó sẽ muốn làm gì khi con chuyển sang mặc cái kiểu rõ ràng là muốn thoát khỏi nó như thế này?”

“Hình dáng con như thế nào thì làm sao con có thể đổi được!” Isobel chống trả. “Đó đều là do mẹ sinh con ra như thế, từ mái tóc cho tới đôi mắt.”

“Cả cái tính nóng nảy,” Silvia gật đầu. “Và cả mong muốn bùng bình là khiến cho nó thấy nó sẽ bỏ lỡ mất điều gì.”

“Bỏ lỡ?” Đôi mắt xanh lóe lên. “Con có cần phải nhắc lại cho mẹ rằng con mới là người bỏ anh ấy ba năm trước không?”

“Còn nó là người đã chẳng thêm bận tâm đến việc đưa con trở về.”

Còn mẹ sao cứ phải nhắc đi nhắc lại thế? Isobel nghĩ. “Con không có thời gian cho việc này đâu,” nàng nói và bắt đầu đi tìm túi xách. “Con cần phải tới một cuộc hẹn.”

“Đáng lẽ con không nên tới cái cuộc hẹn đó mới phải!”

“Mẹ làm ơn đừng có bắt đầu nữa.” Isobel thở dài. Họ đã như thế này cả trăm lần rồi.

“Mẹ đồng ý là đã đến lúc nên kết thúc cuộc hôn nhân của con, Isobel,” mẹ nàng vẫn dai dẳng, “và mẹ thậm chí còn chuẩn bị thừa nhận bức thư từ luật sư của Leandros đã mang đến tin tức tuyệt vời nhất mà mẹ từng được nghe trong hai năm dài đằng đẳng.”

Nhìn cái cách mà mẹ nàng đang cố chiến đấu để có thể đứng vững với sự trợ giúp của cái xe tập đi của bà, nàng hiểu bà đang suy nghĩ cái gì.

“Nhưng con vẫn nên tiến hành việc này thông qua bên thứ ba,” bà tiếp tục, “và trông cái cách mà con ăn mặc như thế này, mẹ hoàn toàn chắc chắn rằng việc con đi gặp trực tiếp nó sẽ là một sai lầm!”

“Mẹ ơi—làm ơn ngồi xuống đi,” Isobel van xin. “Tay mẹ đang run lên đấy. Mẹ cũng biết người ta bảo gì về chuyện cố gắng quá mức mà.”

“Mẹ sẽ ngồi xuống khi nào con thôi cứng đầu về việc này!”

Một nụ cười đột nhiên nở ra trên khuôn mặt Isobel. “Chó chê mèo lắm lông⁽³⁾,” nàng nói.

Miệng mẹ nàng co rúm lại. Nếu Isobel muốn biết mình được thừa hưởng cái tính cách bướng bỉnh từ ai thì nàng chỉ cần nhìn vào Silvia Cunningham. Từ mái tóc, đôi mắt, thậm chí cho tới sức mạnh ý chí của nàng cũng là từ người phụ nữ kiên định này. Mặc dù những tính cách đó trong con người mẹ nàng đã phai mờ trong vòng hai năm qua kể từ sau vụ tai nạn xe hơi khủng khiếp. Silvia đang hồi phục dần dần, nhưng vết thương cột sống thì rất nghiêm trọng. May mắn thay—mẹ nàng cũng thật là tốt phước—đầu óc của bà vẫn sáng sủa như cúc áo được đánh bóng và chắc chắn tính tình của bà sẽ sớm quay trở lại như cũ.

Nhưng Silvia đang có xu hướng cố gắng quá mức. Mới vài tuần trước bà đã bị ngã rất nặng. Bà không làm đổ vỡ cái gì nhưng đã khiến khắp người bị thâm tím và làm lung lay sự tự tin của chính bà. Nó cùng làm Isobel lo lắng về việc để bà ở nhà một mình cả ngày trong lúc nàng đi làm. Rồi sau đó, lá thư của Leandros gửi tới càng làm cho cuộc sống trở nên phức tạp. Đưa Silvia đi cùng với nàng sẽ khiến mọi việc dễ dàng hơn là để bà ở nhà và phải lo lắng đến phát bệnh ngay sau khi nàng đi.

Mất hết cả kiên nhẫn, Isobel vói ngay lấy cái ghế gần nhất rồi đặt nó đằng sau chân mẹ. Silvia hạ người ngồi ngay xuống ghế mà không một lời phản đối, có thể thấy bà đã khó khăn như nào mới có thể đứng lên được. Nhưng thế mới là mẹ nàng, Isobel nghĩ thầm khi cúi xuống hôn má bà. Bà là một chiến binh. Và thực tế rằng bà vẫn còn là người của thế giới này và vẫn có thể tự bảo vệ mình trong các cuộc tranh cãi là bằng chứng tốt nhất cho điều đó.

“Mẹ nghe này,” Isobel nói, ngồi xuống ngang bằng với bà và gạt cái xe tập đi ra chỗ khác để có thể cầm lấy tay bà. “Được rồi, con thú nhận con mặc như thế này là có lý do. Nhưng việc cố gắng làm cho Leandros hối tiếc về vụ ly hôn chẳng có nghĩa lý gì cả.” Nó còn hơn thế nữa, đôi

mắt tối dần của nàng đã thể hiện điều đó. “Anh ta chẳng làm gì ngoài việc chỉ trích cách ăn mặc của con. Nhưng khi anh ấy làm vậy, con lại quá bướng bỉnh không chịu nhượng bộ lấy một chút theo ý kiến của anh ấy về những gì vợ anh ấy nên mặc hay nên cư xử như thế nào.”

“Cũng khá là đúng.” Bà mẹ xinh đẹp, chân thành của nàng gật đầu. “Con bé kiêu căng ngốc nghếch.”

“Vâng, con có ý muốn để cho anh ta hiểu rằng con có quyền tự do chọn bất cứ cái quái gì mà con muốn mặc, nhưng con cũng có thể mặc bình thường như những người khác.”

Đôi mắt già nua sắc sảo nhìn vào một đôi mắt khác giống hệt nhưng trẻ trung hơn, và trông thấy sự chờ mong tha thứ.

Một tiếng gõ cửa vang lên. Đấy chắc hẳn là Lester Miles, luật sư của Isobel. Với một nụ cười khẩn trương, Isobel đứng dậy rời đi. Nhưng mẹ nàng lại không chịu thả tay nàng ra. “Đừng để nó làm tổn thương con lần nữa,” bà thì thầm vội vã.

Ánh mắt khó chịu bất ngờ của Isobel khiến Silvia ngạc nhiên. “Dù cho Leandros đã làm bất cứ điều gì thì anh ấy cũng chưa bao giờ làm con tổn thương đâu Mẹ.” Nàng đã gọi bà là Mẹ. Với Silvia, nàng luôn gọi bà là mẹ hoặc mẹ yêu, chỉ khi nào bà đi quá giới hạn thì mới là Mẹ⁽⁴⁾. “Chúng con có yêu nhau, chỉ là đã đối xử sai lầm với nhau. Để học cách chấp nhận đều gây đau khổ với cả hai.”

Silvia quyết định không nói nữa và nhận nụ hôn thứ hai lên má trong khi Isobel tự hỏi mình vì cái quái gì mà nàng lại đi bảo vệ cho người đàn ông đã đối xử với nàng theo cái cách không thể bào chữa nổi như thế!

Có vấn đề gì với nàng vậy? Có phải là do nàng hơi căng thẳng không? Có phải nàng bị kích thích với cuộc hẹn này hơn là những gì nàng thể hiện ra? Làm nàng tổn thương? Còn có điều gì Leandros có thể làm khiến nàng tổn thương hơn những gì anh ta đã làm ba năm về trước?

Một tiếng gõ khác lại vang lên, nàng xoay người đi ra cửa, tâm trí nàng đang trong cơn quay cuồng. Nàng cố gắng đấu tranh với nó, cố gắng để lấy lại bình tĩnh. “Mẹ định làm gì khi con ở ngoài?” nàng hỏi khi đang đi ra cửa.

“Clive đã thuê một chiếc xe. Bọn mẹ định đi ngắm cảnh.”

Clive. Miệng Isobel mím chặt. Đây lại là một điều vấn đề khác mà nàng chưa giải quyết được. Clive Sanders là hàng xóm và cũng là bạn tốt của họ. Anh ta cũng là người mà Isobel nghĩ nàng có thể coi là người đàn ông mới của cuộc đời mình. Hoặc anh ta có thể thực sự như thế nếu Isobel trao cho anh ta tín hiệu cho phép.

Clive bằng cách nào đó đã được mời đi cùng chuyến đi này—tất nhiên là có sự giúp đỡ và tiếp tay của mẹ nàng, nàng chắc chắn vậy. Nàng biết được điều đó khi đang đứng ở tiền sảnh khách sạn này đêm qua và nhìn thấy anh ta đi tới. Clive chỉ mỉm cười trước sự khó chịu bùng nổ của nàng, chạm bàn tay diu dàng vào đôi má đang tức giận và nói với vẻ ngây thơ, “Anh tới đây vì mẹ em. Em đáng lẽ phải thấy vui vẻ vì sự bất ngờ này mới phải, thật chẳng thú vị gì cả.”

Nhưng nàng thì còn lâu mới cảm thấy vui vẻ hay thú vị. Có quá nhiều người có vẻ tưởng rằng họ có quyền can thiệp vào cuộc sống của nàng. Clive khẳng định rằng chuyến đi tới Athens đã là một phần trong kế hoạch của anh ta cho một kì nghỉ xả hơi cực kì cần thiết. Còn mẹ nàng thì cứ nói là bà sẽ cảm thấy an toàn hơn khi có một người đàn ông như Clive ở bên cạnh. Isobel nghĩ rằng giữa họ đang có một âm mưu nào đó, rằng Clive sẽ luôn để mắt tới nàng trong trường hợp chẳng may nàng đi trệch đường ray khi nàng gặp lại Leandros.

Nhưng nàng biết mọi chuyện sẽ khác. Với tất cả những gì nàng đã làm là tranh cãi với Leandros, nàng biết sẽ chẳng còn có cơ hội nào để thấy anh ta khiến nàng lại ngã nhào vào tình yêu điên cuồng của họ như lúc trước. Nàng không ghét anh ta, nhưng nàng khinh thường cái cách mà anh ta đã đối xử với nàng. Anh ta đã giết chết sự tin cậy của nàng, tâm hồn nàng và, cuối cùng là, tình yêu của nàng.

“Đừng để anh ấy khiến mẹ mệt mỏi vì đi nhiều,” đây là lời nhận xét ngắn gọn của nàng dành cho Silvia về sự có mặt của Clive.

“Cậu ta được đào tạo trở thành một chuyên viên vật lý trị liệu,” Silvia chỉ ra. “Trao cho cậu ta quyền lợi nào đó đi.” Đó là cách mà mẹ nàng thể hiện rằng bà biết nàng không bằng lòng với sự hiện diện của anh ta ở đây. “Và Isobel,” Silvia thêm vào lúc nàng đang chuẩn bị mở cửa, “mặc một bộ đồ da màu nâu không phải cách ăn mặc thông thường đâu dù có tưởng tượng thế nào đi nữa, vậy nên hãy dừng ngay lại việc đùa giỡn bản thân rằng con sẽ chỉ ra ngoài đó để khiến cậu ta ngồi đó và ghi chép không thôi.”

Isobel rời khỏi phòng mà chẳng thèm trả lời, và làm cho Lester Miles giật mình bởi sự xuất hiện bất thành linh của nàng. Đôi mắt anh ta mở to rồi trượt xuống bộ đồ bằng da màu nâu trước khi cẩn thận đội lại mũ như thể muốn nói rằng anh ta cũng nghĩ bộ đồ của nàng không phù hợp.

Có lẽ thế thật. Nàng nhướn cằm. Đột nhiên nàng cảm thấy mình giống như một cái nồi đang sôi sùng sục và sắp nổ tung ra vì mẹ nàng đã đúng—nàng đi chỉ vì muốn trả thù Leandros.

“Chúng ta đi chứ?” nàng nói.

Lester chỉ gật đầu và bước đi bên cạnh nàng. Anh ta còn trẻ và hiếu chiến, và nàng đã chọn anh ta một cách ngẫu nhiên từ Những Trang Vàng. Đúng vậy đấy, nàng mặc như thế này là cho trận chiến, bởi nàng không nghĩ mình cần tới một luật sư để bắn đạn giúp mình—mặc dù nàng cũng vui vì có anh ta đi cùng làm bù nhìn.

Hôm nay chính là ngày chuộc lỗi. Hôm nay, nàng có ý định sẽ lấy lại tất cả những gì mà Leandros đã giật khỏi tay nàng và bỏ đi với toàn bộ chính mình một lần nữa. Nàng không cần tới tiền của anh ta hay muốn thảo luận giải quyết điều gì cả. Nàng chẳng có cái gì mà anh ta muốn, trừ khi anh ta muốn giành lại chiếc nhẫn cưới bằng vàng và một ít nữ trang bằng kim cương mà mẹ anh ta sẽ mất hết cả tinh thần nếu biết rằng con trai bà đã cho Isobel.

Vật gia truyền, nàng nhớ lại. “Cho cô thì thật là phí, cô nghĩ vậy không?” em gái Chloe của anh ta đã nói vậy. Nhưng sau đó, bà mẹ cùng cô em gái Chloe yêu quý đã không ở trong phòng ngủ lúc những đồ gia truyền quý báu đó trở thành vật nữ trang duy nhất của nàng. Họ đã không chứng kiến cảnh người đàn ông quý giá của họ trang hoàng cho vợ anh ta ở tất cả những nơi mà anh ta có thể đặt tay lên—trước khi anh ta tận hưởng niềm khoái lạc mà chúng mang lại.

Đồng đồ gia truyền đó vẫn còn đang nằm chờ mòn mỏi trong một hộp gửi an toàn ngay tại Athens này. Leandros chào đón chúng còn hơn cả sự quan tâm của nàng. Nó sẽ thật thú vị nếu anh ta sẵn sàng nằm hẳn lên bàn để chúng được trở về an toàn—rồi nàng sẽ bảo với anh ta rằng nàng chẳng cần gì từ anh ta hết, sau đó trả lại đồng kim cương chết tiệt rồi bỏ đi với lòng kiêu hãnh!

Cuộc hành trình đi hết cả Athens trên một chiếc taxi tốn rất nhiều thời gian với tình trạng giao thông khó có thể di chuyển như thế này. Lester Miles cứ liên tục chất vấn nàng như thể đó là yêu cầu bắt buộc của anh ta, nhưng nàng trả lời bằng những câu nói ngắn gọn khiến anh ta chẳng có thêm đầu mối nào khác.

“Cô đang ở thế mạnh đấy, cô Petronades,” anh ta chỉ ra. “Không hề có một thỏa thuận tiền hôn nhân nào cả, cô sẽ được hưởng một nửa tất cả số tài sản mà chồng cô hiện đang sở hữu.”

Isobel chớp mắt. Nói mới nhớ, nàng chưa bao giờ nghĩ về thỏa thuận tiền hôn nhân hay sự thiếu vắng của nó. Đó có phải là lý do tại sao Leandros muốn gặp riêng nàng không? Có phải anh ta sẽ lại quyến rũ nàng để nàng nhìn nhận vấn đề theo quan điểm của anh ta? Lợi ích đột nhiên tăng lên khá nhiều. Một vài đồ nữ trang gia truyền dường như chẳng là gì so với cái hũ vàng khổng lồ Petronades.

“Cuộc thảo luận sẽ thành công hay thất bại dựa trên những gì cô muốn từ vụ ly hôn này,” Lester Miles tiếp tục. “Vì chồng cô là người đã chủ động nộp đơn, tôi nghĩ chúng ta có thể an toàn nói rằng quyền lực đang ở trong tay cô.”

“Anh đã làm tốt việc của mình,” nàng thì thầm.

“Tất nhiên,” anh ta nói. “Cô thuê tôi để làm việc này mà.”

“Điều đó cũng có nghĩa là có thể anh sẽ hiểu tại sao chồng tôi lại đột nhiên quyết định muốn ly hôn?” nàng hỏi một cách tò mò.

“Tôi không thể chắc chắn bất cứ điều gì mà không có bằng chứng xác thực,” người luật sư cảnh báo nàng, rồi sau đó trông rất khó chịu khiến Isobel cảm thấy dạ dày mình lại bắt đầu sôi lên lần nữa. “Nhưng tôi tin chắc rằng chuyện này có dính dáng tới một người phụ nữ nào đó. Cô ấy tên là Diantha Christophoros. Cô ấy đến từ một gia tộc được tôn trọng nhất nhì Hy Lạp, nguồn tin của tôi nói rằng...”

Nguồn tin của anh ta chắc chẳng thể nào đúng hơn được nữa, nàng đồng ý khi xoay người liên tục khi nhận ra cái tên Hy Lạp đẹp dễ đó. Mối quan hệ giữa gia tộc Petronades và Christophoros tương tự như xây dựng cả một triều đại. Bà Petronades chắc hẳn phải rất hài lòng.

“Dạo gần đây cô ta đã cùng ở trên du thuyền với chồng cô,” người luật sư cực kì được việc của nàng tiếp tục thông báo. “Và, em chồng của cô—Nikos Petronades—sẽ cưới Carlotta Santorini vào tuần tới. Có tin đồn rằng chồng cô sẽ kết hôn ngay sau em trai anh ta. Đó có thể là một truyền thống,” anh ta đoán. “Các gia tộc lớn mạnh như Petronades thích đảm bảo cho dòng tộc của mình vững chắc.”

Một truyền thống, Isobel nhắc lại. Cảm thấy những giọt nước mắt đang nhức nhối trong mắt, và sự sôi sục trong người trở thành một nỗi đau giận dữ.

Đến địa ngục đi, Leandros, nàng cay đắng nghĩ.

(1): Trong thần thoại Hy Lạp, những người ăn quả hưởng lạc là một giống người sống trên một hòn đảo gần Bắc Phi bị một loại quả hưởng lạc chi phối. Hoa và quả của cây này là thức ăn chính của người dân trên đảo và nó tiết ra những chất ma túy khiến cho người ăn vào sinh ra ảo giác.

(2): Một câu thành ngữ

(3): “Pot calling the kettle black”, nghĩa tương tự như Chó chê mèo lắm lông

(4): Bình thường Isobel gọi mẹ là Mum, nhưng lúc đó nàng gọi bà là Mother

2.

Mặc xác bọn họ, Isobel nhắc đi nhắc lại đến mười lăm phút sau đó, đến tận lúc họ mặt đối mặt tại phòng họp sang trọng với bức tường được đóng ván gỗ cao cấp và những bức chân dung tưởng tượng về những vị chủ cũ của công ty Leondros.

Đứng ở ngay đây là kẻ mới nhất nằm trong một danh sách dài những người đứng đầu, nàng lạnh lùng quan sát. Petronades Leandros, rắn rỏi, thâm trầm và kiêu ngạo hơn bao giờ hết. Một người đàn ông được dựng lên nhằm bóp nát những trái tim, nàng nên biết điều đó.

Anh cao gần một mét chín, mặc một bộ đồ xám, áo sơ mi trắng và cà vạt lụa xám tạo nên những đường nét xuôi theo chiều dài thân hình làm phô ra các cơ bắp căng cứng bọc trong làn da đồng bóng loáng. Anh không thay đổi nhiều lắm; không có mùi hương được kiểm soát bên dưới bộ quần áo được thiết kế riêng, to béo, hay sự thay đổi trên khuôn mặt đẹp trai của anh. Nàng vẫn nhìn thấy màu đen của màn đêm trên tóc anh, đôi mắt sẫm như mật đường quý giá nhất từng được sản xuất, và cái miệng mỏng, mềm và rất nam tính- miệng của một người thích nhục dục bẩm sinh.

Nàng muốn vươn tay ra và tát vào mặt anh. Nàng muốn lao vào anh và đâm vào lồng ngực ngoại tình của anh bằng những nắm đấm của mình. Tức giận, đau đớn, thất vọng, và xung mạch của sự giận dữ đang đập rộn lên dọc theo các tĩnh mạch của nàng. Như thể ba năm trước không xảy ra chuyện gì. Cứ như nàng bước ra khỏi cuộc sống của anh ta vào ngày hôm qua. Diantha Christophoros của tất cả phụ nữ, nàng đã suy nghĩ vậy. Diantha, là người có trái tim tan vỡ được gia đình đưa ra khỏi Athens khi Leandros đến đó với người vợ mới cưới gây sừng sốt của mình.

Anh nghĩ nàng không biết gì về cô ta ư? Anh thực sự tin rằng đứa em gái đáng sợ của anh sẽ bỏ qua cơ hội nói cho nàng biết về cái anh đã bỏ qua cho những quan hệ tình dục nóng bỏng? Anh nghĩ Chloe sẽ giữ im lặng cho anh về các chuyến đi đến Washington để thăm bạn gái cũ đau khổ của anh?

Tôi căm ghét anh, đôi mắt của nàng cho anh biết trong lúc sự tức giận đang trào lên trong máu của nàng. Nàng đã không nói, nàng không muốn. Và khi họ nhìn chằm chằm vào nhau dọc theo nửa chiều dài chiếc bàn họp ấn tượng, sự im lặng như một nữ thần báo tử hét lên trong tai mọi người. Takis, chú anh ở đó nhưng nàng từ chối nhìn sang ông. Lester Miles đứng ở nơi nào đó sau lưng nàng, thận trọng và im lặng như một nắm mỡ. Leandros đã không thềm bước để đến và chào hỏi nàng, đôi mắt đen của anh trôi dạt về phía nàng như thể họ đang nhìn vào một kẻ xảo trá.

Vâng, điều đó nói lên tất cả, nàng nghĩ một cách lạnh lùng. Gia đình của anh cuối cùng đã thành công trong việc truyền bá cho anh quan điểm về những thứ được xem là cần bả.

Nhìn thấy người vợ của mình trong bốn năm qua đi vào phòng họp, và lướt qua đôi chân gợi cảm của nàng, Leandros kìm nén sự kích động bởi cơn giận đang gầm lên bên trong anh như một con sư tử chờ chực để nhảy vọt ra ngoài.

Chẳng có gì làm bản thân kiệt sức hơn việc tưởng tượng cô ta như một cái bóng đơn thuần của chính cô trước khi, anh nghĩ cay đắng. Chẳng có việc gì làm lòng tràn ngập cảm giác nhẹ nhõm hơn việc phát hiện ra Isobel không phải là người bị bó buộc bởi chiếc xe lăn, nhưng mẹ nàng— sau đó cảm giác tội lỗi khi cảm thấy nhẹ nhõm về một cái gì đó rất đau đớn bị thắm,

bất cứ ai là nạn nhân! Silvia Cunningham đã từng là một phụ nữ xinh đẹp, có một cuộc sống đầy đủ và khỏe mạnh. Nghĩ đến lòng nhiệt tình sung sức mà bà đã từng truyền cho con gái mình bây giờ đã bị dập tắt vào một chiếc xe lăn đã chạm vào anh sâu sắc.

Anh gần như cười thành tiếng khi kế hoạch mới nhất đảm bảo rằng mẹ Isobel được chu cấp đầy đủ trong phạm vi tài sản được hưởng. Thực tế là kế hoạch cũng chẳng thay đổi bởi vì những gì anh mới biết.

Chỉ có những kế hoạch cho kẻ ngoại tình xinh đẹp đang đứng đây trước mặt anh đây, với mái tóc đen bóng, đôi mắt mắt xanh lá và cái miệng hơi mỉm lại với bờ môi trên nhỏ nhắn và môi dưới nhô ra khiến anh muốn nhảy vào và cắn nó.

Ở nơi chỉ cách đây vài giờ anh đã tạm bằng lòng với lòng tốt và sự lịch thiệp không thể nào tin được. Còn bây giờ anh lại muốn xé rách chân tay của nàng ra.

Bốn năm— bốn năm dài người phụ nữ này đã sống bên trong anh như một con đau nhói hèn mọn. Anh đã cảm thấy tội lỗi, anh đã cảm thấy buồn chán, anh đã muốn dành cho nàng sự tôn kính nàng xứng đáng được nhận bằng cách không ai biết về kế hoạch tái hôn của anh cho đến khi anh từ từ giải thoát chính mình ra khỏi cuộc hôn nhân này với ít tổn thương nhất có thể.

Nhưng cho đến khi anh phát hiện vợ mình chẳng thể cảm động với những hành động của anh, vì nàng đã cùng người tình chạy đến Athens! Cô ta không thể chịu nổi hai ngày không nhục dục ư? Hẳn làm cô thỏa mãn? Hẳn có biết tường tận về cô như anh không? Hẳn ta có làm cô run rẩy từ đầu ngón chân đến ngón tay và có làm cô òa khóc và nắm lấy tay hẳn khi cô lên đỉnh?

Cơn giận dữ lạnh lẽo ào lên từ đôi mắt anh khi anh nhìn nàng. Sự cay đắng đang cào móng vuốt của nó trên khuôn mặt anh. Nàng mặc đồ da. Tại sao lại là đồ da? Cô ta muốn chứng minh cái gì ở đây, chứng minh rằng cô ta đủ vô liêm sỉ để mặc một bộ đồ – mua bằng tiền của anh, chắc chắn là vậy – nhưng để làm vui lòng thằng cha khác?

“Cô đến muộn.” Anh chạm và búng nhẹ đôi mắt lạnh lùng trên khuôn mặt thậm chí còn hơn cả sự phản bội hoàn hảo mà anh đã từng nhớ đến. Các sợi tóc mềm mại, đôi mắt đen được đóng khung, chiếc mũi thẳng và cái miệng nhỏ khiêu khích. Một cái miệng biết làm thế nào để hôn một người đàn ông đến phát điên, làm thế nào để bám vào người anh ta và làm cho anh ta mất hết lý trí. Anh đã nhìn thấy một kẻ cục súc tóc vàng vạm vỡ với nụ cười niềm nở, đứng trong tiền sảnh khách sạn mặc đồ cotton đồ mồ hôi và chạm vào nàng như thể hẳn ta có mọi quyền hạn vậy.

Anh đã không nên tới đó. Anh không nên lo lắng tìm hiểu sự thật về chiếc xe lăn, sau đó anh sẽ không phải chứng kiến kẻ cục súc đó chạm vào vợ anh trong ánh nhìn của bất cứ ai muốn nhìn vào.

Vợ của anh! Hẳn chạm vào làm da ting tế, trắng mịn của vợ anh, làm làn da đó đỏ ửng lên y như đã từng chỉ dành cho anh! Nàng đã không được mặc đồ da sau đó, nhưng chiếc quần jeans bó sát và một chiếc áo nhỏ màu trắng bộ ngực đầy đặn xinh đẹp của nàng!

Mái tóc xinh đẹp của nàng chảy dài xuống lưng, không kẹp chúng lại làm ra vẻ nàng là một phụ nữ đoan trang kiểu cách. Một người đàn bà đoan trang kiểu cách giả dối, anh nghĩ.

“Cuộc họp đã bắt đầu cách đây mười lăm phút. Bây giờ chúng ta sẽ phải nói ngắn gọn lại”, anh kết thúc sự mỗ xê của mình.

Rồi dõi theo đôi mắt phù thủy màu xanh lá của nàng nheo lại sau lời nói cụt lủn của anh,

giọng khó khăn, “Giao thông quá tệ—”

“Giao thông ở Athens lúc nào chẳng tệ.” Anh tùy tiện xen vào. “Cô rời khỏi thành phố này lâu đến nỗi quên cả chuyện đó rồi. Mời ngồi.”

Anh ngồi xuống. Kéo ngẫu nhiên một chiếc ghế và ném mình xuống ghế với vẻ gần như là xác xược. Takis cau mày nhìn anh nhưng anh phớt lờ biểu hiện của vị luật sư. Các luật sư khác thì cố gắng không để biểu thị bất cứ điều gì, mặc dù Leondros có thể thấy mình đã hoàn toàn...

Có lẽ thích thú là từ phù hợp hơn, anh quyết định khi cẩn thận xem xét vị luật sư của vợ mình xuyên qua đôi mắt đằng sau lớp kính. Người đàn ông đó chẳng là gì, chỉ mới là một con chim ưng trẻ, vẫn còn lớp ươm ướt đằng sau tai, anh chú ý với vẻ khinh miệt. Isobel đang nghĩ cái gì vậy? Để một gã như thế này đối phó với anh và Takis? Cô ta đã biết danh tiếng của người cha đỡ đầu của anh, cô ta đã biết mọi thứ về anh! Điều duy nhất mà Lester Miles làm anh chú ý là kiểu may của bộ quần áo và vẻ ngoài trẻ con khá bắt mắt của anh ta.

Có lẽ là nó, anh sau đó suy nghĩ với mỗi dây thần kinh như bị thắt chặt. Có thể kẻ có cơ bắp cuồn cuộn không phải là người đàn ông duy nhất của nàng. Có lẽ anh chàng này có một chỗ đứng khác trong cuộc sống riêng tư bận rộn của nàng.

Chọc tức chính mình làm anh vô tình rút cây bút bạc của mình ra và bắt đầu gõ vào bàn phòng họp đánh bóng trong khi chờ cuộc họp bắt đầu. Takis bắt tay với Miles Lester và cố gắng thể hiện như thể chồng của Isobel luôn luôn hành xử như vậy. Isobel, mặt khác, đang bước trên đôi chân dài xuôi theo chiều dài của bàn phòng họp về phía đối diện anh. Bộ đồ da bám vào bắp đùi thon thả khi nàng di chuyển và chiếc áo khoác như tăng thêm lực đẩy cho bộ ngực nàng. Nàng có mặc cái gì bên trong không vậy? Có phải chiếc áo kéo lên tận cổ là để che giấu anh với câu hỏi đó?

Cầm của nàng rất đẹp, da thịt nàng trắng nõn và mịn màng mang một vẻ huyền ảo. Nàng chọn chỗ ngồi đối diện anh. Khi nàng kéo ghế ra, ánh nhìn của anh di chuyển theo làn da mịn màng trên cái cổ mảnh mai của nàng, sau đó lên đến tạo hình hoàn hảo của vành tai nàng, và rằng anh cửa vào nhau ken kết. Liếm vành tai đó và tất cả các tĩnh mạch mát lạnh sẽ nhũn ra sáp dưới bàn chân thanh nhã của nàng, anh ngẫm nghĩ đầy nhục cảm. Anh hiểu nàng, anh biết nàng thích gì và ghét gì, anh biết tất cả những điểm kích thích nhạy cảm của nàng, đã từng là người đưa nàng vào cuộc hành trình khám phá đầy tuyệt vời. Anh biết cách khiến nàng van xin, bấm núu, khóc gọi tên anh trong sự bùng phát mãnh liệt. Cho anh hai phút với riêng nàng, anh có thể quét sạch lớp băng giá bề ngoài đó; cho anh một phút, anh có thể khiến nàng trần truồng và cầu xin anh. Hoặc nếu có thể anh nên là người lột quần áo của chính mình, anh ngẫm nghĩ một cách dứt khoát. Có lẽ anh nên đưa nàng thẳng hoa khi dựa sát vào bức tường ốp gỗ, với chiếc váy được kéo lên đủ cao để da thịt anh trượt trên làn da gợi tình của nàng trong lúc các bộ phận khác của anh thưởng thức những sự va chạm khác nhau, bên trong nơi mẫn cảm ấm nóng của cơ thể đầy nhiệt tình hơn bao giờ hết.

Nàng ngồi xuống, cong người để đặt túi xách của mình lên sàn ghế, rồi ngồi thẳng lại—và nhìn thẳng vào mắt anh. Vẻ thù địch đập vào mặt anh. Nhịp tim của anh đập nhanh hơn khi nhìn đôi mắt màu xanh lá lóe sáng đâm thẳng đến anh và chiến tranh đã được tuyên bố. Dù rằng anh không chắc ai trong hai người tuyên bố điều đó.

Nàng đã chắc chắn đến đây để sẵn sàng cho một trận chiến, mặc dù anh không biết tại sao lại xảy ra hoàn cảnh này. Cứ như thể anh đã làm việc gì đó ngoài việc đề nghị ly hôn. Vì nó đã rất rõ ràng rằng nàng đã chẳng dành ba năm mòn mỏi để chờ mong anh, thù địch của nàng, trong ý nghĩ của anh, không thể là trường hợp đó.

Nhưng ngược lại, sự thù địch của anh... Đôi mắt hẹp của anh bắn tia cảnh báo qua chiếc bàn.

Nàng nâng cằm mình hướng về anh và gửi trả lại các tia cảnh báo. Ngón tay của anh bắt đầu râm ran với một sự thôi thúc phải làm một cái gì đó—họ bắt đầu gõ chiếc bút với lực vô cùng mạnh lên mặt bàn bóng loáng.

Cái gì làm em nghĩ rằng em sẽ thoát khỏi chuyện này, kẻ quấy rối xảo trá? Anh âm thầm đặt câu hỏi khi môi anh hé mở để nói rồi lại khép chặt, hàm răng trắng nghiền chặt tỏ vẻ cảnh cáo. Tốt hơn hết em nên chuẩn bị thật tốt cho cuộc chiến này, vì tôi.

Nàng đặt tay xuống bàn, ngón tay trắng dài với móng tay sơn hồng, xát nhẹ vào bề mặt gỗ bóng như vuốt ve. Phần thắt lưng của anh siết chặt, ngực anh bắt đầu bị đốt cháy. Nàng nhận ra điều đó và môi trên của nàng xuất hiện một đường cong chế nhạo.

Takis lấy chiếc ghế bên cạnh anh. Lester Miles ngồi xuống bên cạnh Isobel. Nàng quay sang vị luật sư của mình và gửi cho anh ta một nụ cười có thể làm một tảng băng tan chảy. Tuy nhiên, Lester Miles không phải là tảng băng trôi. Khi anh xem cảnh phụ ngắn ngủi này, Leandros nhìn thấy gò má của gã trai trẻ ngốc nghếch nhuộm màu khi hắn ta gửi một nụ cười trả lời đáp trả.

Tốt rồi, tôi ở đây, nụ cười đó nói với nàng vậy đấy. Leandros cảm thấy con sư tử bên trong anh lại gầm lên một lần nữa. Nàng quay sang chỉnh lại ánh nhìn hướng về anh. Tôi sẽ giết cô, anh thầm nói. Tôi sẽ qua đó, kéo cô sang bên này và tạo một khúc dạo đầu nho nhỏ với loại trò chơi thực tế làm đánh mất lý trí này.

“Chúng ta bắt đầu chứ?” Takis mở một xếp tài liệu màu xanh. Lester Miles cũng có một cái bằng da màu đen, mềm, hợp thời trang và đầy hy vọng. Isobel trượt tay lên đùi mình.

Leandros tiếp tục gõ bút lên bàn.

“Trong thời điểm căng thẳng này, tôi có thể bắt đầu bằng cách cam đoan với cô, Isobel, rằng chúng tôi có những hiệp định giữ được tính dân chủ và công bằng được không?”

Leandros nhìn thấy ánh nhìn của nàng chuyển từ khuôn mặt anh sang Takis. Một sự mất mát sâu xa chảy vào ruột anh. “Chào Chú Takis.” nàng nói.

Đó là một khoảnh khắc gây chú ý. Takis sững người, Lester Miles cũng vậy, ánh mắt anh ta đột ngột ngược lên từ tập hồ sơ da đen bóng lộn như đánh hơi được sự căng thẳng mới bất chợt cuộn xoáy lên trong không khí. Vị luật sư quốc tế đáng kính và tôn quý, Takis Konstantindou, thực sự đang đỏ mặt.

Ông nhìn xuống chân mình. “Lời xin lỗi chân thành của tôi, Isobel.” Ông thì thầm vẻ không thoải mái. “Làm thế nào tôi có thể thô lỗ đến nỗi quên cả cách ứng xử cơ chứ?”

“Không sao”, nàng đáp trả, và khi Takis định đuổi người qua bàn để bắt tay nàng, đôi mắt nàng quay về phía Leandros, để lại Takis xấu hổ hạ tay xuống và quay lại chỗ của mình.

Cô ta có thể vận vẹo khắp căn phòng với cái đầu không cần phải suy nghĩ đó, Leandros chú ý. Chó cái, anh âm thầm nói với nàng.

Sự chuyển động đầy chế nhạo của đôi lông mày thanh mảnh như nói rằng – Có thể, nhưng ít nhất tôi sẽ không còn là chó cái của anh lâu nữa đâu.

Không khí bắt đầu rạn nứt. “Như tôi đã nói” ... thông cổ họng, Takis thử lại lần nữa ... “do liên quan đến vấn đề nhạy cảm của cả hai bên, theo chỉ thị của khách hàng của tôi, tôi đã soạn một bản đề xuất dự thảo giúp chúng ta giảm bớt một phần khó xử.” Lấy ra một tờ giấy, ông đẩy

nhẹ nó qua bàn về phía Isobel. Nàng thậm chí không thèm nhìn lướt qua, nhưng trái lại, Lester Miles cầm lên và bắt đầu đọc nó. “Do tôi nghĩ cô sẽ đồng ý, vì vậy chúng tôi đã cố gắng để công bằng hơn trong các đề xuất. Vấn đề tài chính đã được giải quyết với mức hào phóng nhất có thể đối với hoàn cảnh lúc này.”

“Hoàn cảnh gì?” luật sư của nàng đặt câu hỏi. Takis nhìn lên. “Hai vị khách hàng của chúng ta đã không sống cùng nhau trong ba năm.” ông giải thích.

Ba năm, một tháng và 24 ngày, Isobel âm thầm chỉnh sửa, và hy vọng Leandros sẽ ngừng gõ bút. Anh nhìn nàng như thể nàng đã là kẻ thù tồi tệ nhất của mình. Đôi môi mím chặt, những chiếc răng lóe sáng, tảng băng nhọn bùng ra từ đôi mắt đen lạnh lẽo, tất cả đều nói với nàng anh mong thoát khỏi nàng càng nhanh càng tốt.

Nó làm tổn thương nàng, dù nàng biết rằng điều đó là không nên. Nàng thấy đau nhói khi nhìn cái cách anh quét mắt nhìn nàng như thể anh không tin mình sẽ không bao giờ ham muốn ai như ham muốn nàng. Chẳng có nhiều quần áo để mặc cho dịp này, nàng chán chường lo lắng. Chẳng có nhiều hy vọng thối tung anh ta ra khỏi đôi giày làm bằng tay của anh ta.

Lester Miles gật đầu. “Cảm ơn ông” anh nói và chuyển sự chú ý vào danh sách trước mặt anh, Takis quay lại đọc to bảng danh sách của cái gọi là quy định. Isobel muốn phát bệnh. Họ nghĩ vật chất là tất cả mục đích nàng ở đây? Leandros thật sự tin rằng nàng chỉ là một kẻ ham lợi?

“Từ khi nào” nàng ném vào anh “tôi đã để lại ấn tượng với anh rằng tôi là cô ả bòn tiền tham lam vậy?”

Cặp lông mi đen quá dài đối với một người đàn ông nhếch lên từ đôi mắt anh. “Cô có đang ở đây hay không vậy?” anh bình thản phản bác. “Cô còn có thể có mục đích nào khác trong đầu cơ chứ?”

Isobel cứng lại như thể anh bắn phải nàng. Anh đã ám chỉ rằng nàng hoặc ở đây vì tiền hoặc cố giành chiến thắng từ anh.

“Cả hai bên đã khẳng định rằng sự đổ vỡ trong cuộc hôn nhân của họ là do—những mối bất hòa không thể giải quyết”, Takis nhanh chóng xen vào. “Tôi thấy chẳng thu được gì từ việc cố gắng đổ lỗi cho nhau lúc này. Đồng ý chứ?”

“Được thôi.” Lester Miles nói.

Tuy nhiên, Isobel lại không đồng ý. Nàng nhìn thẳng vào người đàn ông nàng đã lấy và trông mong suốt 23 tiếng mỗi ngày trong khi anh ta lại thích quên rằng mình đã có vợ. Và sau đó, trong suốt tiếng thứ 24 còn lại, anh ta lại phần nộ khi nàng lựa chọn từ chối để anh ta sử dụng thời gian đó để xoa dịu da thịt của mình!

Anh ta gặp nàng, ham muốn nàng, sau đó kết hôn trong sự vội vã để giam giữ nàng trên giường anh ta. Sự giao thoa thể xác giữa hai người thật đáng kinh ngạc, đam mê và nóng bỏng, nhưng đến khi anh phát ra còn nhiều yếu tố để tạo nên hôn nhân hơn là mối quan hệ thể xác, anh đã hối hận rất lâu, trong suốt một năm chính nó đã làm nàng phạm phải sai lầm cơ bản trong mắt mọi người—đó là có thai.

Leandros phải là người đàn ông Hy Lạp duy nhất bị kinh hoàng bởi bằng chứng đánh giá năng lực này. Nó xảy ra theo cách quái nào vậy? Anh đã nổi cơn thịnh nộ. Cô không nghĩ rằng chúng ta có quá đủ vấn đề mà không cần thêm 1 đứa bé để đối phó với họ ư? Hai tháng rưỡi sau nàng sẩy thai và anh không thể bớt căng thẳng hơn. Nàng còn quá trẻ. Anh chưa thể sẵn

sàng. Đó là điều tốt nhất.

Nàng ghét anh ta. Bao nhiêu việc nàng đã từng làm đều đang tái hiện lại. Nàng thậm chí còn cảm thấy những giọt nước mắt đang chờ chực rơi xuống. Leandros thấy chúng và cây bút bất chợt dừng những tiếng gõ khó chịu.

“Khách hàng của ngài bỏ mặc khách hàng của tôi rồi tự mình quyết định”, Takis tiếp giải thích với Miles Lester trong khi hai người trong số họ đang bị nhốt trong cơn đau cũ. “Và đã không chú ý liên lạc lại sau đó.”

Có, tên khốn, Isobel thầm nói với Leandros. Anh ta thậm chí còn không bận tâm đến việc đi tìm hiểu xem tôi có khổ hay không. Không có lấy một lá thư hoặc một cuộc gọi ngắn ngủi để kiểm tra xem tôi còn sống hay đã chết!

“Do một trong hai bên?” Lester Miles đặt câu hỏi.

Cây bút bắt đầu gõ một lần nữa. Đôi môi của Leandros mím lại trong một đường cứng rắn. Anh ta không quan tâm, Isobel đau đớn nhận ra. Anh ta không muốn nhớ lại những giờ, những ngày và những tuần đen tối đó khi cô đã không thể an ủi còn anh lại quá bận rộn với những việc khác để đối phó với cô vợ đa cảm của mình.

“Ông Petronades trả một khoản tiền trợ cấp khá lớn vào tài khoản của bà Petronades hàng tháng nhưng tôi không nhớ bà Petronades có bày tỏ lòng biết ơn vì điều đó”, Takis nói.

“Tôi không cần những đồng tiền của anh ta”, Isobel nghiêng qua qua bàn Leandros. “Tôi không chạm vào một đồng xu nào ở đó hết.”

“Đó không phải vấn đề của tôi”, ông trở về với một cái nhún vai thờ ơ.

“Bây giờ chúng ta nói đến ngôi nhà ở Hampshire, Anh Quốc.”

Takis kiên quyết tiếp tục. “Vì quyền lợi của khách hàng, biên bản này sẽ được ký kết với bà Petronades như là một phần của...”

“Tôi không muốn ngôi nhà của anh ta, cũng không” nàng nói với Leandros.

“Nhưng – bà Petronades. Tôi không...”

“Em sẽ lấy ngôi nhà.” Leandros tuyên bố mà không có sự đổi giọng.

“Để an ủi lương tâm của chính anh ư?”

Đôi mắt anh thu hẹp. “Lương tâm của tôi trong sạch...” , anh khẳng định.

Nàng ngồi lại xuống ghế với một vẻ giễu cợt nhạo báng. Anh bỏ bút và trườn về phía trước ghế của mình, đôi mắt đen vẫn cố định trên khuôn mặt nàng. “Nhưng sao không cho tôi biết về lương tâm của em?” anh mời mọc.

“Leandros, tôi không nghĩ rằng điều này làm chúng ta trở nên...”

“Giữ ngôi nhà của anh đi”, Isobel lặp lại. “Và bất cứ cái gì khác mà anh đã đưa vào danh sách.”

“ Em không muốn bất cứ cái gì từ tôi?”

“Không gì cả...” Isobel lấy lại niềm vui lớn nhất trong sự xác nhận.

“Không gì trong danh sách này!” Lester Miles nhanh chóng nhảy vào như đổ dầu vào lửa cho sự căng thẳng nổ ra giữa họ. Leandros đang giương mắt nhìn với vẻ nguy hiểm, còn Isobel như đang thách thức anh. Takis vuốt một ngón tay quanh các cạnh cổ áo vì ông biết điều gì có thể xảy ra khi hai người này bắt đầu chụp cấn lẫn nhau.

“Bà Petronades đã không ký một bản thỏa thuận tiền hôn nhân nào.” Lester Miles vội vàng tiếp tục. “Điều đó có nghĩa là bà ấy được một nửa tài sản mà chồng bà đang sở hữu. Tôi thấy không có gì giống như số tiền đó được liệt kê ở đây. Tôi nghĩ rằng chúng ta nên ...”

Leandros lướt qua Lester Miles một cái nhìn chết người. Nếu kẻ ngu ngốc trẻ tuổi đã không thể khép miệng mình lại thì anh sẽ giúp hắn ta. “Tôi không nói với anh,” anh nói và đưa ánh nhìn chăm chăm về lại phía Isobel. “Em muốn gì?” anh nhắc nhở.

Giống như những đối thủ trong cuộc chiến tranh lạnh mới, họ đối mặt với nhau qua chiếc bàn họp. Sự tức giận kêu lên trong não Isobel, và nỗi cay đắng—sự thù địch đau nhói và nhức nhối—bên trong sự run rẩy của nàng. Anh đã lấy đi tuổi trẻ và sự lạc quan của nàng sau đó đập vỡ chúng. Anh đã lấy đi tình yêu của nàng và nghiền nát chúng trước mắt nàng. Anh lấy đi quyền làm mẹ của đứa con anh và và cười nhạo điều đó. Cuối cùng, anh đã lấy đi sự tự tôn còn sót lại trong nàng và khoan khoái nhìn nàng quay lại.

Nàng đã từng tin rằng không còn gì để anh ta có thể làm đau nàng. Nàng thực sự muốn đến Athens để sẵn sàng bỏ lại quá khứ và một lần nữa rời đi với hy vọng có cảm giác bình an. Nhưng không. Nếu chỉ với một cái tên đã có thể đe dọa khả năng kiểm chế của nàng, thì nó sẽ là Diantha Christophoros.

Chỉ riêng cái tên đó thôi, nếu nàng chỉ có thể tiếp cận với Leandros, nàng sẽ cào đôi mắt anh ta ra; Còn nếu nàng có thể vật anh ta xuống đất, nàng sẽ giẫm đạp anh ta với gót giày nhọn hoắt của mình.

Nhưng nàng chỉ có thể đâm anh bằng lời nói. “Tôi không cần ngôi nhà của anh, và cũng chẳng cần đến tiền của anh”, nàng thông báo với anh. “Hơn nữa, tôi còn không muốn tên của anh hoặc anh. Thậm chí tôi còn chẳng muốn nhẫn cưới của anh ...” Giật mạnh nó ra khỏi ngón tay, nàng trượt qua bàn về phía anh, sau đó cong người và chộp lấy túi xách của mình. “Và tôi chắc chắn rằng mình không muốn vật gia truyền quý báu của anh”, nàng nói thêm, ba nhân chứng của nàng vẫn im lặng khi nàng lấy một phong bì dán kín ra khỏi túi và đặt nó xuống cạnh chiếc nhẫn. “Trong đó anh sẽ tìm thấy chìa khóa kết sắt an toàn của tôi, cộng thêm một lá thư cho phép anh lấy hết trong đó cho chính mình” nàng thông báo cho Leandros. “Hãy trao nó cho người vợ tiếp theo của anh”, nàng đề nghị. “Cô ấy chắc không để cho nó phải bị lãng phí.”

Leandros không thèm nhìn đến bất cứ đâu ngoài khuôn mặt nàng trong khi nàng thốt ra những lời đáp trả. “Vậy tôi lặp lại”, anh tiếp tục kiên trì “Em muốn gì?”

“Ly hôn!” nàng đâm lại anh qua đôi mắt có những giọt nước mắt đã khô cạn. “Nhìn xem anh có bao nhiêu có giá trị đối với tôi, Leandros? Tất cả những gì tôi muốn là cuộc ly hôn diễn ra nhanh chóng, thuận lợi để tôi có thể đẩy anh ra khỏi cuộc đời tôi!”

“Xúc phạm tôi thêm một lần nữa thì em có thể sẽ không thích hậu quả của nó đâu”, anh cảnh báo rất nhỏ.

“Có điều gì anh có thể làm với tôi mà anh chưa làm cơ chứ?” nàng cười nói.

Đôi mắt đen giống như tia laser. “Chẳng phải em đã phớt bầy rằng mình là người đàn bà dâm ô khi mang gã tình nhân cơ bắp cuồn cuộn của em đến đây?”

Trong một giây lát Isobel không biết anh đang nói về điều gì. Sau đó nàng phát ra một tiếng thở ngọt ngào. “Anh đã theo dõi tôi!”. Nàng cáo buộc.

“Coi như là vậy đi.” Anh thừa nhận và lười biếng ngồi lại, lấy cây bút ra một lần nữa và bắt đầu đan nó giữa những ngón tay dài rám nắng của mình. “Ngoại tình là một từ xấu.” Anh kéo dài giọng một cách lạnh nhạt. “Tôi có thể kéo em, tự tôn của em và gã tình nhân của em ra tòa nếu em muốn để biến những chuyện này thành một thứ khó chịu.”

Khó chịu. Nó đã luôn là khó chịu kể từ ngày nàng kết hôn với anh ta. “Vậy thì cứ làm đi” nàng mòi. “Tôi vẫn sẽ không chấp nhận một đồng Euro nào từ anh.”

Cùng lúc đó nàng đứng dậy, làm luật sư cả hai bên đều bối rối, giật lấy túi xách của mình và quay đi.

“Cô Isobel, làm ơn...” Đó là Takis người đã cố gắng để van nài nàng.

“Bà Petronades, xin hãy suy nghĩ về việc này...?” Lester Miles chứng tỏ mình.

“Cút khỏi đây, cả hai người”, Leandros ngắt lời hai người đàn ông. “Bước thêm một bước về cánh cửa, Isobel, thì em nên biết rằng tôi sẽ kéo em trở lại và ghìm em xuống nếu cần thiết.”

Bước chân của nàng chậm lại trong sự bế tắc miễn cưỡng. Nàng run rẩy đến nỗi bây giờ nàng thực sự cảm thấy buồn nôn. Sự im lặng trong vài giây làm nàng muốn biết có khi nào hai vị luật sư đã cảnh cáo anh.

Nhưng không, họ không phải là những người dũng cảm đó. Anh lớn hơn họ trên mọi phương diện mà một người đàn ông có thể có được. Chiều cao, thân hình vô cùng cân đối. Cả hai đều lướt qua nàng với cái đầu cúi gằm xuống như hai con chuột rời bỏ chiếc tàu đang chìm.

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ. Lúc này chỉ còn lại hai người. Nàng yếu ớt quay gót, đôi mắt như thủy tinh. “Anh là một gã hung bạo,” nàng nói trong sự ghê tởm.

“Gã hung bạo”. Anh giật giật khuôn mặt. “Và em, em yêu, là một thiên thần.”

Từ em yêu làm xương sống nàng cứng lại. Anh từng chỉ sử dụng từ âu yếm đó để nhạo báng, chế nhạo người khác. Anh vẫn đang gõ nhẹ cây bút khốn khổ quanh ngón tay mình. Tư thế thoải mái của anh như một con mèo lớn đang thư giãn. Nhưng nàng không bị lừa. Miệng anh mỏng, đôi mắt anh lóe sáng đằng sau hàng lông mi rũ xuống một cách cẩn trọng, hàm cứng nhắc, răng nghiến chặt. Anh đang vô cùng tức giận, anh đúng là đang bị rung động bên dưới sự lười biếng đó.

“Kể cho tôi về Clive Sanders.”

Đó là nguyên nhân của vấn đề.

Nàng cười, nó thật kì quái. Anh dám yêu cầu một lời giải thích từ nàng sau ba năm không còn gì? Bước lại về phía bàn, nghiêng người chống bàn tay trên mặt bàn sau đó nhìn chăm chăm vào mặt anh. “Tình dục”, nàng nói dối. “Tôi rất giỏi khoản đó, nếu anh còn nhớ. Clive cũng nghĩ vậy. Anh ấy...”

Cái bàn không phải là trở ngại. Anh vòng qua nó trước khi nàng có thể nói thêm một từ nào

khác. Không giống như một con mèo đột ngột hiện ra từ hư không, anh âm thầm chớp lấy cơ hội bước lại gần. Trong giây lát lưng nàng nằm hoàn toàn trên người anh, và không tới vài giây nàng trải qua tất cả các cung bậc khác nhau của cảm xúc.

Cảm xúc này chứa đựng sự đụng chạm của anh, sức nặng của anh và nét mặt rắn rỏi u ám lơ mờ hiện ra quá gần gửi đến nỗi lưng nàng thực sự bị ẩm ướt với một sự thôi thúc muốn nếm trái. Thật là tồi tệ. Ký ức luôn không thể kiềm hãm bất cứ khi nào gần gũi anh như vậy. Những ký ức về niềm đam mê, ham muốn và những nhu cầu cũng không bận tâm đến việc kiểm soát chính nó.

“Nói lại một lần nữa, từ vị trí này.” Anh cứng rắn.

“Thả tôi ra.” Trong tuyệt vọng nàng bắt đầu đẩy vai anh ra, nhưng thứ duy nhất dịch chuyển là nắm tay siết chặt của nàng trượt trên lớp vải áo khoác mềm mại của anh. Nàng có thể cảm thấy hơi nóng của cơ thể anh, sức nóng và khả năng của nó.

“Nói đi.” Giọng anh khó chịu.

Đôi mắt nàng lóe lên như tia chớp màu xanh lá cây đầy khinh miệt đối với mọi thứ anh khởi xướng. Sự giận dữ của anh, sự kiêu ngạo của anh, khả năng của anh làm nàng có cảm giác như vậy. “Tôi không phải làm bất cứ điều gì cho anh nữa, không bao giờ”, nàng đã kích.

Anh nở một nụ cười cứng nhắc để trút sự khinh miệt vào khuôn mặt của nàng. “Xin lỗi để em phải thất vọng, thiên thần, nhưng em vẫn làm rất nhiều điều cho tôi”, và anh ấn mạnh hông mình nhằm cho nàng biết và hiểu điều đó.

Cú sốc đẩy không khí ra khỏi phổi nàng trong một tiếng thì thầm đầy rung động. “Anh thật đáng kinh tởm”, nàng thở hổn hển.

Nhưng không chỉ có vậy, khi khung hông nàng di chuyển đáp trả thì ôi chao, bản năng giao phối của động vật chết tiệt kéo lên một tiếng rên từ lồng phổi nàng.

Anh cười lần nữa, giọng khàn khàn, sau đó vươn tay kéo mạnh chiếc trâm từ tóc nàng. “Đây”, anh gầm gừ, “bây giờ em trông giống cô bé phóng đảng tôi đã cưới hơn rồi đấy. Tất cả những gì chúng ta cần làm bây giờ là xem xem nó phóng đảng như thế nào”, và ngón tay anh di chuyển xuống để kéo dây khóa áo khoác. Lớp vải da trượt ra ngoài để lộ ra chiếc áo cánh màu kem gọn gàng với các nút áo ngọc trai kéo dài đến cổ của nàng. Dù áo được cho là để nói với anh, nàng đã không mong đợi cuộc đụng độ rực lửa trong đôi mắt hai người, như thể nàng đã phạm phải lỗi lầm khủng khiếp.

“Tại sao lại là đồ da gợi tình?”, anh gắng hỏi. “Tại sao lại để kiểu tóc nghiêm trang và bộ áo cánh mà đến mẹ tôi cũng muốn mặc? Em đang cố chứng minh điều gì vậy, Isobel?” anh hạ nhục nàng. “Rằng có nhiều loại khiêu khích tình dục khác nhau? Haha đây là cách ăn mặc em học được để dành cho tình nhân mới của em? Haha ta thích cởi quần áo của em, mê mẩn từng lớp từng lớp, là vậy ư?”

“Đúng vậy đấy”, nàng rít lên trên khuôn mặt cứng nhắc của anh. “Càng nhiều lớp tôi càng kích thích anh ấy hơn! Trong khi đó anh lại thiếu sự khéo léo, không quan tâm đến tôi trừ khi tôi đã trần truồng trên giường và hết sức thuận tiện như với một cô ả dễ dãi nhanh gọn”

“Cô ả dễ dãi nhanh gọn” nhanh chóng đánh vào lòng tự trọng của anh. Cả hai hồi tưởng lại những cái vuốt ve đòi hỏi cuối cùng của anh trước khi nàng rời bỏ vì lợi ích. Tia lửa điện vụt qua, sự giận dữ, sự đau đớn sau đó là một nỗi thống khổ cuộn lại thành một âm phát ra từ bên trong cổ họng anh.

“Chó cái.” Âm thanh thoát ra trong tiếng thì thầm khàn khàn.

Anh dần tái nhợt và nước mắt bắt chợt đe dọa nàng lần nữa. Với một tiếng rên rỉ khó khăn nàng dùng hết sức đẩy anh ra, làm cho lớp vải da chạm vào gỗ bóng rít lên và đôi giày cao gót của nàng gần như đánh 1 dấu vết sâu lên trên tấm gỗ.

“Hãy để tôi đi.” Nàng nghẹn ngào trong bất lực. Anh chặn đứng âm thanh bằng miệng và lưỡi của mình, và một sự công kích dữ dội của người nào đó đang cần xoa dịu sau những điều mà nàng đã ném vào mặt của anh ta. Chỉ trong vài giây, nàng đã mất ý chí để chống lại người đàn ông biết chính xác cách để nụ hôn làm nàng điên dại và làm cho nàng bám víu vào với những nhu cầu đói khát nhiều hơn nữa.

Một tay anh luồn vào tóc nàng trong lúc bàn tay còn lại luồn vào giữa cơ thể của họ, xương sống của nàng cong lại vì khoái cảm khi mặt sau của đốt ngón tay anh trượt qua ngực nàng. Áo khoác bung ra, anh kéo tay mở các nút áo, ngón tay thon dài trượt bên trong lớp che phủ cuối cùng của quần áo màu nâu mỏng manh và đòi hỏi núm vú nàng. Nàng rên rỉ trong mê mẩn nhưng vẫn luồn ngón tay vào trong mái tóc anh để chắc chắn rằng anh không rời bỏ.

Nó là tất cả những gì cực kỳ nguyên thủy, cơ bản theo quy luật tự nhiên. Những âm thanh phiền nhiễu trong hô hấp nặng nhọc của họ, tiếng rít của đồ da trên gỗ bóng. Sức nóng của môi và sự liếm mát của lưỡi anh, sức đẩy chậm, sâu, uốn lượn từ hông anh như chống lại sự ham muốn bên trong nàng, thậm chí đến cả lớp áo dày của nàng cũng đang kéo nàng xuống sâu hơn vào trong một đầm lầy của sự khao khát. Nếu anh đưa tay xuống và chạm vào da thịt trần trụi trên đùi nàng, nàng chắc chắn sẽ bị anh cám dỗ; cảm giác ngứa ran khó chịu đến nỗi nàng gần như không thể ngăn bản thân cầu xin vì nó.

Đột nhiên nàng được buông lỏng. Nó xảy ra nhanh đến mức nàng không tin nổi. Chóng mặt, mất phương hướng, nàng nằm đó thở hổn hển và rối loạn khi anh bước nhẹ nhàng trên đôi chân của mình về phía bàn và giữa hai chiếc ghế. Nàng muốn quên đi sự tức giận thứ anh đã bắt đầu này. Nhưng bây giờ nàng nhớ lại, cảm giác nước mắt của sự sỉ nhục đang dâng lên trong mắt nàng và thậm chí còn không quan tâm đến việc chống lại khi anh giữ thắt lưng nàng, nâng nàng lên và đóng cửa đôi bàn chân run rẩy của nàng.

Anh nhìn thấy những giọt nước mắt, và phát một tiếng thở dài khó chịu. “Tôi căm ghét anh”, nàng run rẩy thì thầm. “Anh luôn luôn là một con thú.”

“Em không nên mang theo gã tình nhân của mình đến Athens!” anh đưa ra lý do. “Em đã xúc phạm tôi bằng việc đó!”

Nàng phản ứng theo bản năng. Một bàn tay đi lên, nắm lấy anh một cách khó khăn, một cái tát đau nhói đánh về một bên khuôn mặt anh, sau đó nàng nắm lấy túi xách của mình và quay bước đi. Đôi chân không ổn định đưa nàng về phía trước khi những ngón tay run rẩy cố gắng kéo khóa áo khoác một cách vội vã— trong lúc tóc của nàng chảy xuống sống lưng giống như một tín hiệu hết sức nguy hiểm cảnh báo những gì họ đang làm.

Anh không ngăn nàng, nàng như đã thêm một sự xúc phạm. Khi nàng đến căn phòng bên cạnh hai luật sư nhìn chăm chăm vào đôi mắt giận dữ tối sầm lại của nàng và mái tóc rối bời xuất hiện cùng với vẻ mất tinh thần thoáng hiện ra ngoài.

“Bất cứ điều gì anh muốn,” nàng chỉ thị cho Lester Miles. “thảo ra giấy và tôi sẽ kí.”

Cùng lúc đó nàng tiếp tục bước đi.

Đã lâu lắm rồi anh không tức giận với chính mình như lúc này. Anh đã đối xử với nàng như một con đĩm và vì lý do gì cơ chứ?

Anh chẳng có lý do nào hết. Dù sao đi nữa thì sự tỉnh táo cũng không thể quay trở lại ngay lúc này.

Ba năm.

Anh không thể tin vào sự thô bỉ của bản thân. Chia xa ba năm và phản ứng của anh khi trông thấy nàng với gã tình nhân như thể đã bắt được quả tang họ trên chính chiếc giường của anh! Nàng còn rất trẻ, bình thường và hoàn toàn khỏe mạnh. Nàng tuyệt đẹp, hấp dẫn và nàng có những ham muốn tình dục như bất cứ ai! Nếu nàng dùng quyền lợi của mình để ngủ với một người đàn ông khác, thì cái việc nàng cần giải quyết với anh lúc này là gì?

Có một thỏa thuận tuyệt vời cần thỏa thuận, anh dứt khoát phủ nhận câu hỏi đó. Trên lĩnh vực tình dục nguyên thủy và ám muội, nàng vẫn rất ăn khớp với anh. Trong ba năm qua anh chưa từng một lần nghĩ đến những gã tình nhân quyến rũ khác của nàng. Chính điều đó đã làm anh trở nên ngốc nghếch đến mức nào vậy? Tốt cùng, vì nên anh đã phát hiện, từ giây phút nàng bước vào căn phòng này anh đã ném hơn một nửa thế kỉ ra ngoài cửa sổ để trở thành con gà trống Hy Lạp ghen tuông thích chiếm hữu.

Sau đó, anh nhớ đến biểu hiện trong đôi mắt nàng, thứ đã gọi lại ký ức về lần cuối cùng họ đã ở bên nhau. Một cái gì đó nặng nề chao đảo trong ruột anh và cảm giác choáng váng dữ dội từ cái đang cố gắng phải chịu đựng.

Anh đã mắc sai lầm. Một loài động vật thiếu sự khéo léo trong cái việc anh đã từng rất tự hào. Cánh cửa phòng họp mở ra khi anh đang nhắm nháp một ngụm rượu whisky trong một chiếc ly.

Đó là Takis. “Cô ấy đã tát vào mặt cậu.” Vị luật sư nhận xét, chú ý đến những dấu ngón tay trên má anh. “Tôi nghĩ rằng cậu đáng bị đánh.”

Ồ, vâng, anh đáng bị đánh, Leandros nghĩ dứt khoát và nhắc ly rượu whisky lên sau đó đứng nhìn chăm chăm vào nó. “Cô ấy đã nói gì?” anh hỏi dứt khoát.

“Đưa cho cậu bất cứ điều gì cậu muốn”, Takis trả lời. “Tôi đã thảo các giấy tờ và cô ấy sẽ ký. Vì vậy, hãy nghe lời khuyên của tôi, Leandros, hãy làm điều gì đó ngay bây giờ trước khi cô ấy thay đổi suy nghĩ của mình. Đó là người phụ nữ nguy hiểm. Bất cứ điều gì anh đã làm với cô ấy ở đây đã tạo ra sự nguy hiểm trong cô ấy.”

“Cô ta thừa nhận điều đó – trước mặt tôi – rằng cô ta đã ngủ với tên khốn đó”, anh nói như thể giải thích cho mọi thứ.

Đối với một người đàn ông Hy Lạp khác đó có lẽ không phải là chuyện nhỏ. “Cậu có nói với cô ấy rằng cậu muốn ly hôn bởi cậu đã có chọn được người thay thế cô ấy và người đó đang chờ trong cánh gà để trở thành vợ cậu?”

Cú sốc kéo anh lại trên gót chân của mình để nhìn chăm chăm vào Takis. “Ai nói với chú điều đó?” anh hỏi một cách phẫn nộ.

Takis đột nhiên nhìn cảnh giác. “Tôi tin rằng đó là chuyện ai cũng biết.”

Chuyện ai cũng biết. Leandros lặng lẽ lặp lại. Chuyện ai cũng biết đó xuất phát từ ai? Người mẹ tràn đầy hy vọng của anh? Cô em gái mai mối của anh? Hay chính Diantha?

Trong chuyện này, không, không phải Diantha, anh tự nhủ một cách chắc chắn. Cô không phải là loại phụ nữ ngồi lê đôi mách. “Tin đồn thì chỉ là—tin đồn”, anh lẩm bẩm với chính mình hơn là nói với Takis. “Isobel không có mặt tại đây đủ lâu để nghe được nó.”

Chuyện đó có quan trọng với anh không? anh tự hỏi chính mình, và thở dài khi nhận ra rằng, nó rất quan trọng. Điều gì xảy ra với anh vậy? Một tiếng thở dài khác rít lên. Tại sao anh lại thích quan tâm đến một người phụ nữ anh đã không muốn trong những năm qua?

Anh nhận ra một sự ngập ngừng, nó thu hút sự chú ý của anh. Anh liếc nhìn Takis, nhìn biểu hiện của ông. “Cái gì?” anh đột nhiên nhắc nhở.

“Cô ấy biết”, ông nói với anh. “Luật sư của Isobel đã đề cập đến cái tên Christophoros trước khi cậu gặp cô ấy.”

Leandros cảm thấy tâm trí mình đột nhiên trống rỗng. Nàng không thể biết, anh cố gắng thuyết phục bản thân mình.

“Anh chàng đó cũng biết khá nhiều chuyện đấy chứ nhỉ.” Takis tiếp tục, có sự ngạc nhiên và sự tôn trọng miễn cưỡng trong giọng nói của vị luật sư cứng rắn. “Chẳng hạn như chuyện cậu ta biết Diantha đã trải qua một khoảng thời gian một mình cùng cậu trên du thuyền ở Tây Ban Nha. Hẳn cũng đề cập đến thái độ bảo thủ ở Hy Lạp về vấn đề ngoại tình, sau đó đề nghị chúng ta xem xét các vụ bê bối có thể xảy ra nếu hai tên tuổi lớn như Petronades và Christophoros được liên kết theo cách này tại trận chiến ở tòa án. Cậu ta là một người đàn ông trẻ tuổi thông minh.”, Takis kết luận. “Cậu ta cần thận trọng. Thậm chí một ngày tôi có thể sử dụng cậu ta vì lợi ích của chính mình.”

Leandros gần như không nghe thấy điều gì. Tâm trí của anh đang trôi đến một nơi nào đó. Nhìn thấy gương mặt của Isobel khi nàng bước từng bước ở nơi đây, nhìn thấy sự tức giận, hận thù, ham muốn xé anh ra từng mảnh nơi mà anh đứng.

“Chúa ơi,” anh thở hắt ra. Đầu anh đã chạy đi đâu vậy? Tại sao anh lại không đọc được những dấu hiệu đó? Khi bị xúc phạm nàng tự bảo vệ chính mình. Làm tổn thương nàng, phá hủy nàng bắt buộc nàng phải giương móng vuốt. Để nàng biết nàng chưa đủ giỏi thì nàng nổi cơn tan bành lên bạn sau đó chạy vào cái vỏ bọc của mình nhanh nhất có thể. Để nàng nghĩ nàng đã được thay thế bằng một trong người phụ nữ Athens cao quý nhất thì bạn không còn cách nào làm tổn thương nàng sâu sắc hơn cách đó.

“Thiếu một bản tiền hôn nhân làm tôi bắt đầu lo lắng.” Takis vẫn đang nói chuyện với một thánh giả đang lạc lối. “Cô ấy có thể làm cậu khánh kiệt, nếu cô ấy quyết định quán lấy cuộc sống của cậu.”

Leandros quay người nhìn vào chiếc bàn nơi các vết hằn của cơ thể nàng đã làm mờ bề mặt gỗ bóng. Dạ dày của anh quặn lại—không phải vì chán ghét những gì anh đã làm ở đó mà vì những lý do khác sâu xa hơn. Anh vẫn có thể cảm thấy dấu ấn của nàng trước vạt ngực áo, vẫn có thể nếm được mùi vị của nàng chưa hề tan trong miệng.

Cách đó không xa, tại nơi dừng lại của những vật nàng đã ném cho anh, chiếc nhẫn cưới và phong bì có quyền truy cập vào cái gọi là vật gia truyền.

Vật gia truyền? Anh cau có suy nghĩ. Nó không phải là thứ gia đình anh đã sở hữu.

Cho đến hôn nay nàng vẫn đeo chiếc nhẫn cưới của mình, thậm chí sau ba năm không liên lạc với anh, anh trầm ngâm trong khi lơ đãng xoắn chiếc nhẫn cưới của chính mình giữa các

ngón tay và ngón tay cái. Có phải một người phụ nữ làm như vậy khi cô ta đã tìm được cho mình một tình nhân? Có phải cô ta công khai coi thường sự triệu tập này?

A! tình nhân, anh yếu ớt đối lời. Gã tóc vàng cơ bắp cuộn cuộn với những sự va chạm lảng lơ của tình nhân. Giác quan của anh bắt đầu kêu lên, sự tức giận quay trở lại. Buông ly whisky, anh bước về phía bàn và cầm lấy phong bì cùng chiếc nhẫn.

“Chúng ta cần phải bắt đầu bàn luận tiếp, Leandros,” Takis đang nhắc nhở anh.

“Để sau đi.” Anh lơ đãng.

“Sau đó thì không tốt,” vị luật sư phản đối. “Tôi nói cho cậu với tư cách là luật sư của cậu rằng nếu muốn ly hôn một cách nhanh chóng và ổn thỏa thì cậu phải hành động ngay bây giờ.”

Nhưng tôi không muốn ly dị, là câu trả lời sáng lên giống như một bóng đèn halogen trong đầu anh. Tôi muốn vợ tôi quay lại. Vợ của tôi!

3.

Ngoài đường, Isobel gọi một chiếc taxi, và đưa cho người tài xế địa chỉ của khách sạn rồi ngồi dựa vào ghế với một tiếng thở dài run rẩy. Có lẽ nàng nên ngồi đợi Lester Miles đến để tham gia cùng nàng nhưng ngay tại thời điểm quan trọng đó nàng không muốn bất kì ai chứng kiến tình trạng nàng trong lúc đó.

“Cô không sao chứ?” người tài xế hỏi.

Ngẩng mặt lên, nàng nhìn thấy người tài xế đang dò xét suy nghĩ của nàng qua kính chiếu hậu, đôi mắt màu nâu của ông ta chứa đầy sự quan tâm.

Trông nàng tệ đến vậy sao?

Đúng, nàng trông rất tệ, nàng đồng ý, trong lòng nàng là hàng loạt sự lay động và run sợ. Bên dưới chiếc áo khoác kéo, cái áo phông của nàng vẫn còn để hở và không có một tí xíu da thịt mà không mang dấu ấn nồng cháy của từng cú chạm với người đàn ông kia. Tóc nàng quăn quanh gương mặt trắng bệch, môi nàng nóng, sưng phồng và run rẩy từ một cuộc công kích dữ dội mà lẽ ra nàng nên hét lên để kêu cứu nhưng thay vào đó nàng lại –

“Vâng – cảm ơn,” nàng trả lời và đôi mắt cuối xuống để ông ta không thấy đây là một lời nói dối to tướng.

Nàng cảm giác như mình là một con điểm. Mắt nàng nhòa đi. Tại sao anh ta có thể làm điều đó với nàng? Nàng đã làm điều gì khiến anh ta nghĩ rằng mình có quyền đối xử với nàng như vậy?

Nàng đã khiêu khích anh ta làm việc đó, một giọng nói nhạo báng từ trong đầu nàng bật ra. Nàng đã đi vào đó và muốn xé toạc con tim không chung thủy của anh ta nhưng lại kết thúc với anh ta bằng việc xé toạc trái tim mình!

Nàng nhìn chăm chăm vào những ngón tay trên một bàn tay khi chúng cọ xát vào nhau một cách lo lắng tại một khoảng không trên một ngón tay khác nơi mà nàng đã từng đeo chiếc nhẫn cưới, và cố gắng giải quyết nếu nàng thấy mình bị tổn thương hơn bởi cái cách mà anh đã đối xử với nàng, hoặc vì nàng bị vây quanh bởi sự phát hiện mục nát rằng nàng vẫn còn yêu người

chồng cuồng bạo đó.

Giây phút Lester Miles đề cập đến người vợ tương lai và Diantha Christophoros cùng lúc đó đã làm tâm hồn nàng chấn động, hơi thở đầy sự rối loạn. Sao anh ta không đến với một ai đó mới mẻ thay vì chọn người yêu cũ để thay thế nàng chứ?

Anh ta cũng từng theo dõi nàng, nàng chợt nhớ đến. Có phải anh ta khẩn thiết tìm một lý do xác đáng để kết thúc cuộc hôn nhân này đến mức có thể hành động một cách cực đoan như vậy?

Mình ghét anh ta, nàng suy nghĩ vài giây trong cơn sóng phiền nhiễu của lo lắng khắc khoải. Và nàng đã làm thế. Hai cảm xúc trái ngược nhau, tình yêu và thù hận đang xoáy quanh nàng trong một khoảng không rộng lớn, một mớ hỗn loạn. Người đàn ông đó đã tệ bạc với nàng. Anh ta lúc nào cũng cư xử tệ bạc như vậy. Ba năm trôi qua, nàng khổ sở suy nghĩ, và trái tim ngu ngốc của nàng chẳng học được điều gì cả!

Xe taxi tấp vào bên lề đường ngay phía bên ngoài khách sạn. Isobel vụng về cầm chiếc ví, móc ra một số tiền để trả người tài xế và bước ra ngoài cái nóng của mặt trời giữa trưa. Trong vài giây nàng cảm giác như mình đang bị tan chảy, thứ mà duy nhất trong tất cả mọi thứ làm cho thái độ mỉa mai trong sự bình tĩnh của nàng tăng lên khi đến Athens và mặc những thứ bằng da trong cái thành phố nổi tiếng của cái nóng mùa hè oi bức.

Mẹ nàng đã đúng; nàng đã chuốc lấy rắc rối – và chính xác đã nhận ra điều đó! Trở về của phòng, nàng cởi áo khoác và đi vào phòng tắm để tẩy đi sự vuốt ve của anh trên da nàng.

Không bao giờ có một lần nữa, nàng thề như thế khi đang cọ rửa một cách dữ dội mà không chú ý đến làn da mỏng manh của mình. Ngay khi nàng hoàn tất việc tắm gội, nàng đang bị kích thích bởi một lí do khác nhau và tâm trạng biến đổi từ cảm giác muốn phá hủy sang ương bướng. Nếu có lúc nào nàng cần nhắc mình nhớ đến cái lí do mà nàng bỏ Leandros ở nơi đầu tiên rồi đến cái khung cảnh nhỏ trong phòng họp của anh ta thì đã đến lúc rồi.

Nàng không cần thứ đàn ông như anh ta. Anh cứ việc đổ tiền vào mấy vụ dàn xếp đi, nàng mời khi mặc chiếc quần dài cotton màu xanh và cái áo thun hợp tông. Để anh ta được li dị bởi anh ta có thể kết hôn với Diantha Christophoros và tạo ra những đứa trẻ mắt đen, tóc đen thuần chủng cho gia tộc của anh ta.

Có phải vậy không? Nàng ngẩng đầu lên, thả lỏng chiếc lược đang chải khi nàng chú ý vào điểm mấu chốt của nó. Có khi nào Leandros thay đổi quan điểm về những đứa trẻ và quyết định đã tới lúc cần nỗ lực để tạo ra những con người nhà Petronades đời kế tiếp?

Lester Miles đã nói điều gì? Nàng cố nhớ lại trong khi đang chải mái tóc dài, dày và mềm như lụa của mình. Nikos đã kết hôn. Luật sư gọi đó là sự thừa kế. Nikos có lẽ trẻ hơn ông anh ba tuổi nhưng nếu Leandros muốn giữ dòng thừa kế sạch sẽ, anh ta cần phải có những đứa con trước.

Những giọt nước mắt tuôn trào. Mình muốn sinh những đứa con cho anh ấy. Mình có thể sinh cho anh ấy cả trăm đứa con nếu như anh ấy muốn. Nhưng anh ta không muốn, anh ta không muốn mình là người mẹ đó. Anh ta muốn một cô nàng Hi Lạp tóc đen với một cái tên đủ cao quý để có thể sánh đôi cùng anh ta.

Mình phát bệnh mất thôi, nàng suy nghĩ và đứng ngậy đó trong vòng vài phút, đấu tranh lại sự thôi thúc khi vết sẹo ba năm của nàng lại xé toạt ra trong lồng ngực.

Nàng cần phải thoát ra khỏi đây. Những nhu cầu đi chung với những sự cấp bách đột ngột

làm nàng không còn thời gian để suy nghĩ. Nàng cột cao tóc lên, tóm lấy cái máy camera và đeo quai túi xách qua vai, quàng cặp kính mát trên đầu rồi đi ra cửa.

Đó là lần duy nhất khi nàng bước đi trên hành lang khách sạn mà nàng nhớ đến mẹ mình, và cảm thấy tội lỗi vì nàng không muốn gặp bà trong lúc này trong khi nàng đang trong những thứ cảm xúc hỗn loạn. Nhưng công bằng mà nói nàng không thể bỏ đi mà không kiểm tra Silvia đã quay lại hay chưa. Hít một hơi dài để lấy can đảm, nàng gõ cửa phòng kế bên mình. Không ai trả lời. Silvia có lẽ đang bên cạnh Clive. Sự nhẹ nhõm khẽ vụt qua nàng. Vài phút bước ra tiền sảnh, nàng háo hức thoát khỏi nơi đây đến nỗi nàng gần như không thể kìm nén sự thôi thúc đủ lâu để gửi lời nhắn cho mẹ nàng ở quầy Tiếp Tân để cho bà biết nàng đang làm gì.

Vừa may mắn, khi nàng chuẩn bị bước ra ngoài thì Lester Miles đi tới.

“Làm thế nào họ có thể làm giấy tờ nhanh đến vậy?”

“Họ không làm.” Vị luật sư nhíu mày. “Ngài Petronades cũng bỏ đi ngay sau khi cô rời khỏi đó.”

Để tham gia bữa tiệc nhảy với cô dâu tương lai ư? Isobel thầm nghĩ, và cảm thấy như có một sự vỡ òa và một chút cay đắng đang giào vò một góc trong lồng ngực nàng.

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra vậy?” nàng hỏi.

“Tôi đang chờ thêm một chỉ thị nữa,” Lester Miles báo lại cho nàng.

“Thật ư?” giọng nàng kéo dài. Chỉ thị của ai – Leandros hay là Takis Konstantidou? “Thôi được rồi, bởi vì anh là người chịu trách nhiệm nhận chỉ thị của tôi, Ngài Miles, buổi trưa này nghĩ ngơi đi nhé”, nàng mời mọc. “Tận hưởng những phong cảnh ở đây một chút và quên hết tất cả mọi thứ.”

Đó cũng là điều nàng đang muốn làm.

“Nhưng thưa cô Petronades,” anh kháng nghị, “chúng ta phải bay về nhà vào tối mai đây ạ. Chúng ta nên thảo luận xem cô cần điều gì từ—”

“Tôi không cần bất cứ điều gì cả,” nàng cắt ngang. “Nhưng nếu điều này có thể kết thúc bằng cách tôi chấp nhận tất cả yêu cầu, thế thì tôi sẽ làm.” Để kết thúc chủ đề này, nàng báo với giọng khó khăn. “Họ sẽ trở về vào ngày mai với những dự định dàn xếp của họ,” nàng đoán. “tôi sẽ kí tên và chúng ta sẽ bắt chuyến bay về nhà.”

Sẽ không bao giờ nàng trở lại đây lần nữa, nàng thề như thế khi nàng để vị luật sư tội nghiệp đứng nhìn trong sự khó xử và bối rối. Anh ta đang chờ đợi một cuộc xung đột hay ho. Anh ta đã cảm nhận được và thích thú với điều đó; nàng đã nhận ra điều đó lúc trong phòng khách nhà Petronades hôm nay.

Ngay khi nàng bước ra bên ngoài, cái nắng gay gắt của mặt trời đang ngay trên đỉnh đầu nàng. Nàng dừng lại trong chốc lát để xác định phương hướng trước khi quyết định thăm lại một số nổi ám ảnh cũ, thứ đã khiến nàng nhớ về Leandros. Những nơi đó thật nhiều, nàng thầm nghĩ với vẻ nhạo báng, nàng hạ kính mát xuống rồi dạo bước trên phố. Trong khi Leandros đang chơi trò tư bản bận rộn trong suốt khoảng thời gian nàng ở Athens, nàng đã học cách tiêu khiển cho bản thân là bắt đầu tìm hiểu về thành phố từ cách nhìn của chính mình hơn là từ những họ hàng người Hi Lạp đặc quyền kia.

Leandros vừa mới đỗ xe thì nhìn thấy Isobel bước đi trên phố. Đang chuẩn bị ra khỏi xe, anh

ngừng lại nhìn nàng khi nàng đang đứng ngây người một lúc trước khi nàng kéo kính ra và bước đi tiếp.

Cô ấy đang đi đâu thế? Anh suy nghĩ một cách khó chịu. Tại sao cô ấy không ở trong phòng khóc thổn thức – như anh đã mong như thế?

Một ý nghĩ ngu ngốc, rồi anh quyết định nhắm vào thứ mà nàng đang mặc. Thứ mà anh từng gọi là bộ váy chiến đấu. Khi mái tóc nàng vắn cao, máy ảnh được vắt qua vai, và những kiểu đồ như thế được lấy khỏi tủ áo là lúc người vợ khiến anh tức điên lên đang làm chuẩn bị cho một cuộc chạy trốn. Bao nhiêu lần anh ngấm nhìn tấm lưng mảnh dẻ, mịn màng ấy biến mất vào trong khoảng không khi anh không thể hỏi nàng đang ở đâu hay tại sao nàng đến đó?

Quai hàm anh mím chặt vì anh biết tại sao nàng từng biến mất như thế. Nó thường xảy ra sau một sự kiện lớn, sau khi mà nàng hỏi anh điều gì đó và anh ngắt lời nàng bởi vì anh quá bận rộn để nghe một cách trọn vẹn, và mặc dù đó là những yêu cầu hết sức nhỏ nhất. Lương tâm tội lỗi đang cào xé trong tim anh. Anh thật tệ khi sống như thế, anh đã nhận ra điều đó. Anh chẳng làm bất cứ điều gì nhưng lại vui đập, kìm hãm và khóa chặt nàng với những cách thức làm thỏa mãn chính anh. Và chưa bao giờ anh cảm thấy cô đơn như khi nàng bỏ đi.

Bước ra khỏi chiếc Ferrari màu đỏ bóng loáng, anh dừng lại khá lâu để cởi áo khoác và cà vạt rồi khóa chúng trong cốp xe. Tiếp theo, anh dự định sẽ theo nàng.

Nhưng Leandros nhớ đến gã tình nhân, anh dừng lại bởi có một cảm xúc hoàn toàn mới lại vây chặt anh. Chẳng lẽ hắn vẫn còn ở khách sạn? hay là nàng mới đến chỗ hắn? Hắn ta có nhận được cùng một cách đối đãi là bỏ đi vì không lắng nghe những điều nàng cố gắng nói? Họ có phải đã dàn dựng cuộc gặp thảm họa này? Nàng có đánh tiếng với gã tình nhân rằng nàng gần như đã làm tình với chồng trên bàn phòng khách trước khi nàng bỏ đi không? Có phải họ vừa mới làm tình, ở trong đó, trong cái khách sạn tồi tàn thích hợp cho những mối quan hệ lén lút?

Trí óc thật biết cách tra tấn, anh chú ý điều đó, ngay khi anh đóng cốp xe lại.

Mẹ vợ anh ở đâu khi chuyện đó xảy ra? Có phải bà đang nằm trên giường bệnh mà chẳng hề biết cô con gái bà đang chơi đùa vui vẻ với gã cơ bắp ở phòng kế bên? Có lẽ anh nên đi và nói cho Silvia. Có lẽ anh nên xử lý gã tình nhân trong lúc Isobel đang ở ngoài đường.

Nhưng mẹ vợ anh là một người đang chờ đợi cơ hội trả thù, anh nhớ lại với một cái nhếch miệng buồn bã trong kí ức là miệng lưỡi thẳng thừng của bà. Và lúc này anh không thể lãnh đạm được nữa, anh cảm thấy bức bối với sự ghen tị và mong muốn đập cho ai đó một trận nhừ tử.

Isobel đã biến mất ở góc phố; Ngay lúc đó, quyết định người đầu tiên cần giải quyết đã hiện ra. Mặc xác kẻ đáng ghét khác, anh nghĩ. Đây là việc riêng giữa anh và vợ anh.

Đi dạo thật dễ chịu. Thật thoải mái khi sự căng thẳng thoát khỏi cơ thể mình, nàng càng thấy mình hòa nhập vào dòng khách du lịch tấp nập. Isobel bắt một chuyến xe điện ngầm trong Piraeus, vừa uống một lon Coca trong khi dạo ở Cảng, dừng lại và bắt đầu chụp hình những người ngư dân và những con thuyền đầy màu sắc của họ. Nàng thậm chí đã thấy cảm giác vui vẻ xưa cũ trở lại khi họ đưa ra những câu bình luận ngắn gọn về nàng, nàng quay lại với một cái ôm thân thiện của người Hi Lạp làm họ cười toe toét trong sự ngạc nhiên đột ngột. Hầu hết mọi người cực kì ghét sự bận rộn của cảng Piraeus nhưng nàng lại luôn yêu thích vì sự giàu có và những tấm thảm đa dạng của cuộc đời ở nơi đây.

Sau một giờ dạo ở Zea Marina nơi mà những chiếc du thuyền tư nhân được neo lại và kết thúc là việc thoát ra khỏi cái nóng của mặt trời Mikrolimano bên dưới tấm bạt của một trong

những nhà hàng mà nàng yêu thích phía trên là một hình bán nguyệt ngay khu bến tàu. Nàng không thể ăn. Dường như dạ dày nàng vẫn còn bệnh bởi vấn đề căng thẳng cho dù những phần còn lại của cơ thể nàng cảm thấy bình yên hơn rất nhiều. Nhưng nàng vẫn hài lòng với việc ngồi lại đó nhăm nháp tách cà phê đen Hi Lạp trong khi ngắm nhìn những cảnh đẹp phía bên kia Saronic Gulf, nơi có những hòn đảo nhỏ lấp lánh trong ánh mặt trời.

Cuối cùng Vassilous, ông chủ của nhà hàng, bước đến chào nàng với một sự hoan nghênh nồng hậu và một nụ hôn chào mừng vào cả hai bên má. Đây là lúc mà Athens yên tĩnh nhất bởi vì bất kì người nào cũng có cảm giác rằng đây là thời gian nghỉ trưa. Nhà hàng lúc này có rất ít khách và Vassilous đến và ngồi cạnh nàng cùng với tách cà phê trong khi ông đang kiểm tra tiếng Hi Lạp của nàng.

Thật điên rồ, nàng học ngôn ngữ ở đây với những con người thực ở Athens và không phải ở trên không khí loãng trên đồi Lykavitos hay là Kolonaki, nơi mà những người giàu của Athens sống trong những biệt thự xa hoa. Không một ai trên đó từng nghĩ đến việc dạy nàng tiếng Hi Lạp. Họ nói tiếng Anh hoàn hảo vậy thì đâu cần thiết?

Điều thực sự cần thiết đang ngồi cạnh nàng với mái tóc màu bạc bõm xòm và một gương mặt rám nắng góc cạnh và đôi mắt lịch thiệp đầy sự quan tâm. Khoảng chừng vài phút sau, họ trò chuyện với một vị thuyền trưởng về hưu, người kể cho nàng nghe những câu chuyện phiếm về biển cả. Nhanh sau đó, cái bàn nhỏ của nàng được vây kín bởi những người đàn ông. Con ông chủ nhà hàng mang cà phê đến cho họ và anh cũng ngồi xuống.

Isobel cảm thấy thật thư thái; nàng hài lòng với việc ngồi đây và thư giãn cùng với những con người có trái tim nồng hậu ở nơi đây. Mặc dù ác mộng của nàng là kết hôn với Leandros, nhưng nàng yêu Athens—Athens này—Nàng sẽ rất nhớ nơi đây khi quay về London.

Đột nhiên, nàng cảm giác có ai đó đứng sau ghế nàng. Cho rằng đó là bàn khác, muốn lôi kéo họ thành một nhóm uống cà phê nhỏ nên nàng không nghĩ đến việc quay đầu nhìn lại. Nàng chỉ tiếp tục ngồi trên cái ghế lung lay với tách cà phê trên tay và cười thích thú trong khi lắng nghe – cho tới lúc một bàn tay đặt trên vai nàng.

Cái đụng chạm của anh làm nàng giật nảy. Người nàng cứng lại, và nụ cười cũng biến mất. Giọng của vị thuyền trưởng già kéo dài trong im lặng, và khi mỗi ánh nhìn đều hướng đến Leandros, nàng phải đối mặt với định mệnh.

Không phải là sự kinh ngạc, nàng chú ý, mà là những ánh nhìn đầy tôn trọng, những người đàn ông này tỏ thái độ khác hẳn khi họ nhận ra một người đàn ông quyền quý đang đứng ở chỗ họ.

Họ cũng hiểu sự yêu cầu lịch thiệp của thái độ chiếm hữu này khi họ nhìn thấy nó. Những người đàn ông Hi Lạp khôn ngoan này hiểu thái độ đó, “Kalimera”, giọng điệu nghe êm ái như lụa vậy. “Bây giờ tôi đã biết tại sao cô vợ mình lại mất tích rồi”, Leandros kéo dài với vẻ lười biếng với nàng. “Cô ấy thích dành thời gian nghỉ trưa với những người đeo đuổi mình hơn.”

*Kalimera: câu chào bằng tiếng Hy Lạp

Những từ ngữ nói bằng tiếng Hi Lạp với mục đích là khen ngợi, và Isobel chẳng ngạc nhiên vì điều đó khi nụ cười toe toét ấy xuất hiện. Đàn ông với đàn ông bao giờ cũng là điều trước tiên cả. Nàng nghiêng người về phía trước và đặt tách cà phê xuống, mặc dù có vẻ như đó một hành động để thoát khỏi bàn tay anh. Nhưng nó không xảy ra; những ngón tay rám nắng thon dài chỉ đơn thuần là đặt sau gáy nàng rồi anh cúi người, nàng cảm thấy sức nóng từ hơi thở của anh quét qua xương hàm trước khi một nụ hôn lướt qua trên má.

Anh biết rằng nét mặt nàng không chào đón anh, nhưng anh tin nàng không từ chối anh ở đây trong ánh nhìn hào hứng của mọi người. Và, thật kỳ quặc, nàng không phải vậy. Nàng thực sự khó chịu và bối rối là khi nhìn thấy những thân hình đột ngột dịch chuyển với thái độ thân thiện và nghe thấy những câu nói đùa nhẹ nhàng như lấy cái cớ khi một người bỏ mặc người yêu một mình trong khi họ làm một cuộc cần quét lớn ở bàn kế bên.

Phải mất vài giây nàng mới biết mình bị bỏ rơi. Nguyên nhân gây ra sự ruồng bỏ đó đã chọn một cái ghế trống và ngồi xuống. Anh không nhìn nàng ngay lập tức nhưng thoáng nhìn mặt khi nhìn vào chỗ trống với cái miệng mím chặt lại và lông mi anh dài như đang che giấu mọi suy nghĩ. Anh không mang áo khoác và cà vạt, nàng nhận ra điều đó, và hai nút áo đầu đã bị cởi ra. Anh trông thật lạ ở nơi này trong cái độ ẩm cao của ánh nắng mặt trời tự nhiên, ít cứng đầu hơn khi là ông trùm kinh doanh và đẹp trai hơn người đàn ông rậm nắng mà nàng yêu lúc ban đầu.

Tim nàng hơi xao động. Nàng biến cái cảm giác ấy thành một tiếng thở dài. “Làm sao anh tìm được tôi?” nàng hỏi và thêm một chút châm biếm, “Vẫn luôn theo dõi tôi sao, Leandros? Kì quặc nhỉ.”

Lời châm biếm khiến anh nổi điên lên. Đôi mắt họ giao nhau, sự bối rối trôi vào bụng nàng và nàng ngã người xuống ghế trong nỗ lực dùng bản thân không bị kẹt giữa đôi mắt đen sâu thẳm mà có thể làm bất cứ gì với nàng nếu nàng cho phép.

“Em nói và hiểu được ngôn ngữ của tôi”, anh nói một cách bình thản.

Đó không phải là điều mà nàng mong chờ anh nói. Nhưng nàng giấu sự ngạc nhiên đằng sau nụ cười nhạt. “Có việc gì sao?” nàng châm biếm. “Anh nghĩ rằng cô vợ bé nhỏ của anh quá ngu ngốc để học tiếng Hi Lạp?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ em ngu ngốc cả.”

Nàng nhún vai bác bỏ lời phủ nhận của anh. “Lúc đó thấy vợ vẫn và chẳng hứng thú,” thêm vào một câu tương tự.

Anh không trả lời. Anh quan sát nàng một cách chăm chú đến nỗi cuối cùng nàng dịch chuyển trong sự căng thẳng và tìm ra câu trả lời cho câu hỏi mơ hồ mà nàng nhìn thấy nó đang bùng cháy trong đôi mắt anh. “Tôi luôn có năng khiếu trong việc học ngôn ngữ,” nàng giải thích. “Và đây...” nàng làm điệu bộ “là nơi tôi có thể học tiếng Hi Lạp từ những con người tốt bụng này, anh vừa xua đuổi người ta một cách lịch sự nhưng theo một cách riêng tư.”

“Riêng tư,” anh lặp lại. “Em hơi giả tạo đấy,” anh tố cáo. “Tôi chưa gặp người nào bí mật hơn em, Isobel, và điều đó là sự thật. Em đã sống ở đây, ngay tại Athens với tư cách là vợ tôi trong một năm. Em ngủ trên giường tôi, ăn trên bàn tôi và trải qua một ngày bình thường giữa gia đình và bạn bè tôi. Tuy nhiên tôi nhớ em chưa bao giờ đề cập đến hành trình tới đây, tới lớp học của em, hay tiết lộ cho bất cứ ai, những người lẽ ra rất quan trọng với em, rằng em có thể hiểu được họ khi họ nói tiếng Hi Lạp.”

“Ồ, nhưng tôi đã nghe được một vài tin đồn khá hay ho mà tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ nghe được, nếu họ biết tôi hiểu họ nói,” nàng kéo dài giọng.

“Như là chuyện gì?”

Ánh sáng thay đổi như báo hiệu cho một sự chỉ trích nặng nề. “Như là họ ghét tôi như thế nào và họ cầu mong Leandros tội nghiệp sẽ nhận thức được và tiễn đưa con gái láo xược này đi.”

“Em không cần họ thích em,” anh phản đối. Và đôi mắt anh quàng lại một ánh nhìn chế nhạo. “Em chưa bao giờ cố gắng để giao tiếp với bất cứ ai liên quan đến tôi. Em chỉ tiếp tục cuộc sống bí mật của mình, chọn lựa những người mà em miễn cưỡng quý mến và coi thường những người mà em không thích. Nếu đó không phải là sự riêng tư chết tiệt nào đó thì có thể tôi đã nhầm.”

“Không, anh chỉ có những ký ức đã được sàng lọc,” nàng trả lời. “Bởi vì tôi không muốn nhớ lại khoảng khắc khi chẳng có bất cứ người nào mà anh đề cập có đủ quan tâm tới những lời tôi nói hay những điều tôi làm cả.”

“Hầu hết mọi người đều sợ em.”

Nàng cười lớn, điều đó thực sự buồn cười. Biểu cảm của anh bắt đầu nặng nề hơn. Con giận dữ của sự chạm trán ban sáng đã tiêu tan, nàng nhận thấy điều đó, nhưng điều đang diễn ra tại lúc này có gì đó tệ hơn nữa. Đó là một cảm xúc không tên, nàng thầm nghĩ, bằng cách nào đó nó đang vây quanh giữa sự chế giễu và mất tinh thần. “Em giấu cọt họ dữ dội bằng thứ tiếng Anh độc lập của em,” anh tiếp tục thầm thì. “Em cắt ngang họ bằng miệng lưỡi nhanh nhẹn và sắc bén của em. Em coi thường những thái độ và đức tin bảo thủ của họ và từ chối bất cứ mọi nhượng bộ trong sự khác biệt văn hóa giữa em và họ. Và em làm tất cả từ sự ưu tiên cái lập trường cứng đầu của em, những thứ đó chỉ sụp đổ chỉ khi em ở trên giường và được tôi ôm ấp trong vòng tay.”

Isobel chỉ ngồi đó và nhìn chằm chằm khi mỗi lời buộc tội đều nhắm thẳng vào nàng. Anh thực sự hiểu rõ nàng khi anh miêu tả nàng như vậy? Anh thực sự tin mọi thứ anh nói?

“Thảo nào cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ kéo dài một năm,” nàng rùng mình đáp lại. “Ý nghĩ của anh về tôi cũng chẳng tốt đẹp hơn họ là bao!”

“Tôi yêu em” anh lặp lại một cách nặng nề.

“Đó là chỉ khi trên giường,” nàng đồng ý trong giọng điệu chua chát. “Lạc lõng? Chẳng có gì ngạc nhiên khi tôi tìm cho mình một thế giới riêng ở đây nơi mà tôi thuộc về!”

“Tôi còn định nói thêm rằng đáng tiếc là tình yêu không phải lúc nào cũng mù quáng.” Anh nói trong sự chỉ trích của chính mình. “Tôi đã thấy em giữ chặt ham muốn của chính mình đến mức làm người khác kinh ngạc. Tôi thấy em đến với những người bình dân này bằng một đôi mắt sáng rực. Nhưng em biết điều gì đáng buồn hơn việc này không, Isobel? Em không cảm thấy thoải mái với thái độ ngờ vực hơn bất cứ người nào khác.”

Anh nói đúng; nàng ghét những giây phút ấy. Bên trong nàng đang chịu tổn thương, sợ hãi và cực kì không an toàn. Nhưng nếu anh nghĩ rằng nói cho nàng anh biết tất cả điều đó, anh sẽ có thái độ đạo đức cao cả hơn nàng thì anh đã lầm. Bởi vì tất cả điều đó chỉ chứng minh anh quan tâm nó ít như thế nào khi anh biết và đã không làm bất cứ điều gì để giúp làm mọi thứ trở nên dễ dàng hơn cho nàng!

Yêu ư? Anh không hiểu ý nghĩa của từ ấy. Nàng đã yêu. Nàng đã tôn thờ, ngưỡng mộ và càng lúc càng mệt mỏi hơn với những sự coi thường anh trả cho nàng, với những câu *Anh đang bận việc, và sao em không thể cố gắng thân thiện với những người tỏ ý muốn làm quen với em?* của anh. Cái gì gọi là thân thiện? Tại sao anh luôn có việc quan trọng để làm hơn là dùng chút thời gian để quan tâm nàng? Anh không thấy nàng đau khổ như thế nào sao? Hay anh thậm chí còn không quan tâm? Không phải là điều mà nàng có thể nhớ lại, trừ phi chuyện đó diễn ra trên giường của họ ban đêm. Lúc đó anh mới quan tâm bởi vì nó đang làm hỏng thứ khác quan trọng hơn với cuộc sống anh ta – sự quá khích về tình dục! Nếu nàng hờn dỗi, anh sẽ chế nhạo

tên nàng. Nếu nàng nói không, anh sẽ dạy nàng làm thế nào nói không thành câu trả lời có sự run rẩy cùng hơi thở hỗn hển!

“Nói chuyện đi, thay vì ngồi đấy mà suy nghĩ về điều đó!” anh đột nhiên cảm thấy bức mình với nàng.

Nàng nhìn anh, nhìn thấy được le lói sự mất kiên nhẫn, tìm ra cái khát khao mạnh mẽ để bước vào trong đầu nàng. Thế đấy, quá trễ, nàng nghĩ một cách cay đắng. Anh lẽ ra nên cố bước vào từ ba năm trước!

“Anh muốn gì, Leandros?” Nàng lạnh lùng hỏi. “Tôi đoán chừng anh phải có lí do cụ thể nào cho việc theo dõi tôi – ngoài lý do muốn hủy hoại thanh danh của tôi, dĩ nhiên.”

“Tôi không cố hủy hoại thứ gì cả. Tôi chỉ...” anh ngập ngừng, miệng anh đóng lại ngay khi sắp sửa nói. “Tôi muốn xin lỗi em về việc sáng nay,” anh nói.

“Lời xin lỗi được chấp nhận.” nhưng đối với Isobel, đó là sự kết thúc. Anh có thể đi bây giờ và thoát nợ.

Anh ngạc nhiên khi nàng cười nhẹ, anh lắc đầu và thả người trên ghế. “Quý cái thật,” anh thầm thì một cách khô khan.

Điều đó không có ý lăng mạ, và kì quặc là nàng không quan tâm đến nó.

Có lẽ lúc này là thời điểm tốt để Vassilous mang cho họ hai tách cà phê. Anh mỉm cười, lầm bầm những câu chuyện phiếm lịch sử để Leandros đáp trả. Sau đó khi chuẩn bị rời đi, ông quay lại nhìn nàng với ánh nhìn trêu chọc. “Con chưa bao giờ kể về người chồng đẹp trai với ta nha, xấu hổ thật, con yêu ạ” ông la rầy. “Bây giờ thì nhìn xem con đã làm gì với con trai ta vậy? Hy vọng của nó đã bị tan vỡ rồi!”

Ông bỏ đi, để nàng một mình giải quyết tâm trạng mới của Leandros. “Chưa bao giờ à?”.

“Để làm gì?” nàng nhún vai. “Mối quan hệ của chúng ta không có chỗ cho nơi này.”

“Ý em là tôi không có chỗ ở nơi đây – không như những anh chàng bồi bàn trẻ tuổi đầy hăng hái trong vịnh, dĩ nhiên rồi,” anh thêm vào một cách ngọt ngào.

Không cần suy nghĩ về việc mình sắp sửa làm, Isobel giơ tay trái lên với ý định là làm lóe lên chiếc nhẫn cưới, thứ đối với nàng như một bản cam kết không cần lời nói.

Chỉ duy nhất là chiếc nhẫn không còn đó. Sự căng thẳng bật ra, xương sườn nàng căng lại. Không có chiếc nhẫn, sẽ sớm không có cuộc hôn nhân này, nàng nghĩ thế và rút vội tay xuống vạt áo như là một sự ghen ngào không mong muốn ghen lại trong cổ nàng. Leandros chăm chú nhìn với đôi mắt nhúu lại yếu ớt và cảm xúc hoàn toàn trống rỗng.

“Vassilou chỉ đùa thôi.” Nàng cố sửa lại với vẻ sốt ruột.

“Tôi biết đó là trò đùa,” anh trả lời đơn giản.

“Vậy tại sao mắt anh lại nhúu lại như thế?” nàng hỏi lại.

“Bởi vì người bồi bàn trẻ tuổi đầy câu hỏi kia không tài nào rời mắt khỏi em từ khi em ngồi xuống bàn.”

“Anh đã theo dõi tôi lâu rồi phải không? Anh đã làm gì, trốn sau cây cột và chụp vài bức ảnh mỗi khi anh ta cười với tôi?”

“Anh ta cười rất nhiều.”

Nàng ngồi nghiêng người về phía trước, sự căng thẳng đột ngột khiến nàng không thể ngồi yên. Sự sôi sục bên trong nàng đang bắt đầu muốn quăng mọi thứ vào cái người tồi tệ cực kì thích kiểm soát và cực kì dẻo miệng này. “Tại sao anh không đi ngay bây giờ nhỉ? anh đã xin lỗi xong rồi đó?” nàng đáp trả lại, và cầm cốc cà phê lên.

Lông mi anh nhìn xuống chiếc cốc; anh biết điều gì đang lướt qua đầu nàng. Ngày trước nàng đã từng làm điều đó và quăng mọi thứ vào anh khi anh đến gần nàng. Sự trừng phạt đó thường xuyên xảy ra trên giường.

Nhưng không phải lần này, bởi vì nàng không cho anh bất cứ lời xin lỗi nào để nhảy vào nàng, nàng thề như thế và uống một ngụm cà phê. Cốc cà phê rất nóng và nàng quên bỏ túi đường vào trong cốc nhưng nàng thấy cần thiết khi mà uống cà phê pha thật đậm và đen như người Hi Lạp rất thích.

“Gã người tình của em đâu?”

“Cái gì....?” Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh bùng cháy vì nàng ở trong một cuộc xung đột.

Với bản thân nàng. Với anh. Nàng không biết bất cứ điều gì đang xảy ra bên trong. Nàng ước anh đi thật nhanh. Nàng không muốn nhìn thấy anh. Nàng không muốn mình lún sâu vào những tia nắng đang in vào đầu và vai anh từ những lỗ nhỏ của tấm bạt ở phía trên. Nàng không muốn thấy sức mạnh của tia màu vàng mềm mại này hay khả năng kiểm soát mạnh mẽ trên bờ vai rộng đó.

Anh ấy thật đẹp. Một người tình Latin to con, rám nắng, với một thân hình rắn chắc ẩn nấp bên dưới chiếc áo thun trắng có thể làm mọi giác quan của nàng run rẩy hỗn loạn. Nàng biết một phần mái tóc đen ấy đang quấn lên qua kẽ hở nơi anh cởi bỏ các nút trên cùng của chiếc áo sơ mi. Nàng biết cách những sợi tóc quấn sắc nét đó bao phủ lấy một phần quan trọng trên thân mình rắn chắc của anh. Làn da rám nắng chiếu ra tia sáng yếu ớt trong ánh nắng vàng của mặt trời, và những giọt mồ hôi lấp lánh ở cổ họng phía dưới cằm anh làm thành một dòng nước chảy qua lưỡi nàng.

Anh ta là một người đàn ông mà bạn muốn nắm trái. Muốn chạm vào khắp nơi. Là người đàn ông mà bạn muốn anh ta chạm vào bạn. Đôi bàn tay anh tinh tế, mạnh mẽ với những ngón tay dài và nhận thức được điều mà chúng có thể làm với bạn. Thậm chí bây giờ chúng đang nghỉ ngơi giữa hai bên đùi anh những vẫn tạo ra một lời tuyên bố về sự nam tính của anh, thứ đã tạo ra sự khát khao chảy xuyên qua máu nàng. Mối anh có thể hôn, mắt anh có thể quyến rũ, vòng tay anh có thể hỗ trợ bạn trong lúc bạn đang quay cuồng ngất ngất trong sự thư thái mà anh mang đến cho bạn.

Hay nói theo cách khác, anh là một người tình ám muội, đầy nhục dục và nàng nghi ngờ một người không cần phải có những kinh nghiệm cá nhân để biết về nó. Một vài tuần lễ trên du thuyền ở Tây Ban Nha với Dianatha Christophos phải biết về nó bằng việc thăm dấn dấn. Anh ta không phải là kiểu người đàn ông chần chừ với những thứ mà anh ta muốn – nàng đã biết điều đó từ những kinh nghiệm của mình.

“Một tên to con tóc vàng với nụ cười lười biếng,” anh nhắc. “Hắn ta đâu rồi?”

Nàng chớp mắt và nhìn xuống. Chà, sự quyến rũ đây mà, nàng thầm nghĩ, nhìn chăm chú vào

tách cà phê của mình.Ồ, khát khao để nói điều đang lơ lửng ngay trong miệng nàng. “Anh ấy tên là Clive và anh ấy là một bác sĩ vật lý trị liệu.” Nàng cố vẽ bằng miệng một bức tranh Clive đang ngủ sau cuộc kích tình hoang dại kéo dài một giờ.

Nhưng tim nàng vẫn bị đập tan bởi sự quyến rũ. Nàng nghe Leandros thúc giục dịu dàng, thỉnh thoảng cười mỉa mai. “Điều đó đáng giá với em,” anh nhẹ nhàng chế nhạo. “Nó giúp em phán đoán để xem xét kỹ lưỡng những lợi thế trong sự hướng ứng của tôi.”

“Dianatha như thế nào rồi?” nàng không thể chịu được con người này.

Lại đụng chạm, anh nhìn mặt gật đầu phản xạ. “Tôi đã đổi ý về chuyện li dị,” anh đáp trả mà không cảnh báo trước.

“VẬY Ừ, TÔI THÌ KHÔNG.” Nàng trả lời.

“Tôi không nhận ra rằng tôi cho em cơ hội.”

“Tôi không nghĩ anh có năng lực để điều khiển sự lựa chọn của tôi, Leandros ạ,” nàng nói với vẻ khinh miệt. “Tại sao anh lại đổi ý?”

“Rất đơn giản.” Anh nhún vai, và sự vô lương tâm trơ trẽn đủ để nâng đôi tay của anh cho nàng thấy anh ta đang nói điều gì. Một sự kích động thuần túy đem đến một cơn sóng cảm giác đang quét qua người nàng.

“Anh nên thấy xấu hổ với chính mình!” Nàng thở hổn hển và phản ứng ngạc nhiên khi cơn nóng giận đang tràn trên gò má nàng.

Anh nhúu mày thể như anh đang đồng ý. “Có vẻ như tôi không thấy vậy. Tôi trở thành như thế này kể từ lúc em bước ra khỏi phòng khách hôm nay. Vì thế, không li dị nữa,” anh giải thích. “Và dĩ nhiên không có bất cứ gã tình nhân nào khác cho tới khi tôi giải quyết vấn đề này.”

Vấn đề là ở nàng và sự khao khát của anh dành cho nàng, Isobel nhận ra điều đó với cơn thất lại và sự hoài nghi không tin tưởng rằng điều đó thậm chí đang xảy ra.

“Em đẹp đến ngây ngất,” anh lầm bầm thể như anh đã hài lòng với mọi thứ.

“Nhưng là một đứa lẳng lơ,” nàng nhắc anh.

“Tôi thích những cô nàng lẳng lơ. Luôn luôn thích. Đó là một phần thu hút của em, tôi tìm thấy như là một thử thách không cưỡng lại được. Giống như mái tóc đỏ đầy cảnh báo, đôi mắt xanh thách thức và cái miệng nhỏ nhắn hay hờn dỗi hăm he cắn tôi mỗi khi tôi quá trớn.”

Mắt anh xoáy vào nàng, giọng nói anh nghiêm túc, thực tế là anh đã sẵn sàng cho việc bước ra khỏi giới hạn của tất cả những điều bắt đầu thiêu đốt giữa họ. “Mọi thứ về em tôi thấy hoàn toàn là một thử thách không cưỡng lại được,” anh tiếp tục trong một giọng điệu nhẹ nhàng, bình tĩnh, như đang miêu tả thời tiết chứ không phải điều làm anh đổi thái độ. “Khi em bước vào phòng khách sáng nay với bộ đồ da, tất cả những thứ ấy, và thời tiết ngoài kia là ba mươi độ, đó là một điều thách thức. Khi em ngồi đấy phỉ nhổ mọi điều em ghét vào tôi, tôi không biết trước khi lao ra làm thế nào tôi lại ngồi trên ghế lâu đến mức đó.” anh thú nhận. “Bây giờ em ngồi đây với chiếc quần dài quân đội cùng một chiếc áo phông, tóc em cột kiểu đuôi gà và thách thức tôi bẻ gãy tính cách cứng rắn như em vẫn thường giả bộ làm thế.”

“Không có giả bộ nào hết. Tôi là người cứng rắn,” Nàng tuyên bố.

“Tôi cũng vậy. Và em có thể nhảy qua người tôi và cào nát mắt tôi nếu như em muốn, nhưng điều tôi muốn là kết quả cuối cùng.”

“Anh vẫn chưa nói tôi biết anh muốn gì!” Isobel lườm lại anh. “Tôi không có một ý kiến mỏng manh nào nơi mà anh nghĩ anh đang đến!”

“Tôi muốn em, ngay lúc này,” anh trả lời không ngập ngừng. “Tôi nghĩ mình đã nói rõ ràng rồi. Tôi muốn áp miệng mình quanh một trong những núm ngực mà tôi có thể thấy nó đang phập phồng trong áo em, và chính mình dễ dàng tận hưởng nó,” anh nói với nàng đầy xúc phạm. “Mặc dù tôi không phản đối nếu như em quỳ xuống, kéo khóa quần của tôi và tự bản thân em hưởng thụ bằng việc giữ tôi trong miệng em – chỉ là tôi không nghĩ khung cảnh này phù hợp với những hình ảnh đó.”

“Tôi nghĩ anh nói đúng, và tôi đã chịu đủ rồi.” Nàng lùi lại. “Xuống địa ngục với những ảo tưởng của anh đi, Leandros.” Nàng quay mặt bỏ đi.

Khi nàng làm việc này một lần trước ngày hôm nay, nàng đã nhanh chóng rời đi một cách im lặng và không để anh kịp phản ứng lại. Tay anh di chuyển vòng quanh cổ tay nàng và với một sự kéo giật đơn giản nhất anh đã đưa nàng ngồi lên đùi anh. Tiếng nấc ngạt nhiên của nàng lên lời qua bầu không khí ẩm và có một đám người hứng thú nhìn về phía họ.

Đối với họ, nó giống như nàng đang mê hoặc Leandros hơn là bị kéo sang đó, nàng nhận thấy được, thậm chí đôi mắt anh nói nàng biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa.

“Làm sao anh dám,” nàng cố gắng lên tiếng nhưng đã quá muộn. Môi anh đã chặn lời phản đối, và bắt đầu đề nghị một một sự lựa chọn cho cả hai về những ảo tưởng của anh với sự giúp đỡ của môi và lưỡi.

Trong vài giây ngắn ngủi, nàng vẫn chưa nhận ra mình đã quá chìm đắm để hiểu rõ điều gì đang xảy ra khi anh dùng nụ hôn, sau đó khá đột ngột, nàng ngồi về chiếc ghế của mình. Cảm giác hoa mắt và chóng mặt, kích thích và run rẩy, nàng thấy được khi đôi chân anh di chuyển. Trong một thời điểm tồi tệ nàng nghĩ ngay lúc này đây, anh sắp quay lưng đi và bỏ nàng lại với những ánh nhìn nhục nhã.

Liệu đó là lí do anh ở đây, theo dõi nàng như thế này và nói những lời anh vừa nói chỉ để trả đũa việc nàng bỏ anh đi sáng nay?

Đôi tay anh đút tay vào túi quần và lấy ra. Một thứ gì đó được để lên bàn với một tiếng “pình” của kim loại. Tiền. Nàng bắt đầu cảm giác như thể nàng đang bước vào địa ngục mà bản thân lại không hay biết gì. Có phải anh quảng số tiền đó xuống bàn chỉ để trả cho việc cảm thấy hài lòng khi trêu đùa nàng như thế?

Những con mắt chăm chọc bắt đầu nhìn và mất vài giây để nhận thức được thứ mà họ đang nhìn chăm chăm vào. Leandros lại ngồi xuống. Nàng không thể thở hay suy nghĩ. Ngược mắt lên, nàng nhìn vào môi anh khi môi nàng vẫn đang rung lên vì sức ép của nụ hôn ban nãy và tim nàng bắt đầu đập nhanh hơn.

Đúng vậy, Leandros nghĩ với sự thiếu hài hước khi anh nhìn thấy nàng bị chìm vào đâu đó giữa những giây phút hào nhoáng và nụ hôn. Em có lẽ rất ngạc nhiên, và có lẽ em không thể tin tôi đã làm việc mà tôi đã làm ở phòng khách vào sáng nay và ở nơi công cộng giữa sự chứng kiến của bất cứ ai muốn xem. Nhưng phải giữ khoảng cách, người vợ xinh đẹp của tôi, bởi vì tôi thậm chí chưa bắt đầu làm em bất ngờ.

Lẽ ra tôi phải làm điều đó từ những năm trước. Lẽ ra tôi phải tóm lấy cái cổ mảnh dẻ, xinh

đẹp, bướng bỉnh, mạnh mẽ của em và kéo em về lại cuộc đời tôi.

Anh đang giận dữ. Tại sao anh lại giận cơ chứ? Anh hỏi bản thân mình. Và anh thậm chí biết câu trả lời trước khi anh hỏi. Mỗi lần anh chạm vào nàng, vết thương của nàng như vỡ ra bởi những nhu cầu của nàng với anh. Mỗi lần đôi mắt họ chạm nhau anh có thể nhìn thấy nỗi đau đang cháy trong nàng bởi vì nàng vẫn còn rất yêu anh.

Tất cả những điều đó đã kết thúc bằng ba năm trống rỗng, lãng phí. Bởi nếu anh đối mặt với nàng với những vấn đề của họ ba năm trước họ sẽ không thể ngồi đây như hai tên ngu ngốc đấu khẩu nhau trong những cuộc chiến cũ mềm cùng những ngôn từ mới mẻ. Họ có thể ở đâu đó trên giường của mỗi người tự tận hưởng theo một cách rất truyền thống của Hi Lạp. Có lẽ thậm chí còn có những đứa con thay thế cho đứa con bị mất của họ, đang ngủ một cách an toàn trong một căn phòng cạnh bên.

Và nàng sẽ chắc chắn không để một người đàn ông nào khác chạm vào mình! Làm sao cô ấy có thể làm việc đó cơ chứ? Anh bực bội nói thêm.

“Đeo nó vào,” anh yêu cầu, mặc dù biết rằng nàng không muốn.

“Tôi không –”

“Không phải là sự lựa chọn của em.” Anh yêu cầu. “Khi em còn là vợ tôi thì em vẫn phải đeo nhẫn của tôi.”

“Chúng ta sắp kết thúc cuộc hôn nhân này,” nàng phản đối. “Chiếc nhẫn có lợi gì trong việc li dị cơ chứ?”

Thậm chí khi nàng nói lời tuyên bố cay đắng ấy, anh có thể thấy nụ hôn của anh vẫn níu lấy đôi môi đầy đặn đang sưng lên của nàng. Đầu lưỡi nàng không thể chống lại việc tạo ra những cú phản công đầy nhục dục giữa họ trong một nỗ lực là làm dịu lại sức nóng của nhịp đập. Lưỡi anh bắt chước những hành động ấy, thấy hơi thở nàng co lại và cổ họng di chuyển một cách rối loạn. Những rung động cũ xưa ấy đến như một điệu nhảy giữa họ. Không khí tràn ngập những hứa hẹn dễ làm say lòng người của một cuộc quan hệ thể xác. Họ đã ở đó, đã cảm nhận nó. Chỉ khi họ háo hức để đi theo những giác quan đã dẫn đường cho họ.

Lúc này đây...?

“Nó chẳng còn là gì nữa,” nàng nói và đôi mắt không thèm nhìn anh.

Nàng đang ám chỉ chiếc nhẫn hay là sức hút của nhục cảm? Anh tự hỏi, và quyết định giải quyết vấn đề trước bởi vì vấn đề sau, anh biết, sẽ quan tâm đến chính nó trong một tương lai không quá xa.

Trườn người về phía trước, anh đưa cánh tay trên cái bàn gỗ để thư giãn, chèn ép một cái nhìn thận trọng từ nàng bởi vì nàng không chắc điều gì sẽ xảy đến tiếp theo. Một khi anh có được ánh nhìn của nàng, anh kéo nó xuống với ánh nhìn chậm rãi của cặp lông mi và để nàng thấy bởi vì anh đưa chiếc nhẫn của anh từ trên tay đặt xuống cạnh chiếc nhẫn của nàng.

Nàng vẫn đang im lặng, anh biết nàng hiểu điều anh đang làm. Xung mạch trên cổ anh bắt đầu đập. Hai chiếc nhẫn nằm cạnh nhau dưới ánh nắng mặt trời, một lớn, một bé, cả hai đều khớp với nhau, với ánh sáng dịu dàng trên bề mặt và vòng tròn ẩn bên trong được khắc như một câu nói rằng trái tim anh ở đây.

Làm sao anh có thể quên được khi anh đứng trên chiếc du thuyền ở San Esteban hài lòng

với bản kế hoạch được lập ra để kết thúc cuộc hôn nhân của họ. Làm sao nàng có thể quên được điều đó khi nàng quảng chiếc nhẫn trả anh với một sự khinh thường như sáng nay? Họ đã làm điều đó cùng nhau. Họ đã chọn những chiếc nhẫn này khi đôi tay họ quàng qua nhau và không quan tâm họ phải xuất hiện trong sự lảng mạn ngu ngốc hay ảo lá như thế nào bởi vì họ đã quyết định khắc những câu nói ẩn trong chiếc nhẫn để cho chúng luôn được thoải mái khi ở cạnh làn da!

“Nói với tôi điều đó không có nghĩa gì.” Anh hạ xuống một lời thách thức gay gắt khi thấy mặt nàng bắt đầu tái đi. “Nếu em có thể chịu được mà bước đi và để lại chiếc nhẫn trên bàn thì tôi sẽ làm giống như thế. Nếu em không thể chịu được, hãy đeo nó vào và chúng ta sẽ nói về nơi chúng ta sẽ đến từ đây”

Lưỡi nàng lại làm cuộc tàn phá với môi nàng. Răng anh nghiến chặt để ngăn mình di chuyển đủ gần để cho lưỡi anh có thể theo sau trong sự kích động đó. Nàng là của anh, nàng càng sớm chấp nhận việc đó vấn đề của họ càng sớm giải quyết.

“Việc li dị –”

“Chiếc nhẫn,” anh kiên quyết nhắc nhở.

Nàng nuốt xuống một cách căng thẳng. Tâm trạng bắt đầu có tiếng xì xào với những sự đe dọa từ thách thức của anh và yêu cầu ngang bướng của nàng cần được đánh thức và đi ra.

Nhưng nàng không thể làm việc đó. Cuối cùng và ánh sáng lóe lên của sự giận dữ, nàng vươn tay, cầm lấy chiếc nhẫn và đeo trở vào tay mình.

Nó chui vào thật dễ dàng bởi vì đây là nơi là nó thuộc về. Ánh sáng tiếp theo là từ phía anh. “Vây bây giờ thì sao? Chúng ta sẽ đến văn phòng của em để nói về mấy vụ dàn xếp li dị lần nữa nhé?”

Cái lưỡi gay gắt của nàng không giấu giếm được bất cứ điều gì. Nàng run lên và gần như sắp khóc. Nàng muốn anh. Nàng không muốn anh đi. Chiếc nhẫn của anh đã ở nơi thuộc về nó và đã lâu lắm rồi anh chưa từng cảm thấy tốt đẹp về bất cứ thứ gì như vậy. Cầm chiếc nhẫn, anh đeo vào nơi nó thuộc về và ngồi xuống với một tiếng thở dài.

“Không.” Anh trả lời câu hỏi. “Chúng ta sẽ đi đâu đó riêng tư hơn để nói chuyện.”

Ánh nhìn của nàng lộ ra sự khinh bỉ về lời đề nghị dối trá đó. Nàng biết anh đang tính làm gì. Nàng không có góc. “Thử lại lần nữa đi, Leandros,” nàng thì thầm một cách cay đắng.

“Bữa tối, vậy đi. Tối nay,” anh trả lời lại. “Chúng ta sẽ lái xe đến thành phố em thích ở trên núi. Ăn thức ăn ngon, uống sâm-panh và nhớ lại tất cả những điều tốt đẹp về cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Sự châm chọc của anh đánh vào sự bình tĩnh của nàng với cuộc sống, và anh đang hài lòng với những thứ đang xảy ra bởi vì nó chính là tâm trạng mà anh đang thúc đẩy. Làm Isobel nổi cơn thịnh nộ và bạn sẽ đạt được mục tiêu dễ dàng, bởi vì một khi thái độ cảnh giác bị đốn ngã thì tất cả cũng sẽ ngã theo. Vì thế anh thư giãn và chờ đợi sự châm chọc, cái hay là gì? Đến đây kích lại anh đi. Nhưng thứ anh nhận được đã quảng anh đi một cách hoàn toàn.

“Xin lỗi anh yêu,” nàng kéo dài. “nhưng hôm nay em có hẹn rồi.”

Giống như sự bình tĩnh đang bỏ rơi anh. Con sư tử trong anh gầm lên. Anh trả đũa với một vết rạch sắc bén và độc ác. “Và tôi đang định hủy cuộc hẹn với Dianatha để đi với em. Nhưng –

không vấn đề gì, em có thể mang theo gã tình nhân của em, chúng ta sẽ chơi tay bốn. Có lẽ chúng ta sẽ về nhà với những người tình khác nhau. Ai biết được?” anh thêm vào một cái nhún vai. “Có lẽ tôi nên nói điều này với Dianatha và mọi rắc rối của tôi sẽ được giải quyết.”

Anh biết ngay lúc anh ngậm miệng lại là lúc anh đã phạm một sai lầm chiến thuật tồi tệ. Mặt nàng tái đến mức anh nghĩ nàng có thể ngất đi và đôi mắt nàng kiên trì chống cự như hai hồ nước xanh đầy đau khổ. Nàng đứng dậy, không giận dữ, nhưng đôi chân không ủng hộ nàng.

“Tôi đang định nói đến mẹ tôi.” Nàng thở ra, và lần này nàng thực sự bước đi.

4.

Đồ dối trá, Isobel thầm rửa trong lúc chạy trốn. Nàng đã trở thành những gì mà anh ta muốn nàng làm. Nhưng cái nàng không hề ngờ tới rằng đó là một đòn chí mạng cho chính trái tim ngốc nghếch của mình!

Nhưng anh ta đã không đuổi theo nàng, có nghĩa là họ đã quay trở lại như lúc ban đầu, nàng chán nản nghĩ. Tại sao mình lại ở đây? Tại sao mình lại để anh ta lôi kéo mình như thế này? Đáng lẽ ly thân ba năm phải làm cho những thứ cảm xúc tệ hại này phai nhạt đi mới đúng.

Khách sạn chỉ cách nơi đó một đoạn đi bộ ngắn nhưng lúc nàng đến đó, một cơn đau đầu xuất hiện. Do đó, điều cuối cùng nàng cần phải làm là bước vào đại sảnh khách sạn và đi thẳng tới bữa tiệc chào mừng chán ngắt và buồn tẻ ấy. Mẹ nàng, Clive và Lester Miles, tất cả đều ngồi trên những chiếc ghế thoải mái ở trong cái sảnh xám xịt. Trên cái bàn thấp trước mặt họ đặt những thứ còn dư lại sau buổi trà chiều.

“Con đã ở đâu?” mẹ nàng chất vấn lúc nhìn thấy nàng, “Mẹ đã rất lo lắng cho con”

“Con đã để lại lời nhắn cho mẹ ở quầy tiếp tân”, nàng nói với một vẻ mặt cau có và đi về phía họ.

“Mẹ đã nhận được lời nhắn của con, Isobel” mẹ nàng không kiên nhẫn nói “nhưng ‘con đi ra ngoài một lúc’ không bao gồm một sự biến mất ba tiếng đúng không? Bị kéo một mạch đến Athens, mẹ đã nghĩ con sẽ dành một chút thời gian để ở với mẹ cơ đấy!”

“Nhưng con nghĩ rằng...” nàng định nói nhưng rồi lại thay đổi.

Mẹ nàng đã đúng và đổ trách nhiệm cho việc Clive phải đưa bà ấy ra ngoài một ngày không phải là một sự khôn ngoan. Nhất là khi chỉ cần liếc qua cũng biết Clive không tự nguyện tham dự chuyến đi này.

“Con xin lỗi” nàng thì thầm, và cúi xuống hôn lên má mẹ nàng. Nó thật là ấm áp và bà trông hơi đỏ mặt. Thật ra thì tất cả bọn họ đều đỏ mặt. Clive đỏ đầy mồ hôi và Lester Miles đã đánh mất chiếc áo khoác ngoài và cà vạt của anh ấy và đang phải ngồi quạt bằng một tờ tạp chí cũ.

Đó là lúc nàng nhận ra điều hòa nhiệt độ không hoạt động và trong phòng nóng y như ở ngoài trời.

“Nó hỏng rồi” Clive nói khi thấy nàng đang nhìn lỗ thông gió của điều hòa trên tường.

Bị hỏng rồi, Isobel nhắc lại một cách mệt mỏi. Chẳng trách mẹ nàng lại bực mình. Nàng đã hứa với bà rằng nơi này sẽ rất mát mẻ khi bắt bà đến đây cùng mình. Nàng lấy lại tinh thần với

một hơi thở sâu “Nghe này” nàng nói “Tại sao chúng ta không đi lên tầng và tắm, sau đó chúng ta có thể tìm một nơi nào đó để —?”

“Chúng ta cũng không thể lên tầng được” Lần này là Lester Miles nói “Thang máy cũng đã bị hỏng rồi”

“Cũng hỏng” nàng kinh ngạc “Mọi người đang đùa tôi đấy à?”

“Không” Clive lại nói “Như em thấy đấy, chúng ta đang bị mất điện. Không có đèn, không có điều hòa và không có thang máy” Anh chỉ ra “Và rõ ràng là việc này xảy ra thường xuyên”

“Hãy cho mẹ biết, Isobel” Silvia gắt gỏng “Làm thế nào để một người phụ nữ ngồi xe lăn yếu đuối có thể leo bốn lần cầu thang để có thể tắm mát?”

Con không biết, nàng nghĩ, và tự hỏi họ sẽ làm gì nếu như nàng quẳng mình xuống sàn nhà và khóc. Không có việc gì diễn ra theo đúng kế hoạch từ lúc nàng rời khỏi nơi này sáng nay. Nàng ước mình đã không tới Athens. Nàng ước mình vẫn đang ở nước Anh ẩm ướt và cật lực làm việc với công việc nhiếp ảnh nhàm chán. Và chắc chắn nàng ước rằng mình đã không để mắt đến Leandros một lần nữa. Anh ta làm tổn thương nàng, anh ta luôn làm như vậy. Nàng mất đi sự bình tĩnh và ổn định bất cứ khi nào ở gần anh ta.

“Hai người đàn ông các anh không phải ở đây nếu muốn đi tắm trong phòng” nàng lẩm bẩm một câu không chắc chắn “Tôi sẽ xem xem nếu tôi và mẹ có thể tìm được—”

“Hãy tin anh” Clive chế nhạo “Chúng ta đang ngồi ở nơi mát nhất hiện nay”

“Nơi này là một bãi rác” mẹ nàng thêm vào.

“Con xin lỗi” con gái bà lại xin lỗi lần nữa và nhận ra rằng nàng chuẩn bị khóc. Nàng đặt một tay lên cái đầu đang đau nhức và cố suy nghĩ “Cho tôi vài phút, tất cả mọi người, và tôi sẽ xem xem có thể tìm một khách sạn khác cho chúng ta để—”

“Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?” một giọng nói trầm khàn xen vào.

Nếu có thể, linh hồn của Isobel đã chìm sâu hơn khi nàng chậm rãi quay lại để đối diện với kẻ thù của mình. Nàng nhận thấy trông Leandros không hề nóng bỏng. Anh trông thật trầm tĩnh và dịu dàng, ngọt ngào và đẹp trai, và...

“Cậu đang làm gì ở đây?” Mẹ nàng hỏi

“Chúc bà một ngày tốt lành, Silvia.” Leandros mỉm cười, nhưng mắt anh vẫn cố định trên khuôn mặt xanh xao của Isobel. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi nàng nhẹ nhàng.

Sự nhẹ nhàng ấy đã làm miệng nàng run run. Những giọt nước mắt tràn ra khỏi mắt. “Tôi...” Nàng cố gắng suy nghĩ nhưng không thể nghĩ được bất kỳ điều gì “Tôi...” Nàng cố gắng mở miệng lần nữa nhưng cũng không thể làm điều đó. Điều đó thật không công bằng. Anh ta thật không công bằng. Anh ta quay tròn đầu óc nàng tới nỗi nàng thậm chí không biết mình đang làm gì.

Cánh tay của Leandros giơ ra phía trước. Nàng nhìn thấy anh đang cầm dây đeo chiếc máy ảnh của nàng. Chắc nàng đã để quên nó ở nhà hàng Vassil's. Có thể nàng cũng đã để quên chính dũng khí của mình ở đó luôn. Nàng giơ tay ra để lấy lại chiếc máy ảnh nhưng đã cầm trượt chiếc dây đeo mà lại nắm lấy một cổ tay nam vững chắc. Anh không hề ngần ngại mà kéo tay nàng về phía mình, và giây sau đó khuôn mặt nàng dán chặt vào vai anh và nàng cứ ở đó, mặc

kệ mọi người nhìn thấy nàng dễ dàng rơi vào tay kẻ thù.

Một bàn tay của anh dịu dàng vuốt ve gáy nàng, trong khi một bàn tay khác ôm chặt eo nàng. Chiếc máy ảnh đập vào bắp chân nàng và những ngón tay nàng nắm chặt lấy áo anh. Anh thật rắn chắc và an toàn đến quen thuộc, và mặc dù nàng không hề muốn cảm nhận điều đó nhưng không có chỗ nào mà nàng muốn ở hơn là nơi đây vào lúc này.

Có ai đó nói chuyện và có người lên tiếng cảm thán. Một người khác đang im lặng khóc và nàng biết đó chính là nàng. Anh không nói gì cả. Anh chỉ đứng yên ôm chặt nàng và lắng nghe.

Rồi nàng nghe tiếng mẹ nàng ngắt lời “Tất cả là lỗi của cậu, Leandros”

“Yên lặng” anh nói, từ duy nhất vang lên từ sâu trong ngực anh và nóng hổi phả lên trán nàng. “Ngài Miles” anh nói với luật sư của nàng “anh có thể làm giúp tôi một việc là tìm một nhân viên lễ tân khách sạn với lý do này và bảo rằng Leandros Petronades muốn nói chuyện với ông ta được không?”

Sự yêu cầu trắng trợn này đã làm Isobel ngẩng mặt khỏi ngực anh “Anh muốn làm gì?” nàng hỏi.

“Điều mà em đã từng nói tôi làm rất giỏi” anh trả lời “Giải quyết vấn đề của người khác.”

Đó là một chiêu cũ, và nàng cứng ngắc nhớ đến điều đó “Tôi có thể tự làm việc đó”

“Ở yên đó” cánh tay ở eo nàng trượt lên trên lưng để giữ nàng đứng yên “Đây là một trong những ngày tốt đẹp nhất trong đời tôi, và tôi sẽ không để em phá hỏng nó bằng cách trở lại thành một bà cô ngoan cố mà tôi đã từng biết”

Ngày tồi tệ nhất của nàng, ngày tốt đẹp nhất của anh ta. Điều đó đã nói lên tất cả cho Isobel.

Như dự đoán, một khi Leandros ra mặt, người quản lý khách sạn lập tức ra khỏi chỗ ẩn nấp, đến đó với một tốc độ nhanh nhất và xin lỗi rồi rút bằng tiếng Hy Lạp. Leandros cũng đáp lại bằng một giọng Hy Lạp không kém phần hào phóng nhưng sắc bén. Cuộc đối thoại hết sức nhanh chóng và căng thẳng nên Isobel không thể theo kịp họ được. Lúc người đàn ông nhỏ bé lại nhanh chóng rời khỏi, Leandros để nàng rời khỏi mình, và rồi nàng lại phải đối mặt với những khán giả xung quanh.

Đây là lần thứ ba trong ngày nàng phải làm việc đó. Người ta thường nói những điều xui xẻo chỉ xảy ra ba lần, vì thế nên vận may của nàng có thể thay đổi, nàng hy vọng trong khi quan sát những gương mặt xung quanh mình.

Mẹ nàng nhìn chăm chăm vào nàng như không thể tin được rằng con gái bà vừa mới khóc lóc với người chồng xa lạ của nó. Lester Miles vừa mặc áo khoác và đang tràn trề sinh lực vì vừa nhận nhiệm vụ. Clive đã trở lại mặt đất và cân nhắc cuộc cạnh tranh. Nếu anh ta có lý trí thì đó sẽ là tất cả những gì anh ấy sẽ làm, Isobel nghĩ, rồi nàng hít thở sâu và quyết định giới thiệu anh ta với Leandros.

“Clive, đây là chồng em, Lean—”

“Silvia, trông bà không khỏe lắm” Leandros ngắt lời nàng, thậm chí không thèm để ý đến Clive mà đi tới bên cạnh mẹ nàng “Điều này thật là quá sức chịu đựng đối với bà” Anh thì thầm một cách quan tâm và nắm chặt lấy tay bà “Bà phải chấp nhận lời xin lỗi của tôi thay mặt cho Athens. Tôi hứa, chỉ cần cho tôi năm phút và tôi sẽ làm cho cuộc sống của bà dễ chịu hơn. Nếu vị quản lý làm theo đúng lời tôi căn dặn thì ngay bây giờ đang có một chiếc xe trên đường đến

đây. Nó sẽ đưa bà đi khỏi nơi tồi tàn này với điều hòa một cách nhanh chóng”

Theo ánh mắt của Isobel, người mẹ cứng đầu, chín chắn, căm ghét người đàn ông này đang dần tan chảy trước mắt nàng. “Khách sạn này là nơi duy nhất chúng tôi có thể chi trả” bà nói một cách khổ sở. “Isobel sẽ không nghe lời đâu. Nó sẽ không chịu để cậu trả tiền. Và nó sẽ không cho tôi sống trong ngôi nhà của chính tôi, nơi tôi có thể tự pha cho mình một tách trà nếu thích”

“Đi đâu chứ?” Isobel cắt ngang cuộc nói chuyện đang cao trào.

“Tất nhiên là tới nhà chúng ta rồi” Leandros trả lời “Isobel là một người phụ nữ rất bướng bỉnh đúng không?” Anh âm mưu nói với mẹ nàng. “Tất nhiên là do di truyền từ bà” Anh thêm vào với một nụ cười.

“Tôi không tự cắt mũi mình để trêu tức khuôn mặt tôi” Silvia chỉ ra.

“Anh nói nhà của anh là có ý gì?” Isobel thở hỗn hển trong sự tức giận.

“Nhà của chúng ta” Anh chữa lại “Tôi thật sự yên tâm khi nghe điều đó. Đó là một chiếc mũi đẹp. Có lẽ chúng ta có thể cùng thuyết phục Isobel để lại mũi của cô ấy nơi mà nó đáng lẽ phải ở.

“Cậu đúng là một anh chàng quyến rũ, Leandros” Silvia gắt, mặc dù trên mặt bà đã đỏ bừng do hài lòng chứ không phải tức giận.

“Leandros, chúng tôi sẽ không tới nhà của anh” Isobel phản đối “Cắt điện sẽ chỉ trong một phút hoặc lâu hơn một chút, rồi tất cả mọi thứ sẽ trở lại bình thường!”

“Và nếu nó lại xảy ra lúc mẹ em đang ở trong phòng” Anh thách thức “Cứ chấp nhận khả năng mẹ em sẽ bị nhốt lại trong phòng, có đáng không?”

“Đó chính là những gì tôi định nói trước khi cậu tới” Mẹ nàng khổ sở gật đầu.

Isobel ném mình vào một trong những chiếc ghế và từ bỏ cuộc chiến “VẬY còn Clive và ông Miles thì sao?” nàng thêm vào những tai ương đã liên tiếp rơi vào mình ngày hôm nay “Họ sẽ phải đi cùng.”

Một luồng điện yên lặng bất ngờ chạy qua. Leandros nghiêng rằng “Tình nhân em có thể ngủ ở bất kỳ nơi nào anh ta muốn, miễn là không phải ở nhà của tôi.”

Mẹ nàng nhìn chằm chằm anh ta. Clive như bị hóa đá tại chỗ. Lester Miles quan sát một cách thích thú như đang xem một vở kịch hấp dẫn.

Tim Isobel như ngừng đập. Ôi, Thượng đế ơi! Nàng thầm rên rỉ, lấy tay che mắt lại và cầu mong thế giới hãy nuốt chửng nàng đi. Quá muộn rồi, nàng nhớ là mình đã để lại cho Leandros ấn tượng rằng nàng và Clive là người yêu.

Nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Nàng đứng lên “Tôi về phòng đây”, nàng thở một cách nặng nề và run rẩy đi lên cầu thang.

Lúc nàng lên được tầng bốn và cảm thấy đã bước vào căn phòng tối tăm của mình, nàng đã không thể thở nổi nữa, nàng đi thẳng tới chỗ điện thoại trong phòng và gọi tới quầy tiếp tân để kết nối với sân bay. Nếu nàng có thể đưa họ về nhà tối nay thì họ sẽ đi về, nàng quyết định. Thậm chí là phải đi trong khoang chứa hàng.

Không may mắn như vậy! Khi một ngày như thế này bắt đầu thì nó sẽ không ngừng lại khi chưa biến cuộc đời nàng thành một địa ngục sống. Không còn chỗ trống nào trên bất kỳ một chuyến bay nào ra khỏi Athens. Nàng đã bị kẹt. Mẹ nàng đã bị kẹt.

“Anh xin lỗi” Một giọng nói xuất hiện sau lưng nàng. “Việc anh theo tới đây đã gây ra nhiều rắc rối cho em.”

“Tại sao anh lại tới đây, Clive?” Nàng quay vòng về anh “Tôi không hiểu mục đích anh muốn đạt được là gì.”

Anh đứng dựa vào cửa. “Anh nghĩ anh sẽ có ích” Anh nhún vai chua xót “Mẹ của em đã đồng ý. Anh không nghĩ rằng chồng em lại xem sự hiện diện của anh ở đây với sự nghi ngờ như vậy.”

Anh không chỉ nghi ngờ – anh biết vì nàng đã nói với anh. Ôi, chết tiệt! Nàng nghĩ và thở dài nặng nề “Anh ta đã theo dõi tôi.” Nàng giải thích “Và khi nghe thấy anh đang ở đây anh ta đã tự suy ra điều tồi tệ nhất”

“Việc anh là gì của em không liên quan gì đến hấn ta nữa.” Anh nói cộc lốc “Em tới đây để đồng ý việc ly hôn, không phải xin phép hấn để có người yêu.”

Isobel cười phá lên. “Leandros là một người đàn ông rất quyền lực, kiêu ngạo và độc đoán. Khi anh ta nghe về anh, vụ ly hôn đã bị hoãn lại. Giờ tôi đang mắc kẹt với một người đàn ông quyết định sửa chữa cuộc hôn nhân hơn là nhường tôi lại cho một người đàn ông khác.”

“Đó thật là cổ hủ”

“Đó là Leandros.” Nàng trả lời và ngồi xuống phía cuối giường.

“Em không phải đi với hấn ta.”

Không? Tôi cũng ước vậy, nàng nghĩ. “Anh ta đã dụ dỗ mẹ tôi với những lời hứa về điều hòa nhiệt độ và tôi không thể bắt đầu liệt kê những thứ xa xỉ mà mẹ tôi đang mong chờ.”

“Bà ấy thậm chí còn không ưa hấn.”

“Anh đừng có tin cái vẻ ngoài mẹ tôi dựng nên.” Nàng nói một cách nặng nề “Mẹ tôi đã từng nghĩ rằng anh ta là điều tuyệt vời nhất từng xảy đến với tôi.” Cho đến khi mọi việc không thành, bà đã ước cho anh ta vào địa ngục.

Clive thườn thượt đi tới. Anh ấy như là một khẩu đại bác. Tất cả đều là sắt với một cái ghế phoi nặng sạm. Những người phụ nữ ngưỡng mộ và luôn đâm đầu theo anh. Anh làm việc ở một câu lạc bộ thể hình. Anh luôn kiên nhẫn giúp đỡ con người ta hấn gấn lại. Anh là người tốt.

“Anh tới Athens mong rằng tôi sẽ cần được an ủi sau khi gặp Leandros, đúng không?” Nàng đột nhiên nhận ra.

Điều đáng buồn là anh không hề phủ nhận “Một người đàn ông có thể hy vọng.”

Và một người phụ nữ có thể mơ ước. Và mơ ước của nàng hiện giờ đang ở dưới lầu, cố lấy đi cuộc sống của nàng. “Tôi xin lỗi” nàng thì thầm.

Anh đi tới ngồi cạnh nàng ở trên giường “Em định sẽ làm gì?” Anh hỏi.

Khóc hết nước mắt ư? “Cho nó một cơ hội” Nàng nhún vai.

Thở dài, Clive quàng một tay quanh nàng và cho nàng một cái ôm đầy thương cảm. Đó là một vòng tay ấm áp, khỏe mạnh, yên tâm và an toàn. Nhưng đó chỉ là một vòng tay sai lầm và một người đàn ông sai lầm. Mà nàng ước nó không phải như thế.

“Hay thật đấy” Một giọng nói chua chát vang lên.

Isobel cảm thấy trái tim rơi bịch xuống tận ngón chân. Clive ôm chặt nàng một lần cuối rồi đứng dậy. Khi anh bước về phía Leandros, nàng có thể cảm nhận được sự thù địch nảy ra giữa hai người bọn họ. Nó lại một lần nữa gợi lên hình ảnh về những con mèo nguy hiểm, chỉ có những người đàn ông thú dữ như vậy mới muốn đối chọi nhau. Họ không nói một lời. Tất cả đều là một phần của cuộc thử nghiệm về việc giữ im lặng. Clive không ngừng đi bộ và Leandros cũng không di chuyển nên vai của họ sượt qua nhau như những người bạn sau cuộc đối đầu mà bạn mong đợi.

Lúc mà Clive ra khỏi phòng, cửa phòng ngủ bị sập lại với một lực mạnh. Isobel đứng lên và đi đến một ngăn kéo nhỏ của chiếc tủ và kéo ngăn kéo trên cùng ra vì một lý do nào đó mà nàng không thể nhớ được.

“Xe của tôi tới rồi” Leandros thông báo “Lester Miles và tài xế của tôi đang đưa mẹ em ra đó.”

“Anh nên đi cùng với họ” Câu nói không hề có chút thiện cảm.

“Và để em lại một mình với tên to lớn đó? Em phải nghĩ tôi điên mới làm vậy”

“Clive là bạn của tôi, không phải người yêu.” Đó, nàng đã nói ra với anh rồi. Bây giờ anh có thể thoải mái mà quay trở lại vấn đề ly hôn.

“Quá muộn rồi em yêu à” Anh cười nhạo “Chắc chắn hẳn ta là người yêu cũ của em.”

“Anh ấy không phải là người yêu của tôi.” Nàng giận dữ.

Đôi mắt đen của anh lóe sáng lên. Anh di chuyển nhanh như chớp, trái tim nàng đập dữ dội khi anh ghé sát mặt lại gần nàng. “Đừng nói dối tôi” Anh gầm lên “Tôi không phải một thằng ngốc. Giống như em, tôi có thể đếm.”

“Đếm?” Nàng cau mày “Anh đang nói cái gì thế?”

Anh thở nặng nề qua kẽ răng. Nếu anh chạm đến nàng, nàng có cảm giác rằng anh sẽ lập tức bóp ngạt nàng trong cơn giận dữ này. Nhưng anh đã không chạm vào nàng. Anh giơ bàn tay lên và chìa bốn ngón tay ra trước mặt nàng. “Bốn người. Ba phòng.” Anh phì phò “Em hãy thử làm tính cộng đi. Vậy một người thừa sẽ ngủ ở đâu?”

“Tại sao anh...” Lời nói của nàng bị ngắt bởi hơi thở hỗn hển khi nàng hiểu anh đang nghĩ gì “Clive không dùng phòng này với tôi.” Nàng phủ nhận “Anh ấy không đến đây cùng tôi. Anh ấy tự tới, tự đặt phòng. Và phòng của anh ấy thậm chí không cùng tầng này.”

Anh không tin nàng. Nàng có thể nhận thấy điều đó qua biểu tình đáng sợ trên mặt anh. Không nói thêm lời nào, nàng hất tay anh ra, đi thẳng đến tủ quần áo, mở tủ ra và quay người lại “Phòng của tôi. Quần áo của tôi” Nàng giận dữ “Giường đơn của tôi.”

Bàn tay nàng gõ nhẹ, hướng ánh nhìn chăm chăm của anh qua chiếc đi-văng ba chân nằm

gần tủ giày của khách sạn dành cho phòng đơn.

“Anh có biết anh là gì không, Leandros? Anh là một con lợn Sô-vanh chính hiệu. Sao anh dám chạy đến đây và tỏ ra khinh bỉ với những gì mà anh nghĩ tôi đang làm với cuộc sống hèn mọn này của tôi, trong khi anh đang hưởng thụ với Diantha Christophoros trên cái du thuyền siêu đẳng cấp ấy?”

Anh nhìn nàng chăm chăm “Những gì tôi đã nói về Di...”

“Nói về tiêu chuẩn” Nàng lướt qua anh “Chắc giờ tôi phải đi đổi chất với cô ta để làm cho mọi thứ công bằng hơn. Tôi nên làm thế chứ, Leandros?” Nàng thách thức “Tôi có nên đổi đầu với cô ta? Tôi có nên độc đoán và đe dọa sẽ đánh cô ta nếu cô ta dám nhìn tới người đàn ông của tôi? Có lẽ tôi nên làm vậy.” Nàng thở phì phò, ngực phập phồng và ánh mắt tóe lửa vì giận dữ. “Có lẽ tôi nên làm vậy và thông báo cho tất cả mọi người trong cái thành phố này biết rằng Isobel, con điểm đáng sợ, đã trở lại rồi.”

Nàng phải thở dốc để lấy không khí lúc nói xong. Còn anh thì hầu như không thở và mặt anh trở nên nhợt nhạt. Nhưng trong mắt anh ánh lên một tia nhìn nguy hiểm “Con điểm.” Anh rít lên “Em không phải là con điểm đáng sợ gì cả. Em chỉ là một người phụ nữ giận dữ đang cố phòng thủ mà thôi”

“Phòng thủ cái gì?” Nàng thờ ơ hỏi lại.

“Vị thần tình yêu tóc vàng của em.”

Lúc này nàng biết nàng đang gặp rắc rối. Anh không tin nàng về Clive, và đang chậm rãi tiến về phía nàng như một người đàn ông đang khẳng định chủ quyền của một thứ thuộc về mình.

“Anh dám à?” Nàng cất tiếng và bắt đầu run rẩy khi tay anh tiến gần tới. Tay anh vươn ra và ôm lấy eo nàng. Nếu lùi lại, nàng sẽ chạm vào tủ quần áo; nếu ở yên tại chỗ thì chắc chắn nàng sẽ chết trong tay tên cầm thú này.

“Andros, không” Nàng run rẩy cất tiếng và cố gắng thoát ra và tránh những gì sẽ xảy đến.

Tay anh quàng quanh eo nàng và ép sát nàng vào người anh. “Nói lại đi” Anh ra lệnh.

“Nói gì cơ?” Quá tập trung vào sự gần gũi của anh làm đầu óc nàng trống rỗng.

“Andros.” Anh thì thầm với một giọng trầm khàn và gợi cảm làm cho nàng không thể thở. Nàng đã nói tên anh như vậy ư? Nàng không thể nhớ nổi. Nàng mong là không vì như vậy nàng phải cho đi quá nhiều.

Một bàn tay khác của anh trượt lên trên và cuốn lấy một lọn tóc của nàng rồi không thương xót mà giật mạnh xuống để anh có thể chạm tới cổ nàng. Nàng biết điều gì sẽ xảy tới, hơi thở của nàng bị chặn lại nơi cuống họng. Nếu nàng để anh đặt lưỡi vào chỗ phía dưới dái tai thì chắc chắn nàng sẽ nổ tung vì vui sướng mất.

“Nói đi” Anh lặp lại. Mắt Anh đen như mật đường và mặt anh căng ra như đang phải kiềm chế. Lưỡi anh đã tách ra và đang tiến tới gần cổ của nàng.

Nàng như bị nghẹn lại. “Andros” Nàng thì thào.

Miệng anh chệch sang hướng khác. Nó quá nhanh, quá bất ngờ làm nàng không có cơ hội để kháng cự. Anh chiếm đoạt miệng nàng một cách phá phách. Anh cứ tàn phá như vậy trong khi

nàng đang phải cố gắng để hít thở. Ngực nàng nhấp nhô cọ xát vào khuôn ngực rắn chắc của anh và hông nàng gần như bị nghiền nát bởi sức mạnh của anh. Không một thứ gì bị bỏ phí, nụ hôn, những cái động chạm, mùi vị, hương thơm và thậm chí cả những âm thanh họ tạo nên đều được gộp lại và sử dụng để tăng thêm kinh nghiệm.

Nó luôn luôn là như thế này. Một giây trước không có gì xảy ra, ngay sau đó họ lại ngay lập tức bị lôi kéo vào một bữa tiệc nóng bỏng đầy khoái cảm. Tay anh luồn vào tóc nàng. Sau đó những lọn tóc trượt qua bàn tay anh và nàng bất giác run rẩy vì nàng luôn cảm thấy thật gọi cảm khi anh làm như vậy. Chiếc áo của nàng thật dễ cởi, nó đã biến mất không một dấu vết. Tiếp theo là áo anh được cởi, để lộ ra nửa thân trên nóng bỏng và nàng đã phải rên rỉ khi luồn những ngón tay vào mái tóc xoăn đen rối bù của anh.

Họ hôn nhau như những kẻ điên, nàng cắn môi anh và anh cắn lại. Lưỡi họ cùng nhau khiêu vũ và mắt họ khóa chặt vào nhau. Nàng kéo khóa quần anh xuống và bao phủ lấy nó với sự mềm mại của bàn tay nàng. Anh rên rỉ. Anh thật nóng bỏng, cứng và không thể kiểm soát nổi, và nàng cũng vậy. Với một cử động nhanh chóng và lẹ lẹ, anh đã đặt nàng xuống chiếc đi-văng rồi cúi xuống và cởi nốt chỗ quần áo còn lại của nàng.

“Tôi sẽ ăn sống em đấy!” Anh nói và cởi hết quần áo của mình ra. Và anh đã nói thật. Anh cúi đầu xuống và mặt anh gắn chặt lên một bên ngực nàng. Nàng run rẩy vì khoái cảm, những ngón tay của nàng bám chặt lấy vai anh để nàng có thể kéo anh xuống cạnh nàng. Anh thật tuyệt vời, anh thật đẹp, làn da của anh như là được bôi dầu. Nàng vuốt ve nó, mơn trớn và xoa bóp nó đến khi anh không thể chịu được nữa và phải quay trở về miệng nàng.

Mỗi phân trên người anh đều căng cứng lên với sự kích thích ấy. Mỗi phân trên người nàng lạc vào một thế giới của sự đói khát và ham muốn được thỏa mãn. Họ hôn nhau, họ vuốt ve nhau và lăn vào nhau như hòa làm một thân thể. Khi anh vươn tới giữa hai chân nàng, nàng òa khóc làm anh phải thốt lên một lời thề và bao lấy những âm thanh đó bằng miệng của mình. Căn phòng tỏa sáng lung linh dưới ánh nắng chiều vàng nhạt. Sức nóng trong phòng thật dữ dội và cơ thể họ ướt đầm mồ hôi. Khi anh bắt đầu đi vào trong nàng, nàng lại một lần nữa khóc òa lên. Lần này anh phải che những âm thanh ấy lại bằng tay mình. Nàng cắn anh, ngậm chặt lấy cạnh bàn tay anh đến khi anh phải rên rỉ vì sung sướng, rồi anh rút tay ra và cuối cùng chôn chặt miệng mình vào cổ nàng.

Lửa tình tràn ngập trong không gian ẩm ướt. Hai chân nàng quấn quanh eo anh. Với mỗi cú thúc vào, nàng lại phát ra một tiếng khóc nức lên còn anh thì không ngừng rên rỉ. Đó là một sự kết hợp khăng khít và chặt cứng, nóng bỏng và căng thẳng trong từng giác quan. Anh đưa nàng lên đến đỉnh, sau đó dùng hai bàn tay ôm chặt lấy mặt nàng. Tim anh đập thình thịch. Mắt anh tối sầm lại, đôi môi đẹp cắn chặt, chấp nhận chờ đợi những gì sắp xảy đến làm anh thật căng thẳng.

Cơn cực khoái đầu tiên làm nàng ngừng thở. Anh rên lên “Ôi, lạy Chúa tôi” khi nàng bắt đầu co thắt dọc theo chiều dài của vật nam tính ấy. Mắt anh nhắm chặt, mắt nàng cũng nhắm chặt, mỗi cơn cực khoái kéo đến với từng cú thúc vào đến khi tất cả chỉ còn cảm giác của một cơn giông tố kéo dài. Họ luôn luôn như thế, không có nơi nào có thể cản trở họ khỏi những cơn bão của khoái lạc.

Sự dịu dàng xuất hiện. Nó phải như vậy. Họ không thể cứ chia sẻ một điều gì đó thân mật và đặc biệt rồi đứng lên và bỏ đi ngay. Leandros quay lưng lại và ôm Isobel vào lòng, nàng cuộn tròn trong vòng tay anh khi anh cố gắng lấy lại nhịp thở. Cằm nàng đặt lên nơi hõm của cổ anh, tay nàng ôm vòng quanh ngực anh. Nàng có thể cảm thấy cơn dư chấn còn đọng lại sau việc bọn họ vừa làm, nàng tặng anh một nụ hôn chậm rãi, ẩm ướt. Đó là một trong những cảm giác hết sức tinh tế khi mà không có bất kỳ thứ gì là quan trọng hơn những xúc cảm mà họ dành cho nhau.

Rồi chiếc đèn sáng lên. Tủ lạnh ở góc phòng bắt đầu kêu vù vù. Những tiếng tung hô truyền tới qua bức tường mỏng và hiện thực quay trở lại cùng với điện.

Leandros ngồi bật dậy và nhanh chóng rời khỏi giường “Hãy nói lại cho tôi rằng chiếc giường này không đủ lớn cho hai người” Anh nghiêng rặng ken kết rồi sải bước tới căn phòng tắm nhỏ và đóng sầm cửa vào.

hắc anh bị điên mất rồi. Anh lấy nó làm cái có tự nhủ với bản thân khi đang tắm và cố rửa sạch hết mồ hôi sau cơn khoái lạc vừa rồi bằng những dòng nước ấm.

Anh thật sự muốn điều này một lần nữa ư? Anh thật sự muốn cảm thấy mất kiểm soát mọi lúc mọi nơi mà không thể suy nghĩ gì được ư? Nàng chạm vào anh và anh cảm thấy da mình đang nóng sôi lên, nàng ném cơn thịnh nộ vào anh và kích thích anh đến nỗi hoàn toàn mất đi lý trí. Nàng căm ghét gia đình anh, nàng căm ghét cuộc sống của anh, nàng đã học ngôn ngữ của anh nhưng lại không thêm nói cho anh biết để nàng có thể lén lút nghe ngóng mọi cuộc đối thoại xung quanh anh như một điệp viên. Nàng đã đe dọa sẽ gây rắc rối và anh phải là một thằng ngốc nếu không tin nàng.

Anh hiểu nàng. Nàng là một mụ phù thủy và là một kẻ khó ưa. Chẳng phải anh luôn tự nhắc nhở bản thân mình một tuần trước ở Tây Ban Nha hay sao? Xả nước chảy xuống bụng, anh lấy tay chà xát tất cả những nơi nàng đã chạm vào trong nụ hôn lúc cuối cùng ấy. Những cảm giác rung động quét qua anh, nóng bỏng và ngọt ngào, một cảm giác rõ ràng trào dâng trong anh. Những lời khiêu khích của nàng không phải lúc nào cũng sắc bén, anh đột ngột nhận ra lúc tắt vòi hoa sen.

Túm lấy một chiếc khăn tắm khô của khách sạn, anh bắt đầu lau khô người. Nó có mùi của Isobel – mùi nước hoa của nàng bất chợt quay trở lại trên da anh và bay lượn xung quanh các giác quan của anh như một liều thuốc thần kỳ làm anh mãi mãi bị bỏ bùa. Chẳng lẽ cái khách sạn tồi tàn này không thay khăn tắm thường xuyên ư? Nhìn xung quanh căn phòng tắm nhỏ bé, anh phát hiện thấy đồ đạc của phụ nữ sinh sống nhưng không có bất kỳ dấu hiệu nào của đàn ông.

Không có cả một chút mùi nào của đàn ông trên khăn tắm. Chẳng lẽ những gì cô ấy nói là thật? Không, anh sẽ là một thằng ngốc nếu anh tin lời nàng, anh tự nhủ với bản thân mình. Nếu tên khổng lồ vai u thịt bắp kia mà không biết cái cảm giác hòa tan trong vòng tay của người đàn bà ấy thì anh ta không phải là đàn ông, theo như đánh giá của anh.

Anh thật sự muốn tất cả những điều này quay lại trong cuộc sống của anh ư?

Hôm nay là một ngày của sự điên rồ, chỉ thế thôi. Anh đã nhìn thấy, đã nhớ, đã ham muốn và giờ anh đã có. Chắc là đã đủ để cho Isobel trở lại cuộc sống của nàng và anh trở về với cuộc sống của mình.

Nhưng sự thật không phải vậy, và anh nhận ra điều đó ngay khi anh bước ra khỏi nhà tắm với một chiếc khăn tắm choàng quanh hông. Nàng đang đứng cạnh cửa sổ trong một chiếc áo choàng tắm màu xanh dương mà anh thấy thật quen mắt. Có phải nó giống như chiếc áo choàng của anh trong căn nhà ở Athens mà nàng thường lấy đi vì nàng muốn cảm nhận anh thật gần gũi qua làn da ấy? Mái tóc nàng xõa ra đằng sau và đôi tay nàng dường như biến mất trong chiếc túi rộng kia. Anh muốn tiến tới đó và vòng tay ôm choàng lấy nàng nhưng cơn giận dữ và sự thất vọng đã ngăn anh làm vậy.

Anh lại muốn để nàng đi lần nữa sao? Không phải trong cuộc đời này “Em có thể sử dụng nhà tắm.” Anh bình tĩnh nói như không có gì và anh có thể quay đi khỏi nàng.

“Tôi sẽ vào sau khi anh đi” Nàng trả lời

Anh đang chuẩn bị mặc quần áo khi nàng nói câu đó nhưng mọi cử động của anh ngừng lại và đột nhiên anh cảm thấy một cơn đau nhói. “Nếu em đã quên mất” Anh cúi xuống nhặt quần của mình “Thì em đi với tôi.”

“Không, tôi không đi”

Chân anh nặng như bị gắn chì ở dưới “Em phải đi” Anh khẳng khẳng “Em không thể ở lại nơi này được, và mẹ em...”

Nàng quay lại nhìn thẳng vào anh. Anh chỉ cảm thấy lồng ngực như bị thít chặt lại. Nàng trông thật nhợt nhạt và mỏng manh, yếu ớt, dường như nàng có thể trôi đi nếu cửa sổ mở ra.

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu như anh cho mẹ tôi ở nhờ đêm nay” Nàng yêu cầu một cách lịch sự “Anh đã nói đúng về khách sạn này, đây không phải một nơi bà có thể ở và tôi không muốn làm bà bức mình thêm nữa nếu cứ tiếp tục ở đây. Nhưng tôi sẽ ở đây và đón bà vào sáng mai để kịp cho chuyến bay về nhà.

“Em sẽ đi với tôi.” Anh kiên quyết một lần nữa và không muốn nghĩ đến ngày mai.

Nhưng nàng lắc đầu “Tôi nghĩ chúng ta đã mắc đủ sai lầm cho một ngày rồi.”

“Đây không phải là một sai lầm” Anh vừa nói thế sao? Khi nhốt mình trong buồng tắm có thể anh đã đồng ý với nàng. Nhưng giờ đây, sau khi nhìn thấy nàng một lần nữa, anh không muốn đây lại là một sai lầm “Chúng ta vừa mới làm tình...”

“Không” Nàng phủ nhận điều đó, và điều đáng sợ hơn là nàng đã phủ nhận nó một cách cực kỳ bình tĩnh “Anh đã nói đúng”. Nàng hơi nghiêng đầu và tỏ ra hiểu biết “Hai người có thể nằm trên chiếc giường hẹp đó. Tôi xin sửa lại. Và giờ thì tôi muốn anh hãy rời khỏi đây”

“Rời khỏi” Anh lặp lại. Nàng vừa đuổi anh đi sao? “Để cho thần tình yêu của em trở lại à?”

Anh thúc giục nàng trong im lặng. Nói gì đi chứ, như kiểu – Vâng, anh ấy đang đợi ngoài cửa! Rồi anh có thể nhanh chóng trả đũa nàng. Anh có thể quăng nàng trở lại chiếc giường đáng nguyên rửa đó!

Nhưng nàng không nói gì cả. Nàng chỉ quay người đi và bước vào phòng tắm để mặc anh đứng đó như một tên ngốc!

Leandros quay đầu nhìn chằm chằm vào phòng ngủ bé xíu của khách sạn, với sàn nhà cẩm thạch màu xám đầy vết trầy xước và đồng đồ nội thất cứ như từ thời Chiến tranh Thế giới thứ Nhất để lại. Anh nhìn sang chiếc giường trải chiếc chăn màu cà phê được bọc trong một tấm ga màu cam làm bằng chất liệu ni lông rẻ tiền, rồi nghĩ đến chiếc giường xa hoa rộng hơn 2 mét đặt trên những viên gạch ốp trắng trơn và được trải bằng ga giường lụa màu bạc hà bọc trên chăn bằng sợi cotton trắng tốt nhất của mình.

Anh dễ dàng tưởng tượng ra cảnh Isobel được đặt lên tấm ga giường xanh bạc hà, hoặc ngồi chéo chân lên sàn nhà trắng mát lạnh. Dù anh đặt nàng xuống bất cứ đâu trên chiếc giường của mình, nàng đều tạo ra một sự tương phản đặc biệt với mọi thứ. Sự tương phản mà anh đã quên rằng nó thu hút anh nhiều hơn anh tưởng.

Nhưng anh phải tự vấn chính mình ngay lúc này nếu đó là lý do anh nhớ nàng đến nỗi anh đến Tây Ban Nha và rất hiếm khi quay trở lại Athen trong vòng 2 năm. Có khi nào hình bóng của nàng đã dẫn anh ra khỏi nhà và thậm chí bây giờ đang ép anh hít một hơi thật sâu trước khi quay trở lại?

Tiếng đóng vùi tấm giúp anh thoát ra khỏi tình trạng u ám. Trong lúc cửa phòng tắm mở ra, anh biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo và đó là điều Isobel phải chấp nhận.

“Sao anh lại ở đây?” Isobel bất ngờ khựng lại.

Anh đã mặc quần áo và đang đóng gói hành lý cho nàng. Bên cạnh đó là đồng hồ nằm trên giường như đang chế nhạo nàng trên giường, một chiếc quần lót mới và một cách váy duy nhất nàng mang theo đến Hy Lạp.

“Tôi nghĩ nó đã quá rõ ràng rồi,” anh lạnh lùng trả lời.

“Nhưng tôi đã nói...”

Anh liếc về phía nàng. Cách anh nhìn lướt qua làm trái tim nàng rung mình đập mạnh. “Tôi nhận ra cái áo choàng đó,” anh thông báo.

Đầu trống rỗng, ngón tay nàng giơ lên bấu chặt vào góc áo choàng trên cổ họng. “Tôi...”

“Em cái gì?” anh gọi lại, đôi lông mày đậm nhếch lên thách thức mặc cảm tội lỗi đang ào ra cổ bám vào má nàng. “Do nhầm lẫn em đã mang nó đi khi rời bỏ tôi, sau đó lại quên gửi trả lại? Hay em đã trộm nó bởi vì em cần một phần của tôi bên cạnh em và được ôm chặt tôi vào làn da xinh đẹp của em mỗi khi em mặc nó?”

“Nó khá thoải mái, chỉ có vậy thôi,” nàng ngắt lời, vội vàng thoái thác. “Nếu anh muốn nó...”

“Đúng vậy”

Không chút do dự, anh muốn bước về phía nàng như thể sẽ kéo chiếc áo choàng ngu ngốc của nàng lại. Đôi mắt đen của anh giấu cột bước chân giật nảy của nàng. Chúng cũng nhận thấy dòng xoáy tối đen trong mắt nàng. Anh biết dòng xoáy có nghĩa gì. Anh biết tất cả mọi thứ về nàng.

Quá lắm rồi! Nàng bắt lực thừa nhận khi các giác quan của mình bắt đầu kêu la và anh vươn một bàn tay về phía nàng. Bàn những ngón tay đang bấu chặt ra khỏi cổ áo, sau đó anh cúi đầu, vùi mặt vào trong chiếc khăn lông mềm mại và hít vào.

“A..anh đang làm cái gì vậy?” Nàng dần từng lời với hơi thở tắc nghẽn.

“Tôi đang kiểm tra xem nếu em làm ướt áo choàng với nước xoa cạo râu của tôi,” anh ngẩng đầu lên giải thích. “Nhưng không,” anh thở dài. “Nó có mùi của em.” Anh bước gần thêm 1 bước.

“Tôi mong anh có thể dừng chuyện này lại và rời khỏi đây,” nàng cau kinh thẳm thì.

“Nói dối,” anh kéo dài giọng. “Cái mà em muốn từ tôi là giật lấy chiếc áo choàng từ em. Em muốn yêu tôi để tôi xé toạc mọi thứ từ cơ thể em và sau đó ném em lên giường và dùng vài phút tiếp theo để nhắc nhở cho em biết tại sao tôi lại ở đây!”

Nàng bắt đầu run rẩy. “Đây là một sự đe dọa.”

“Không,” anh phủ nhận. “Nó là hoàn cảnh phù hợp thỏa mãn sở thích xem tình cảm của em”. Ngón tay anh di chuyển, buông chiếc khăn lông để chà xát đầu ngón tay lười biếng lên đôi môi đang bấu ra của nàng. Tổ vẽ coi thường nhưng môi nàng vẫn rung lên khi ngón tay anh di chuyển; nó tỏa nhiệt và run rẩy. “Em muốn tôi làm em phải đầu hàng,” giọng anh khàn khàn. “Em thích tôi sử dụng vũ lực bắt em về với tôi để em không phải từ bỏ cái thái độ bướng bỉnh quý báu của em.”

Đúng như anh nói ư? Đúng, anh đã đúng, nàng chán nản thừa nhận. Bên trong lớp áo choàng, cơ thể nàng đang sẵn sàng sống lại với vẻ mong đợi, ngực nàng căng lên, vùng bụng làm cả người mềm nhũn, run rẩy đã nói rằng các kích thích mới mẻ này thật tuyệt.

Quay đầu, nàng rời ngón tay anh. “Đó không phải là nhà tôi,” nàng phủ nhận, sử dụng vẻ bướng bỉnh mà anh vừa nói đến. Sau đó lại tự mình phá hỏng mọi thứ khi lưỡi nàng trườn ra liếm nơi ngón tay anh nán lại.

Đôi lông mày đậm co lại trên đôi mắt sâu đen của anh khi anh nhìn vào cử chỉ nhỏ đã tiết lộ mọi thứ đó. Khả năng tình dục của anh chưa bao giờ trở thành một câu hỏi cho bất cứ người phụ nữ nào có thể chứng kiến cảnh ấy. Anh luôn là một hình tượng vàng bí ẩn với mọi hành động đều gợi lên sự bí ẩn, ngọt ngào và gợi cảm.

“Nhưng nó sẽ vậy thôi,” anh đảm bảo, kéo sự chú ý của nàng về lại cuộc tranh luận. “Ngay khi em cởi bỏ lớp áo choàng và mặc bộ quần áo tôi chuẩn bị cho em, sau đó chúng ta sẽ lái xe về nhà, cùng nhau, như những cặp vợ chồng thường làm- và kiểm chiếc giường gần nhất để kết thúc cái mà chúng ta đã bắt đầu ở đây.”

Đồng thời, anh quay người và đi về phía chiếc va li, bỏ nàng đứng đó chịu trận một cảm giác run rẩy thất vọng. “Diantha sẽ tham gia cùng chúng ta như một bộ ba nhỏ bé ấm cúng chứ?” nàng hỏi với giọng điệu chua ngoa. “Hay đây có phải là nơi tôi gọi Clive và mời anh ta tham gia cùng chúng ta trong trường hợp cần thêm...?”

Lưỡi nàng uốn lên trên vòm miệng khi anh nhìn nàng. Giống như thiết bị đo trên khí áp kế, tâm trạng anh chuyển từ ham muốn đáng chế nhạo sang sự khinh miệt lạnh lẽo.

“Chả có Diantha, cũng không Adonis nào hết,” Anh hé miệng nói nhỏ. “Đây sẽ là lần cuối cùng cái tên đó được đề cập đến lần tái hợp hôn nhân của chúng ta. Cuộc hôn nhân đã tái hợp trên chiếc giường này,” anh nhẹ nhàng nói thêm. “Những người đàn ông Hy Lạp ở đây vẫn nắm

giữ một số quyền lực đối với người phụ nữ của họ. Đừng ép tôi phải chỉ rõ cho em hiểu nó có nghĩa là gì. Isobel.”

Anh ấy sẽ làm vậy, nàng nhận ra điều đó khi nhìn thẳng vào anh trong lúc tâm trí nàng cảm nhận thái độ giận dữ lạnh lùng của anh. Anh sẵn sàng không thương xót nếu nàng ép anh đến giới hạn của sự tàn nhẫn. Có lẽ nàng đã tái mặt; chắc chắn nàng đã kinh ngạc vì thái độ của anh. Họ đã có rất nhiều trận cãi vã trong cuộc sống chung ngắn ngủi, nhiều biến động của họ, nhưng nàng nhớ anh chưa bao giờ thẳng thừng đe dọa như lúc này.

Những cơn ớn lạnh đảo quanh khắp người. Ngón tay nàng nắm chặt áo choàng một lần nữa, giữ chiếc khăn mềm mại che đầy mạch máu đang đập dưới cổ họng nàng. Anh phát hiện điều đó trong lúc chờ đợi phản hồi từ nàng. Nàng gặp một người rắc rối, người đàn ông cứng đầu – cứng đầu hơn cả nàng cách đây 3 năm. Như thế những năm này đã dạy anh cách nâng cao khả năng này và sử dụng chúng như một thế mạnh của anh. Từ 4 năm trước anh đã chấp nhận sự thật mình đã mất một người cha để kiểm soát những quyết định của anh trước khi thực hiện nó. Aristotle đã mất sau khi Leandros và Isobel kết hôn được 6 tháng. Leandros đã sống với những áp lực khi phải nối tiếp những bước đi của một người vĩ đại. Các chuyên gia cổ vấn vây quanh anh như đám kèn kèn, cạnh tranh vị trí quyền lực cho một trật tự mới là điều cuối cùng phải nổ ra trong chảo dầu nóng chảy của đồng hỗn loạn từ khi cha anh đột ngột qua đời như một cú thúc mạnh vào đế chế nhà Petronades. Leandros đã sống trong tâm trạng lo lắng thường trực, trong đó những thứ quái quỷ nhỏ nhặt bị loại hết ra ngoài vì đầu anh hoàn toàn bị ám ảnh bởi những vấn đề lớn lao hơn.

Nàng là một vấn đề nhỏ nhất. Nàng gây ra những khó chịu dai dẳng mà anh không muốn trong thời gian chuyển giao trong cuộc đời anh. Ô, anh đã yêu nàng từ lần đầu tiên. Trong suốt hai tuần tại Luân Đôn, khi hầu hết đám kèn kèn bị bỏ lại ở Athens, anh đã có thể vứt bỏ lớp áo choàng trách nhiệm của mình và trở lại thành người đàn ông trẻ vô tư trong một thời gian. Vì vậy họ gặp nhau, yêu nhau, và chìm ngập trong bể hạnh phúc. Sau đó họ quay về Athens, và anh một lần nữa khoác lên lớp áo choàng trách nhiệm và trở thành người xa lạ với nàng.

Nàng không hiểu được chuyện sau đó. Nàng còn quá trẻ – chỉ mới là một cô gái 22 tuổi. Nàng đòi hỏi quá nhiều, tính ích kỷ và chiếm hữu và bức bối với mọi thứ anh ưu tiên đặt lên trước nàng. Nàng từ từ hiểu chuyện được trong thời gian hai người ly thân, dù bức bối vẫn còn và sự đau đớn anh giáng xuống nàng không muốn làm lạnh lại.

Nhưng bây giờ nàng nhận ra rằng Leandros cũng đã thay đổi. Đám kèn kèn đã rút ngắn hơn rất nhiều. Cái cau mày căng thẳng trong những phán quyết của anh không còn tạo nên nếp nhăn trên trán. Anh đã đuổi kịp những bước chân của cha mình, và có lẽ còn tiến xa hơn đến mức trở thành người đàn ông không cần trả lời bất cứ ai, và thậm chí còn sẵn sàng tàn nhẫn để có được cái mình muốn.

“Tại sao?” Nàng run rẩy. “Tại sao anh lại thay đổi cách nghĩ về tôi?”

Anh hiểu rõ câu hỏi của nàng. Anh biết họ đã li hôn. “Tôi vẫn muốn em.” Anh nói. “Tôi nghĩ điều này đã quá rõ rồi. Tất cả những gì em cần làm bây giờ là chấp nhận việc em vẫn muốn tôi và chúng ta có thể đi tiếp mà không cần có trận cãi vã tẻ nhạt này.”

“Và nếu chúng ta lại tiếp tục làm khổ nhau?”

Anh đột ngột quay lại như thể câu hỏi làm anh khó chịu. “Chúng ta sẽ giải quyết chuyện đó nếu nó có khả năng xảy ra. Còn bây giờ, chúng ta dừng cuộc nói chuyện ở đây được chưa? Tài sản của mẹ em vẫn cần phải đóng gói và tôi muốn tránh thật xa nơi này trước khi các thiết bị bị cắt hết.

Anh ấy không nói đùa, nàng nhận ra chỉ nửa giây sau, khi có một cú nhấp chuột, những ánh đèn sẽ vụt tắt, và tủ lạnh sẽ rung lên kết thúc sự phản kháng. Vấn đề được giải quyết rồi đấy, nàng chán chường suy nghĩ. Tâm trạng buồn bã muốn đối đầu với anh giảm dần.

Không nói một lời, nàng thu thập quần áo và quay trở lại phòng tắm, nơi đó tối đen vì không có chút ánh sáng. Trong lúc lần mò đồng quần áo, các khớp xương của nàng va phải thứ đồ gốm cứng nhắc làm nàng mong muốn rời khỏi khách sạn nhiều hơn. Bước ra khỏi phòng tắm, nàng nhìn thấy Leandros đang đợi nàng ở cánh cửa bên ngoài.

“Chúng ta ra khỏi đây khi vẫn còn đủ sáng để đi xuống cầu thang,” anh sốt ruột nói.

“Nhưng cái túi—”

“Khách sạn sẽ đóng gói và gửi nó cho em,” anh nói với thái độ ngạo mạn sẵn có.

Trước khi hiểu điều đó, nàng cảm thấy mình đang đi xuống một dãy hành lang lơ mờ sáng với bàn tay bị giữ chặt trong lòng tay anh.

“Thành phố này bị tấn công bởi những cuộc đình công bất ngờ do tranh chấp tiền lương,” anh giải thích khi họ bước xuống cầu thang. “Những người đình công làm vậy bởi vì đây là mùa cao điểm ở Athens, nếu họ đánh vào khu vực du lịch, chính phủ sẽ chú ý đến điều đó, vì vậy các khu dân cư chính hiện giờ đang bị cô lập.”

“Vậy anh nghĩ sẽ trong bao lâu?” Nàng cảm thấy mình bước xuống dãy bậc thang đầu tiên trong lúc Leandros đang bước vài bước phía trước nàng.

“Cái này còn phụ thuộc người cứng đầu nhất,” anh trả lời, quay đầu và nở một nụ cười tươi trắng sáng đầu tiên của mình. Nàng nhận ra anh đang nói về họ, chứ không phải về những người đình công hay chính phủ.

Đang định mở miệng để cãi lại thì nàng bị mất thăng bằng và kêu lên một tiếng sợ hãi khi gần như ngã xuống. Nhưng anh đã kịp thời bắt lấy nàng. Bàn tay anh ôm chặt vòng eo mảnh mai và cơ thể nàng đột ngột ngã vào lòng anh. Biểu hiện kiềm nén sự sợ hãi của nàng chạm vào mặt anh và, một tiếng rủa thầm, anh ép nàng vào tường sau đó nâng nàng lên cho đến khi mặt họ ngang bằng nhau.

“Tôi muốn em trở về trong cuộc sống của tôi, nhà tôi và trên giường tôi,” anh nói thẳng thừng với giọng điệu khàn khàn âm u, bí hiểm tàn bạo. “Tôi không muốn chúng ta đối chọi hay làm tổn thương nhau. Tôi muốn chúng ta cùng nhau khắc phục những vấn đề trong cuộc sống trước đây. Tôi muốn tất cả quay trở lại, cùng à. Mỗi cảm giác ngọt ngào, chặt chẽ, thăng hoa đều nói với tôi rằng em là người phụ nữ của tôi. Và tôi muốn nghe thấy em nói rằng em cũng có cảm giác như vậy với tôi.”

Cơ thể bị ép giữa bức tường và thân hình săn chắc tuyệt vời của anh, và đôi mắt họ quá gần đến nỗi không thể không thấy sự đam mê trong mỗi câu nói của anh, cho dù có nói gì đi chăng nữa thì sự thật dường như hoàn toàn vô nghĩa. “Đúng”, nàng thì thầm. “Tôi cũng muốn thế.”

Có thể đó là một khoảng khắc trần trụi đáng sợ. Nhưng nghĩ theo khác đi thì nó cũng chính là một sự giải cứu. Bây giờ sự thật đã được hiện rõ và thứ duy nhất bị giữ lại là ba từ ngắn ngủi, thứ mà sẽ làm phơi bày toàn bộ.

Đôi mắt đen của anh sáng lên nhận thức điều đó. Nàng nín thở và cự tuyệt việc trở thành người đầu tiên nói ra những từ này. “Phù thủy nhỏ” anh thì thảo và bắt đầu xâm chiếm môi nàng.

Họ thực sự hòa quyện vào nhau, trên cầu thang mờ ảo đó, nụ hôn chân thật nhất mà họ từng trao cho nhau. Nó chứa đựng vô vàn cảm xúc, những cảm xúc thật, những thứ làm cho trái tim đập rộn rã và đào sâu vào gốc rễ của linh hồn đang ẩn giấu – cùng với ba từ nhỏ bé đó.

Khi nụ hôn bị ngắt quãng bởi những tiếng bước chân đi xuống cầu thang, hơi thở của họ chưa kịp trở lại bình thường. Leandros miễn cưỡng đẩy mình ra xa người Isobel. Nàng cũng không thể nhìn anh, nàng đang bận rộn đối phó với gốc rễ của những cảm giác thâm kín đang lan ra khắp cơ thể với cái tên là hy vọng, đúng vậy, nàng chấp nhận rủi ro trong việc này. Nó chính là thứ bị bỏ quên trong những thời gian qua.

Họ tiếp tục đi dọc hành lang xuống tiền sảnh. Người quản lý với vẻ mặt vô cùng hối lỗi lắng nghe Leandros nói ra những tiếng chỉ dẫn cộc lốc về cách đóng gói hành lý và gửi nó đến đâu. Còn người đàn ông khác thì cố không hiện vẻ tò mò về việc tại sao vợ của Leandros Petronades lại ở trong khách sạn của ông ta đầu tiên.

“Họ nghĩ chúng ta thật kỳ quặc,” nàng nhận xét khi họ bước ra trong ánh mặt trời màu hồng sáng.

“Tôi cảm thấy rất kỳ quặc,” anh lạnh lùng quay lại – và nắm lấy tay nàng.

Đột nhiên cảm thấy cuộc sống thật tuyệt. Xe của Leandros đỗ cách đây 15 mét. Nó thấp, kiểu dáng đẹp, màu đỏ thẫm và giống như đồ ni đóng giày với anh. Mở cửa chiếc Ferrari, anh đưa nàng ngồi ghế của khách, ngắm nàng khép đôi chân dài, ngắm nàng kéo váy, anh đổ đầy xăng với những cảm xúc ngọt ngào, chặt chẽ mà anh nói với nàng trên cầu thang, sau đó đóng cửa, sai bước qua ca pô dài đến ngồi bên cạnh nàng.

Bầu không khí căng thẳng. Anh tra chìa vào ổ đánh lửa và đánh xe chạy trong tiếng gầm gừ nhẹ nhẹ. Đầu mút dây thần kinh giữa 2 đùi nàng rạo rực từng đợt theo tiếng dao động sâu của chiếc xe. Người đàn ông, chiếc xe – giống như đang bị tấn công bởi testosterone từ mọi nơi, nàng nghĩ không kịp thở.

Anh có biết nàng đang có cảm giác này không?

Anh biết. Nàng có thể thấy được sự căng thẳng trong từng ngón tay dài của anh nắm chặt cần số nhỏ tròn, và cái cách bờ môi gợi cảm của anh hé mở những hơi thở bồng chồn khi anh nhìn qua vai để quay xe ra khỏi nơi đỗ xe chật hẹp. Một màu đỏ nổi bật trên gò má anh, đôi mắt ánh lên những tia sáng kì lạ đã hé lộ rằng nàng đang ngồi cùng một người đang ông đang bị ham muốn tình dục đè nén. Khi anh quay lại phía trước, nàng như bất động. Anh đã đổi bánh răng và quay vô lăng với một trong những ngón tay trơn nhẵn vậy lên nói rằng người đàn ông điều khiển ô tô và không thể làm ngược lại.

Tiếng còi xe vang lên, chiếc xe từ từ hòa vào dòng xe cộ. Ánh mặt trời hắt nhẹ lên mặt nàng. Nàng vươn tay kéo tấm che nắng và nhận ra ra tay mình đang bị một người khác nắm lấy. Anh đưa tay nàng lên môi và đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay làm nàng như ngừng thở nhiều giây. Khi anh lái xe qua những đoạn đường đông đúc của Athens, họ giao tiếp bằng các giác quan. Anh giữ chặt tay nàng không buông, vì vậy khi buộc phải đổi số, tay nàng cảm nhận được hơi lạnh của máy móc qua cần số với bàn tay đang ôm trọn bên trên của anh.

Thật tuyệt. Nàng cảm thấy những tia phấn khích lóe lên từ phía anh, có thể cảm nhận được những cái chạm nhọn sắc như kim châm vào da thịt nàng. Dưới chiếc váy, bờ ngực nàng thật chặt và bức bối, giữa đùi nàng đã có những biểu hiện sẵn sàng cho sự giao hợp của hai người.

Khi họ buộc phải dừng lại ở một cột đèn giao thông, anh quay lại nhìn nàng. Đôi mắt anh

nhìn sâu vào khuôn mặt nàng, sau đó nhìn xuống phía trước nàng. Chiếc váy thật ngắn, nhưng không ngắn bằng chiếc váy mà nàng đã từng mặc cách đây ba năm, khi đó những cái nhìn như thế này thường đi kèm với một cái chau mày. Lúc này, đùi nàng đã được che phủ một lớp vừa phải nhưng anh vẫn làm nàng cảm thấy mình như đang trần trụi trước mặt anh. Sự ngứa ran bên trong chuyển thành một sự dao động. Nàng cố gắng ép cặp đùi sát lại với nỗ lực kiềm chế những thứ đang diễn ra. Đôi mắt anh ngược lên, bắt gặp sự lo lắng trong đôi mắt nàng, và cái cách nàng kìm nén mình trên làn môi dưới mềm mại kia.

“Dừng lại đi,” nàng phản kháng với nụ cười gượng gạo cùng giọng nói như đang bị đè nén.

“Tại sao?” Câu trả lời đơn giản và sắc bén.

Bởi vì em sẽ rất xấu hổ nếu anh không dừng lại, nàng bất lực suy nghĩ, nhưng nghi ngờ rằng anh cũng đã biết điều đó.

Đền báo thay đổi, anh đưa ánh nhìn chằm chằm của mình trở lại con đường. Nàng rút tay về và cố gắng xua đi những gì đang có giữa họ. Nhưng chiếc áo sơ mi trắng sáng của anh như đang dụ dỗ nàng đi sâu vào bên trong nó. Nếu nàng đưa tay ra và chạm vào anh, nàng biết nàng sẽ cảm nhận được cơ bắp căng cứng được kìm hãm dưới một sự kiểm soát dữ dội, và nàng có thể nhìn thấy mạch máu phập phồng trên chiếc cổ nâu bóng của anh đang làm trái tim nàng đập điên cuồng, thôi thúc nàng lấp trống kẻ hở giữa hai người và đặt đầu lưỡi ẩm ướt lên cổ anh. Cái cách anh cử động vai biểu hiện rằng anh biết nàng đang nghĩ gì và không hề phản đối điều đó.

Họ bắt đầu đi ra khỏi thành phố nơi những tòa nhà hỗn độn nhường chỗ cho những khu nhà ngoại ô xanh tươi hơn và khung cảnh tuyệt đẹp hơn Athens là những vùng biển đầy nắng của vịnh Saronic. Cuối cùng, họ bắt đầu đi đến vùng đất tư nhân rộng lớn, nằm trong khu đất tư nhân bao la của họ và được xây dựng mô phỏng Hy Lạp cổ điển. Mẹ Leandros có một căn nhà ở đây, mặc dù nó ở tận trên đồi cao. Họ lái xe qua điện trang nhà Herakleides, nơi ở của chú Theron và con gái ông Eve, cô ấy có lẽ người duy nhất trong gia đình cho Isobel cảm giác thoải mái.

Nhưng sau khi Even đến độ tuổi tương tự và cũng có một nửa dòng máu Anh quốc. Cô ấy có thể rất ngang ngạnh và trở thành đứa cháu bảo bối của một người đàn ông Hy Lạp vô cùng mạnh mẽ nhưng cô lại luôn kiên quyết bám giữ gốc rễ Anh quốc của mình.

“Eve bây giờ đang làm lễ cưới,” Leandros phá tan bầu không khí im lặng để nói cho nàng biết.

“Đám cưới?” Isobel đưa đôi mắt không tin được nhìn anh. Nàng còn nhớ cô gái với mái tóc vàng hoe và đôi mắt xanh hiếm có, người mà đã liên tục phá hủy mọi kế hoạch bán cô làm nô lệ của ông mình – như Eve đã từng kể.

“Đó là một câu chuyện dài,” anh cười, “và tôi nghĩ em sẽ thích thú hơn nếu để Eve kể cho em.”

Nụ cười nuối tiếc làm trái tim nàng dao động bởi vì nó nhắc nàng nhớ đến quãng thời gian anh nở nụ cười đầy gọi cảm đó bất cứ lúc nào. Nụ cười nuối tiếc nói tôi muốn em. Nụ cười nuối tiếc nói tôi biết em muốn tôi nhưng chúng ta sẽ phải đợi.

Nụ cười này có vẻ tiếc nuối vì anh biết nàng đang nghĩ gì về đứa em gái Eve trưởng thành sớm của anh. Nhưng Isobel không cười đáp trả vì nàng biết rằng, với tất cả đức tính kiên cường của con người Anh quốc trong cô, Eve rất được gia đình Hy Lạp của mình yêu mến. Mẹ của Eve là người chưa bao giờ đạt được cái mà bà muốn. Khi cô nói với nàng, “Họ chấp nhận mình vì

mình mang dòng máu của họ, ngay cả khi mình thích đùa giỡn bằng cách phủ nhận điều đó. Nhưng người mẹ tội nghiệp của mình đã nghi ngờ từ lúc bà đến đây với bố mình. Thật may là trong mười năm đầu mình sống ở Luân Đôn cho nên cả nhà không thể gây rắc rối đến đám cưới của bố mẹ mình. Khi họ mất và mình chuyển đến đây sống với ông, họ cảm thấy có lỗi do đó cũng được cảm thông nhiều. Nhưng điều đó không có nghĩa là mình không biết họ đang muốn gì, Isobel. Hãy giúp mình, họ không thể thắng!”

Nhưng cuối cùng họ đã thắng. Và mặc dù Isonel thấy ông Eve luôn dễ tính với cô ấy, nhưng Eve lại chưa bao giờ tin tưởng sự ôn hòa đó ở ông. Bởi vì giống như em gái ông, Thea Petronades – mẹ của Leandros – Theron không muốn nhìn thấy dòng máu nhà Herakleides bị pha loãng với một dòng máu Anh nào.

“Cô ấy lấy ai vậy?” nàng hỏi Leandros. “Chắc chắn là người xuất thân từ một gia đình quyền quý Hy Lạp”

“Eve đáp ứng mong muốn của ông Theron?” Anh cười lớn. “Không, cô ấy cưới thằng chó người Anh bất trị tên là Ethan Hayes. Và tôi không nghĩ thằng cha đó có thể vượt qua được cú sốc.”

“Ai? Theron?” Nàng nhắc lại với vẻ hoài nghi chỉ đủ để đánh tan nụ cười trên khuôn mặt anh.

“Không, Ethan Hayes,” anh sửa lại. “Và định kiến của em đang hiển hiện rõ mồn một rồi cưng.”

Định kiến của nàng? Nàng mở miệng để phản đối lời buộc tội đó nhưng lại khép lại vì nhận ra rằng anh đã đúng. Nàng có định kiến về những người này. Hiểu ra điều đó làm nàng không thể ngồi thoải mái khi anh quay chiếc xe đỏ vào cổng dẫn đến ngôi nhà mà đã từng là nhà của nàng.

Ngôi nhà này không lớn như căn biệt thự nhà Herakleides – hay biệt thự nhà Petronades ở trên đỉnh đồi. Mẹ của Leandros vẫn sống ở căn nhà khác với các thành viên của gia đình Petronades. Dù vậy, ngôi nhà này vẫn còn có cái để tự hào và không thể che giấu thực tế là nó thuộc về một người đàn ông vô cùng giàu có. Leandros đã mua nó sau khi họ cưới nhau để tạo không gian riêng, thoát ra khỏi những rắc rối mà họ gặp phải trước đó. Mẹ anh rất bất bình, bà nói đó không phải là phong cách của người Hy Lạp, và nếu Isobel không thể sống cùng với gia đình sau đó có lẽ điều đó đã làm bà Thea và các thành viên còn lại ra đi, kể từ khi cả nhà Petronades phụ thuộc vào Leandros khi bố anh mất.

Những rắc rối – Đã từng có nhiều rắc rối cho dù nàng quay lại đó trong bất cứ tình huống nào. Isobel nhẹ thở dài khi nhớ lại. Leandros nghe thấy tiếng thở dài, đưa chiếc xe dừng lại cẩn thận ở trước lối vào, tắt động cơ sau đó quay lại nhìn nàng.

Khuôn mặt nàng lại phảng phất nét buồn rầu, vẻ mặt khiêu gợi dạt dào trước đó đã tan đi. Anh cũng muốn thở dài, nhưng cùng với sự hờn giận. Chẳng lẽ khung cảnh ngôi nhà họ làm nàng thấy ghê tởm? Anh nhìn thẳng vào ngôi nhà và nhớ lại khi anh mua nó như một giải pháp trong lúc tuyệt vọng rằng nó sẽ mang lại cho họ những khoảng thời gian và không gian hàn gắn lại các vết nứt xuất hiện trong mối quan hệ của họ. Thậm chí anh còn nhờ một người bạn tân trang lại ngôi nhà trước khi anh dẫn nàng đến chỉ để tạo sự bất ngờ với căn nhà mới này.

Nhưng thứ anh nhận được là một lớp dày bất mãn. Nàng đi vào, nhìn xung quanh và đó là tất cả những gì nàng có thể làm. Anh muộn màng nhận ra rằng ngôi nhà được trang hoàng đầy đủ bởi những nhà thiết kế nội thất tuyệt vời nhất không đủ để Isobel cảm nhận nó như một căn nhà ấm áp của họ.

Nhà dần trở thành một từ kiêng kỵ ở đây, anh chán chường thừa nhận. Vì nó chưa bao giờ là một tổ ấm thực sự – chỉ là thay một địa điểm khác cho đôi tai họ không phải nghe thêm điều gì. Thậm chí, sau đó anh điên cuồng tránh xa nàng. Nàng cũng thường để anh lại một mình mỗi sáng để đi xuống con đường đầy nắng mà không ngoảnh lại một lần để nhìn xem liệu anh đang quan tâm theo dõi hình bóng nàng hay không.

Nó đúng với sự mạnh mẽ ở nàng, bây giờ anh mới nhận ra, khi họ ngồi đây nhớ lại về những câu chuyện cũ. Vì ngày làm việc của anh bắt đầu muộn hơn Isobel khi ở Anh, nàng thường bỏ anh lại mỗi sáng cùng bạn thân của nàng, chiếc máy ảnh, và khi nàng thực sự biết anh thích kéo dài bữa sáng với nàng – hoặc cùng nàng ở một nơi nào đó. Nếu anh trở về nhà vào buổi trưa, nàng hiếm khi ở nhà để chào đón anh. Sau khi làm việc đến khuya, lúc anh nằm lên giường thì nàng đã ngủ say. Nếu anh đánh thức nàng dậy, nàng sẽ đẩy anh và toàn bộ lại bắt đầu lại từ đầu. Bướng bỉnh là cái tính cách phiền toái nhất của nàng nhưng anh cũng hờ hững với con người cô đơn và lạc lõng mà nàng đã trở thành.

Lạ thật, anh kinh ngạc, sao anh lại không quay về ngôi nhà lớn sau khi nàng đã bỏ rơi anh vì cả hai. Thật lạ, sao khi anh muốn rời bỏ Athens hoàn toàn lại có thể tiếp tục sống một mình ở đây cả năm trời.

Hy vọng nàng sẽ quay về ư? Anh tự hỏi chính mình khi ra khỏi chiếc xe và đi qua chếc ca pô xe dài và đổ bóng loáng để giúp nàng xuống xe.

Đôi chân dài xoay ra ngoài ánh mặt trời, bao phủ trong lớp lụa trong suốt; anh thoáng thấy lớp tất ren mỏng trước khi chiếc váy được chỉnh lại như cũ. Phong cách cổ điển với màu xanh thanh lịch, bộ váy không khác mấy với bộ mà Diantha đã mặc vào ngày anh quyết định ly hôn với Isobel. Nhưng khi nàng giữ lấy tay anh để đứng thẳng, không còn bất cứ gì khác ngoài người phụ nữ này hay bộ trang phục nhắc nhở anh nghĩ về thời gian anh quay trở lại sau đó. Thực ra anh không nghĩ tính ngạo mạn vô liêm sỉ của chính mình có thể tin rằng anh thích sự trầm lặng điềm tĩnh của Diantha hơn là những cảm xúc như ngọn lửa mạnh mẽ mà Isobel liên tục đốt cháy vào lòng anh.

Nàng cũng xinh đẹp và tuyệt vời như vậy. Khi nàng đến trước mặt anh, anh thấy được mái tóc óng ả buông thả trên bờ mai manh mẽ của nàng, đường cong cơ thể chuyển động với những nét khêu gợi bẩm sinh ẩn trong làn váy. Đôi chân dài của nàng đến thầy tu cũng phải ngoảnh lại nhìn, nhưng với anh, chúng nhất định sẽ làm cho cơ bắp siết chặt lại vì anh có thể tưởng tượng được cảnh đôi chân đó quấn chặt vào vòng eo của anh.

Đúng lúc anh đang suy ngẫm rằng tư thế đó không hẳn là một ý tưởng tồi để dịch chuyển từ đây đến căn nhà khủng khiếp kia thì anh nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc đậu dưới bóng cây. Lòng mày anh co lại. Kéo Isobel về phía mình, anh đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng khi anh đóng cửa chiếc Ferrari và lo lắng nghĩ cách để thanh minh cho chuyện đó.

Không có lời giải thích, anh nặng nề chấp nhận. Anh gặp rắc rối và điều duy nhất có thể làm là sớm giải quyết nó.

6.

Việc đi bộ đến căn nhà đem lại cho nhiều can đảm hơn Isobel nghĩ. Ngay lúc đó, Leandros đang đóng cửa cánh cửa trước làm nàng không khỏi lo thầm trong bụng. Xế chiều, nhiệt độ giảm xuống và không khí trở nên mát mẻ hơn trong hành lang rộng, nơi có một cầu thang được thiết kế theo kiểu vòng cung một cách tao nhã với màu trắng bóng láng. Những bức tường vẫn

còn đang sơn dở màu xanh xám nhẹ nhàng; dưới chân nàg, sàn nhà cũng được lát cùng màu. Từ hai bên cửa dẫn đến những phòng nghỉ được trang trí bằng sự phối màu một cách tài tình cùng những đồ nội thất chỉ thấy trên các tạp chí ảnh.

Ngôi nhà này chưa bao giờ là nhà đối với nàng, thay vào đó nó chỉ là một phòng trưng bày đối với người đàn ông hay chỉ là một sự kết hợp bề ngoài đối với những người khác. Ở nơi này, nàng chỉ có sự đáng thương, cô đơn và tuyệt vọng đến nỗi đôi khi nàng có cảm giác như thể nàng đang rơi vào tình trạng mất dần tất cả những điều tốt đẹp.

Một người phụ nữ lạ mặt xuất hiện trong bộ đồ đen từ trong bếp bước ra. Đó là một người đàn bà trung niên, gốc Hy Lạp, nhìn Isobel mỉm cười một lo lắng.

“ Đây là Allise, người quản gia mới của chúng ta”, Leandros giải thích sau khi giới thiệu Isobel với Allise.

Đang tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Agnes, cái con cá lạnh lùng mà mẹ anh đã thuê, Isobel mỉm cười và nói: “Hérete*, Allise. Rất vui vì được gặp bà”.

“Rất hân hạnh, Kiria**”, người quản gia đáp lại một cách lịch sự.

* Hérete: (viết theo tiếng Hy Lạp là Χαίρετε) nghĩa là hello, welcome – xin chào.

** Kiria (viết theo tiếng Hy Lạp là κυρία) nghĩ là madam – phu nhân.

“ Những vị khách của bà đang đợi ở ngoài hiên, tôi sẽ mang cho mọi người loại trà Anh thượng hạng được chứ ạ?”

Có một sự kì lạ khi Isobel được hỏi để quyết định điều này khi Leandros đang đứng cạnh nàng. Agnes luôn hỏi ý kiến Leandros cho mọi vấn đề, kể cả những việc đơn giản như ai đó yêu cầu một bình café hay trà. “Được chứ – cảm ơn bà”. Nàng đáp lại với một giọng rất nhỏ.

“ Đã xảy ra chuyện gì với Agnes vậy?”, nàng hỏi ngay khi Allise vội vã trở lại vào bếp.

“ Bà ta đã không còn ở đây nữa sau những gì em đã làm”, anh đáp bằng một giọng ngắt quãng mà nàng hình dung có lẽ dường như đó không phải là một cuộc chia tay vui vẻ.

Nhưng đây không phải là lúc để nói về những vấn đề bếp núc. Isobel đang có một mối quan tâm lớn hơn và đang hiện hữu gần kề. Đó là hình ảnh của mẹ nàng, cái cách mà Silvia đón nhận những tin tức, nhìn thấy con gái bà sẽ ra đi sáng nay để sẵn sàng kết thúc cuộc hôn nhân, Isobel bây giờ đã chấp nhận cố gắng thêm một lần nữa.

Thực vậy, cuộc hôn nhân một lần nữa cần phải được kết thúc khi mà Leandros đã quá tàn nhẫn đối với nó.

Họ tiến thẳng ra ngoài hiên, bước ngang qua sàn nhà mát mẻ tới cánh cửa phía sau ngôi nhà, loại cửa đôi được làm theo kiểu Pháp và để mở đón ánh nắng mặt trời dịu nhẹ. Họ không nói với nhau câu nào. Isobel thì quá đỗi bồn chồn để có thể trò chuyện và nàng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Leandros khi anh đi bên cạnh. Phải chăng anh đang lo lắng về phản ứng của mẹ nàng? Nàng tự hỏi và nở một nụ cười châm biếm vì nếu như ở địa vị của anh, nàng sẽ lo lắng nhiều hơn cho bà mẹ ruột khi bà ấy biết được chuyện của họ.

Người đầu tiên mà Isobel nhìn thấy là mẹ nàng, đang ngồi trên một chiếc ghế mây có màu

xanh dễ chịu, trông bà có vẻ hạnh phúc hơn lần gặp mặt trước. Lester Miles cũng ở đó, nhưng anh ta đang chau mày một cách ủ rũ và nháy dưng lên khi anh ta nhìn thấy họ bước ra ngoài.

Mẹ nàng liếc nhìn quanh, nhìn nàng mỉm cười rạng rỡ “À, các con đây rồi. Chúng ta đang tự hỏi không biết các con đã ở đâu!”

Mẹ nàng là một người phụ nữ nhỏ nhắn, gọn với mái tóc đen và duyên dáng. Ngay khi bà ấy hướng về phía họ, Isobel biết rằng nàng cần phải đối mặt với bà. Nàng chỉ gặp bà một lát trong bữa tối vội vàng để kỉ niệm cuộc hôn nhân bất ngờ của Leandros. Bữa tối sẽ là một bi kịch thật sự, chủ yếu là bởi vì mọi người chắc hẳn bị sốc trước những tin tức mới, không hơn gì Diantha Christophoros.

“Mẹ vừa mới giải thích với Diantha rằng con đã tử tế như thế nào khi mời chúng ta ở lại đây sau những điều kinh khủng mà chúng ta đã trải qua tại khách sạn, Leandros”, mẹ của Isobel nói với tất cả sự vô tư của một người mà chưa hề biết gì về những điều mà bà sắp sửa đón nhận.

Leandros đã thề là sẽ im lặng, và quyết định nếu sấm chớp có thể làm cho Silvia câm miệng ngay lúc này thì anh sẽ rất biết ơn Thượng Đế. Và ngay khi đó, kể cả bà cũng nhận ra Isobel đang trở nên đanh lại và thoáng thấy một dấu hiệu của sự tò mò trong cái nhìn của Diantha dành cho anh, một tia nhìn đáng lo ngại và có chút bí ẩn gì đó.

Anh cố gắng tỏ vẻ bình thường bằng cách nở một nụ cười nhẹ nhàng. “Diantha”, anh nói khá nhỏ nhẹ. “Đây quả thật là một sự ngạc nhiên. Anh không nghĩ anh cần phải nhắc lại với em rằng em luôn được chào đón ở đây”.

Với sự lơ lửng, anh ngay lập tức nhận thấy Isobel lùi lại một bước khá căng thẳng.

“Em biết, và em rất lấy làm xin lỗi vì đã không mời mà đến như vậy”, Diantha hối hận đáp lại. “Allise đã cảnh báo với em rằng anh có những vị khách không mong đợi, vì vậy em không nghĩ đây là nhà của mình”.

“Ồ, cháu sẽ luôn nhận được sự giúp đỡ mà”, Silva trả lời một cách ngây thơ. Lester Miles đang đứng cạnh đó rõ ràng là trông như muốn bênh. “Chúng ta hi vọng là con không phiền, Leandros, nhưng những cái cầu thang lại là vấn đề đối với mẹ. Diantha đã nhờ người những người giúp việc sắp xếp một chỗ ngủ trong phòng nghỉ bên cạnh nhà chính. Mẹ tin rằng mình sẽ cảm thấy thoải mái cho đến khi chúng ta đáp chuyến bay trở lại London”.

“Đó thực sự là niềm hân hạnh của cháu, bác Cunningham”. Diantha mỉm cười thoải mái. “Em hi vọng anh đã cảm thấy hài lòng trong thời gian lưu lại tại Athen, Leandros”, cô quay về phía Leandros mà không ngừng mỉm cười, vẫn giữ một giọng bình tĩnh, “Em cần nói chuyện riêng với anh trước bữa tối. Về mẹ của anh”.

Mẹ của Leandros. “Để sau đi”, anh ngắt lời, cảm thấy bức mình vì Isobel vẫn im lặng. Rõ ràng là Diantha đang phớt lờ Isobel. Có phải cô ấy nghĩ rằng mình làm vậy là đúng?

Hay chính anh cho phép cô tin như vậy?

“Isobel, con yêu, trông con xanh quá”, Silvia hỏi, “Con ổn chứ?”

Không, Isobel không ổn chút nào, Leandros nghĩ một cách nặng nề. Cô ấy tin rằng Diantha là người tình của anh. Cô ấy nghĩ rằng Diantha là người phụ nữ mà anh đang muốn thay thế cô. Đôi mắt cô ánh lên tia chớp. Đó là những điều mà anh nhận lại sau cái cách mà anh đã đối xử với người tình của cô và anh không mong chờ một giây phút nào Isobel sẽ cư xử tốt hơn những

gì mà anh đã làm. Nhưng sau tất cả anh xứng đáng như vậy. Diantha thì quá ngây thơ trong mọi chuyện. Anh không đủ sức chịu đựng cảnh tượng tồi tệ hiện tại, và phải quay trở lại ngay để đối mặt với một người vợ đang đứng như trời trồng và không khác gì một bức tượng.

“Isobel..”, anh bắt đầu bằng một giọng khan khàn.

“Ồ, trông chị tái quá”, Diantha thốt lên nhẹ nhàng. Sau đó cô ta nở một nụ cười ấm áp khi đưa tay về phía Isobel, và Leandros đã vượt mất cơ hội để ngăn lại những gì mà anh biết sắp xảy ra. Không khí trở nên căng thẳng, anh cảm thấy như đang có một cơn co giật ở thắt lưng. “Tôi không cho rằng chị nhớ ra tôi, Isobel”, Diantha nói một cách từ tốn. “Nhưng chúng ta đã gặp nhau một lần, ngay tại...”.

Isobel quay lại và đi vào trong nhà, bỏ lại đằng sau những tiếng thảng thốt kinh ngạc và những lời xin lỗi tấp tểp của ả tình nhân của Leandros. Isobel bước sải chân quay vào trong đại sảnh và gót giày của nàng nện một cách khó nhọc trên những phiến gạch men, nàng mở một cánh cửa dẫn vào trong một căn phòng nhỏ hơn ở phía trước nhà. Nàng bước vào trong phòng và đóng sầm cửa lại.

“Ra khỏi đây”, nàng la lớn khi Leandros cố gắng đuổi theo nàng một vài phút sau đó sau cơn kích động của nàng. “Tôi chẳng có gì để nói với anh cả, anh là một tên phản bội rác rưởi!”

“Quay lại phía sau, tôi biết”, anh nói một cách uể oải.

Nàng quay lưng lại phía anh và tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ trông ra phía trước của ngôi nhà. Tay nàng vẫn khoanh trước ngực và nàng có thể cảm nhận được hơi nóng của cơn giận đang sục sôi bên trong.

Cánh cửa được khóa cách một cách nhẹ nhàng. Một cơn rung mình chạy dọc theo xương sống của nàng. Anh không đi. Nàng có thể cảm thấy anh đang đứng đó và cố gắng tìm cách cứu vãn sự thật là vợ anh vừa mới chạm trán với người tình của mình!

“Em đã cư xử rất thô lỗ”, anh bắt đầu chỉ trích.

Đó là một điển hình, nàng nghĩ. “Tấn công thay vì bảo vệ, tôi đã học được điều này từ một chuyên gia”

“Tôi cho rằng em đang ám chỉ tôi?”

“Tôi căm thù ngôi nhà này”

“Vì em căm ghét tôi phải không?”

Đúng vậy. Tại sao phải phủ nhận điều này? Nàng ghét anh và không thể tin được rằng đã để anh dụ dỗ quay trở lại đây. Nàng mất trí thật rồi. Cả ngày hôm nay đã trở thành một ngày hết sức điên rồ khi nàng bước lên chiếc taxi của Lester Miles!

Nàng nghe thấy một tiếng thở dài của Leandros, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi của anh đang tiếng về phía nàng, những ngón tay của nàng siết chặt vào nhau, bất chợt nàng cảm thấy có một cái gì đó đang mắc nghẹn ở cổ họng.

“Ngay khi hành lý của tôi đến nơi, tôi sẽ đi ngay”, nàng lầm bầm.

Anh dừng lại cách nàng một cánh tay; nàng có thể cảm nhận được sự có mặt của anh giống như một bóng đen bao trùm xung quanh nàng một nỗi khiếp sợ. Nếu anh ta chạm vào, mình sẽ

không chịu trách nhiệm về những hành động của mình! Nàng thầm rít lên. Nếu anh ta dám xúc phạm, mình sẽ...

“Đó có phải là lý do tại sao em luôn nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ?” Anh nở một nụ cười nhạo báng. “Con người em, Isobel, mọi vấn đề luôn biểu lộ qua nét mặt. Tôi đang mừng tượng hình ảnh em lúi thủi trên đường cao tốc và kéo lê hành lý phía sau. Nó trông đáng thương đến mức làm tôi phát khóc đấy!”

Anh rít lên một cách giận dữ, nàng nhìn thẳng vào mặt anh. Nàng kinh ngạc khi thấy anh trông tái mét dưới ánh sáng buổi chiều. Quần áo anh không còn phẳng phiu như ban đầu và rõ ràng là anh cần phải cạo râu. Đáng sợ là từ chính xác nhất để miêu tả Leandros lúc này.

Bằng cách nào mà một người có thể thay đổi nhiều đến vậy chỉ trong vòng có mấy phút? Chính là ngôi nhà này, nàng tin chắc như vậy. Một ngôi nhà thật đáng sợ. Nàng tưởng tượng ra rằng dường như anh đang cố làm một trò ma quỷ gì đó để kéo chiếc rương của nàng và giật mạnh nó một cách đau đớn.

“Đừng có so sánh điều đó với cuộc sống trước đây của tôi”, nàng nức nở.

“Cuộc sống của chúng ta!”. Anh quát vào mặt nàng. “Bất kể điều gì đã từng xảy ra cũng là điều xảy đến với cả hai chúng ta! Nhưng chúng ta đã không cùng nhau thảo luận khi đó”. Tay anh vung lên một cách đầy kích động. “Và bây giờ chúng ta đang bắt đầu thảo luận thì em lại có khuynh hướng chạy trốn thay vì phải đối mặt với những gì làm em tổn thương”.

“Tôi không tổn thương, tôi chỉ tức giận mà thôi!”. Nàng phản đối. Miệng anh nhếch lên đầy nhạo báng. Một ngọn lửa cháy bùng trong nàng, phản chiếu qua ánh mắt.

“Diantha...”

“Hài lòng phải không khi cô ta đã làm theo đúng những kế hoạch của anh?”

“Cô ấy hành động hoàn toàn tự nhiên”, anh thở dài nặng nề.

‘Anh dám bênh vực người tình ngay tại đây sao?’, ‘Chỉ là làm theo những gì mà anh muốn thôi’, nàng đáp “Bởi vì thậm chí tôi không thể chuẩn bị một bình trà!”

Anh mỉm cười; thật không thể nào chịu đựng được, nàng quay lưng lại một lần nữa để tìm cách thoát khỏi sự khó chịu đó.

“Tôi cưới em không phải vì những điều đó”, anh lẩm bẩm một cách khô khan.

Tình dục, lại là tình dục, nàng tức tối khi nghĩ đến điều đó.

“Tôi cưới em vì em quá tuyệt vời, quá gợi cảm và giữ cho tay tôi không thể rời khỏi em vì thèm muốn”.

Xương sống nàng bắt đầu nóng ran vì nàng hiểu chồng nàng và anh chỉ nói thẳng như vậy khi anh đang có ý định chạm tay vào nàng.

“Hãy ôm lấy ả tình nhân để thỏa mãn sự khát khao ấy”, nàng đề nghị.

“Diantha không phải là tình nhân của tôi”

Nàng đáp lại ngay tức khắc không che giấu sự khinh miệt “Đồ nói dối”.

Những ngón tay của anh chạm nhanh lên cánh tay trần trụi của nàng. Mỗi dây thần kinh của nàng rung lên. Anh đang đứng quá gần trong khi cả cơ thể nàng đang gồng lên để bảo vệ sự đụng chạm của bắp đùi anh.

“Cô ấy là một người bạn thân của gia đình, tất cả chỉ có vậy”

Nàng cúi kính đầy khinh miệt khi những ngón tay của anh chạm nhẹ vào tóc nàng.

“Câu chuyện này càng ngày càng đi đến chỗ bế tắc”, anh buồn bã lên tiếng.

Anh bắt đầu so sánh việc đó với những điều đã xảy ra với Clive. “Sự khác biệt ở đây là tôi biết rõ về Diantha trong khi em vội vàng kết luận về Clive chỉ bởi vì em cho rằng em hiểu hẳn ta”.

“Hắn ta quá quê mùa để có thể mơ về em”, anh gầm gừ ngay sát tai nàng.

“Tôi lại cho rằng Diantha chỉ cần anh vì tiền bạc và địa vị của anh thôi”.

Nụ cười của sự tự cao nở trên môi khi anh áp sát vào làn da nàng, ngay khi nàng chuẩn bị quay đi và quyết định rằng việc dùng ánh mắt cương quyết thì dễ dàng hơn để đối phó với những hành động của Leandros. Nhưng một tiếng động bên ngoài cửa sổ đã làm nàng chú ý. Leandros cũng nghe thấy và đứng thẳng dậy, cả hai cùng nhìn thấy một chiếc xe tải lớn đỗ tên Khách sạn Apollo dừng ngay cạnh chiếc taxi.

Hành lý của nàng đã tới. Tim nàng bắt đầu đập thành thịch. Đây là lúc quyết định. Nên ở lại hay đi?

“Tôi sẽ ở lại đây”, Leandros nói một cách thô lỗ. “Mặc dù tôi vẫn còn những nghi ngờ về em và gã người tình, tôi vẫn sẽ ở lại đây và giành lấy những thứ tôi muốn. Em không nghĩ rằng đã đến lúc em nên đứng lên và làm những điều em muốn sao?”

‘Đấu với ả tình nhân sao?’, nàng quay lại và nhìn thẳng vào anh “Có phải anh đang thách tôi có dám ném cô ả ra khỏi ngôi nhà này không à?”

Đôi lông mày đen mượt giương lên đầy thách thức. ‘Liệu điều đó có làm anh cảm thấy tốt hơn cho cô ta sau những gì anh đã làm không?’

Không, điều đó sẽ không xảy ra, bởi vì ném cô ta ra khỏi đây cũng không thể ném cô ta đủ xa được. “Anh đã làm tổn thương Diantha ngay khi anh cưới tôi thay vì cô ta. Anh đã sẵn sàng để làm điều đó một lần nữa phải không Leandros?”

“Tôi không hiểu em đang nói về cái gì?”, Leandros cau mày hỏi.

Isobel phát ra một âm thanh gần như một sự cúi kính khi chiếc xe tải đến dừng ngay bên ngoài cửa sổ. “Tôi cho rằng tôi đã được biết về những điều lãng mạn mà anh đã có với cô ta”, nàng nói với anh một cách khó chịu. “Nếu một luật sư có nhiều kinh nghiệm như Lester Miles có thể phát hiện về mối quan hệ hiện tại của anh, sau đó chúng ta sẽ nói tiếp về sự vi phạm nghiêm trọng đạo đức của người Hi Lạp, trong đó...”

“Đợi đã”, anh cắt ngang. “Làm ơn quay lại một chút. Mối tình lãng mạn mà tôi đang bị kết tội là đã trải qua với Diantha là cái quái gì?”

Anh bắt nàng phải nói ra điều đó. “Theo như cái cách mà em gái anh Chloe đã kể về nó,

chính anh đã bỏ rơi Diantha khi anh kết hôn với tôi”.

“Chloe?”

“Đúng, là Chloe, cô ấy đã kể lại và không thể chịu đựng thêm khi phát hiện ra sự che đậy tài tình đến vậy.” Nàng tiến ra xa anh, cố gắng tạo khoảng cách càng xa càng tốt. Bên ngoài, cánh cửa xe tải đóng sầm làm rung chuyển cả chiếc xe.

“Trong những ngày mà anh giới thiệu tôi với mọi người, gia đình Diantha đã đưa cô ấy đến Washington, để quên đi sự nhục nhã mà anh đã gây ra đối với cô ấy”.

Sự căng thẳng của anh ngày càng tăng lên, phản chiếu trong anh mắt đầy giận dữ. “Và Chloe đã nói với em điều này?” Nàng nhún vai miễn cưỡng. “Khi nào...con bé đã nói điều đó với em khi nào?”

“Điều đó có quan trọng không?”

“Rất quan trọng”, anh đáp ngay. “Bởi vì đó không phải là sự thật! Và cả điều này cũng vậy, chỉ là một tin đồn, của ai đó chứ không phải của tôi rằng tôi sắp ly hôn với em để cưới Diantha. Tôi không biết ai đã khơi mào chuyện này và tôi cũng đảm bảo với em rằng tôi không làm bất cứ điều gì để cô ấy tin là tôi đang chuẩn bị kết hôn với cô ấy cả.”

“Anh định nói rằng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn với cô ấy sao?”. Ánh mắt thách thức của nàng bộc lộ sự không tin tưởng, Nhưng khi anh quay đi và thở dài, nàng tin đó là sự thật.

“Hãy thôi đóng kịch với mọi người, Leandros”, nàng quát to và đi về phía cánh cửa.

“Tôi có thể làm nhiều hơn là đóng kịch, Isobel, nếu em cố gắng bước qua cách cửa đó trước khi chúng ta kết thúc câu chuyện này ở đây”.

Một lời đe dọa. Nàng dừng lại. Ở đâu đó bên ngoài bốn bức tường nóng bức, tiếng chuông cửa đã rung lên. Nàng quay lại nhìn anh. Anh trông thật dục tợn. Nàng cũng vậy.

Mắt nàng rực sáng và môi nàng rung lên.

Nếu anh dám, anh sẽ bước tới đó và...Và sao? Leandros tức giận suy nghĩ. Buộc cô ấy tin khi mà anh không thể phủ nhận hoàn toàn sao? “Tôi chưa từng quan hệ với bất cứ người phụ nữ nào trước khi gặp em”, anh nói một cách nhẹ nhàng. “Diantha không rời khỏi Athen với một trái tim tan vỡ vì tôi”, mặc dù anh có thể nói ra người đã làm điều đó với cô ấy. “Trước khi Diantha lên du thuyền của tôi ở Tây Ban Nha để thay thế cho Chloe ở bên mẹ tôi. Tôi chưa hề gặp cô ấy trong bốn năm. Trong suốt hai tuần Diantha ở bên đó, chúng tôi không hề hôn hay ngủ với nhau và cũng rất hiếm khi chạm mặt”.

“Nhưng tôi nhận thấy cô ấy rất dễ dàng bầu bạn”, anh thừa nhận. “Và trong một phút của sự kiêu ngạo, tôi nghĩ rằng có thể, chỉ là có thể thôi, cô ấy muốn trở thành vợ tôi. Nhưng sau tất cả, tôi đã không làm điều đó!”

“Vì vậy đó là lỗi của tôi khi mà anh làm cho tất cả mọi người tin rằng anh sắp bỏ tôi để cưới Diantha, đó có phải là điều anh định nói không?”

“Không”, anh thở dài. “Tôi chỉ đang giải thích rằng tôi đã quá ngạo mạn, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi”.

“Và cô ta đã xem căn nhà như thể cô ta thuộc về nơi này vậy chỉ vì cô ta quá kiêu căng”. Nếu Isobel tiếp tục nóng giận như vậy, nàng sẽ bùng nổ giống như nút chai rượu sâm banh, Leandros nhận thấy điều đó một cách hoàn toàn tuyệt vọng.

“Cô ấy chỉ là một người bạn, có vậy thôi”, anh nghiêng rằng. “Một người bạn tốt, người luôn giúp tôi giữ liên lạc với mẹ mình, bà đang trong tình trạng căng thẳng vì lễ cưới của Nikos tuần tới”.

“Giữ liên lạc”, nàng chế giễu. “Rất hay, Leandros. Và bây giờ tôi lại nghe thêm một sự dối trá khác”.

Chết tiệt, anh nghĩ và bắt đầu tiến về phía nàng. Có ai đó xoay nắm cửa. nó hướng vào trong buộc Isobel phải lùi lại và gần như nằm trong tầm với của Leandros.

Mẹ của Isobel xuất hiện, đẩy chiếc xe lăn của bà và nhìn khắp một lượt.

“Con có thể giải thích cho mẹ không, cô gái trẻ?”. Silvia hỏi. “Điều gì đã xảy ra với những lễ nghi mà mẹ đã dạy cho con? Sao con có thể thô lỗ như vậy khi quay lưng lại trước mặt cô Christophoros tốt bụng và bỏ đi?”

“Cái cô Christophoros tử tế của mẹ là tình nhân của chồng con gái mẹ đấy!”. Con gái của Silvia đáp lại đầy giận dữ, và, trước sự im lặng của mẹ nàng, nàng bước nhanh qua, bỏ ra khỏi phòng.

Leandros chạy theo nàng để ngăn nàng bỏ đi, sau đó dừng lại khi anh nhìn thấy nàng đi lên cầu thang. Một nụ nhếch mép xuất hiện. Một cô gái tinh ranh có thể khiến anh điên lên bây giờ nhưng cô ấy không có ý định bỏ anh.

“Con bé đang nói cái gì vậy?” Silvia hỏi.

“Cô ấy đang ghen”, anh thì thầm. “Cô ấy không biết mình đang nói gì”.

“Mẹ nghe rất rõ”, Silvia phản đối. “Người phụ nữ đó là tình nhân hiện tại của con à?”

Hiện tại? Anh trầm tư trong khi đang chú ý lắng nghe một âm thanh tương tự của tiếng đóng cửa đầu đó. Căn phòng ngủ ở phía sau, không phải là phòng ngủ của anh, và tính toán khi nào, đúng như tiên đoán, âm thanh đó đến gần.

“Diantha ở đâu?”. Anh hỏi một cách rõ ràng.

“ Cô ấy đã bỏ đi ngay khi hành lý đến. Con không nghe thấy tiếng ô tô của cô ấy sao?”

Không, anh quá bận để đối phó với những trò mưu mẹo của con gái Silvia. “Silvia”, anh nói, đã đến lúc cần phải quyết định. “Có thể mẹ không thích những điều con sắp nói với mẹ nhưng con nghĩ rằng mẹ nên làm quen với điều này. Isobel và con không có ý định ly hôn”, anh thông báo. “Chúng con, thực tế, rất hòa thuận”.

Anh nói điều này với bà mẹ vợ. Bà ta không quá chậm để có thể hiểu. Cặp mắt bà nhìn xung quanh “Chỉ trong vòng nửa ngày thôi sao?”

Anh mỉm cười, “ Nó còn chưa đến nửa ngày khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên”, anh thừa nhận.

“Đó là trước khi anh làm tan nát trái tim Isobel và gửi trả nó về nhà cho tôi”. Silvia nói một

cách tàn nhẫn. Ánh mắt giận dữ và căm phẫn giống như ánh mắt của con gái bà khi nhìn anh. “Tôi sẽ không để anh lặp lại điều đó với con bé một lần nữa”.

“Con không có ý định đó”, anh đáp, “Nhưng con cần phải nhắc lại một lần nữa, Silvia”, anh tức giận nói “Isobel vẫn là vợ con và vẫn sẽ ở lại đây”.

Mẹ của Isobel đã biết đến cái thái độ không lay chuyển được của anh. “Tôi nghĩ rằng anh nên thử nói điều đó với con bé”, bà thành thật khuyên.

“Ồ cô ấy biết điều đó”, anh nói một cách hằn học. “Nhưng cô ấy lo sợ những điều sẽ xảy đến, tất cả chỉ có vậy”.

“Và cô người tình?”

Anh chế giễu câu hỏi bằng một cái nhăn mặt. Càng nhiều người nhận ra sớm, anh càng nhanh chóng thuyết phục được Isobel. “Luật sư đâu rồi?”, anh hỏi một cách cố ý.

“Vẫn còn ở ngoài hiên”.

Gật đầu, Leandros đi ngang qua bà, sau đó dừng lại thay vì cúi đầu để hôn lên má bà. Làn da của bà cũng mịn màng như cô con gái xinh đẹp của bà. Silvia vẫn còn khá hấp dẫn, kể cả khi bà đang ngồi trên xe lăn. Bà có đôi mắt và cái miệng xinh đẹp giống như con gái, và, mặc dù tóc bà không đỏ như của Isobel, nó vẫn rất óng mượt.

“Con rất vui khi gặp mẹ ở đây”, anh khàn giọng. “Nhưng không hài lòng khi thấy mẹ không thể đi lại như vậy”.

“Sẽ không mãi như vậy đâu”, bà đáp lời một cách chắc chắn. “Tôi sẽ sớm khỏe lại và sẽ không phí thời gian ngồi ở đây”.

“Liệu có là quá nhiều không cho anh để giải thích với tôi chuyện gì đã xảy ra?”

Mười phút sau anh đi tìm Lester Miles, trong đầu có những cái nhìn mới và thấu suốt về Isobel và những năm cuối của Silvia khi họ đang cùng nhau chống chọi lại cuộc chiến đấu của Silvia với bệnh tật, đến nỗi anh đã không để ý thấy Isobel đang ngồi ngay đầu cầu thang, nơi nàng muốn nghe toàn bộ cuộc đối thoại một cách đầy đủ nhất.

Khi Leandros đi rồi, nàng đi xuống cầu thang, lặng lẽ vuốt nhẹ vào má Silvia. Nàng không hề biết về những khó khăn mà mẹ nàng phải chịu đựng trong hai năm qua cho đến khi nàng nghe câu chuyện giữa bà và Leandros.

“Đi nào”, nàng nhẹ nhàng. “Hãy đi và kiểm tra chỗ trọ mới của mẹ”, và, nàng nắm lấy tay cầm của chiếc xe lăn, đẩy nó vào trong đại sảnh.

“Con ổn chứ?”, Silvia hỏi.

“Vâng”, Isobel đáp.

“Con vẫn còn yêu nó đúng không?”

“Vâng”, nàng lặp lại một lần nữa; và sau đó không ai trong số họ có thể nói thêm gì thêm.

Họ cùng nhau kiểm tra tất cả mọi thứ và nhận thấy không có gì để phàn nàn. Các căn phòng được sử dụng như phòng tự nghiên cứu được xây bởi vị chủ nhân trước đây của nhà, vốn là

một nhà văn nên thích làm việc trong một không gian riêng; do đó hầu hết các vật dụng cần thiết đều được trang bị đầy đủ trong phòng. Khi những nhà thiết kế di chuyển bên trong, họ đã thay đổi toàn bộ cho phù hợp với phòng làm việc của Leandros. Nhưng anh hiếm khi sử dụng nó mà thích làm việc trong ngôi nhà chính hơn. Isobel đã lấy nó và sử dụng như một Studio ảnh.

Với khả năng bày biện nổi tiếng của Diantha, một cái giường được đặt thêm vào cùng với hai cái ghế dựa và một bàn để Tivi. Mặc dù miễn cưỡng nhưng Isobel phải công nhận rằng trông nó thật tuyệt.

“Mẹ không cần gì thêm nữa”, mẹ nàng thốt lên đầy thỏa mãn. Ngay cả hành lý của bà cũng được đóng gói và chuyển đến rất cẩn thận.

Ngay khi nàng đi và kiểm tra những vị khách khác, nàng chợt nhận ra “ Lester Miles đâu?”, nàng hỏi mẹ.

Nhưng Lester Miles đã lái xe rời khỏi ngôi nhà khi Isobel đi tìm anh. “ Anh đã làm gì với luật sư của tôi?”, nàng hỏi ngay khi gặp Leandros ở đại sảnh.

“Anh ta vừa mới đi khỏi”

Đôi mắt gợi cảm của nàng lóe sáng. “ Đừng có nói với tôi rằng anh đưa anh ta quay lại Apollo”

“Không”, môi anh rung lên. “Anh ta đã quay trở lại Anh vì có việc gấp. Lái xe của tôi đã chở anh ta đến sân bay rồi”.

“ Anh ta không thể bay”, nàng khẳng định một cách chắc chắn.

“ Sao cơ?”, Leandros hỏi một cách lo lắng. “ Tại sao không?”

“ Bởi vì tất cả các chuyến bay đến London đều không còn chỗ. Tôi vừa mới kiểm tra xong”, giọng nàng ngân lên.

“ Thật kinh ngạc”, anh thốt lên. “ Em hi vọng thoát khỏi đây trước khi chúng ta lên giường hay vì những điều sẽ xảy ra sau đó phải không?”

Không trả lời, nàng bắt đầu quay đi và xuống cầu thang. Leandros tiến đến bên nàng.

“Tôi để cho vị luật sư của em đáp máy bay về nhà – cùng với gã tình nhân của vợ mình”, anh mỉm cười.

Nàng quyết định không trả lời để thử anh, cố gắng giữ cho đôi mắt luôn nhìn thẳng về phía trước.

“ Chúng ta sẽ ở đâu đây?”, anh nhẹ nhàng hỏi.

Nàng đang tìm hành lý của mình; ở cái nơi mà anh sẽ không bận tâm về nàng thêm nữa.

Anh nhìn nàng mỉm cười. Nàng muốn đấu với anh. “ Mẹ của em có cảm thấy thoải mái không?”, Leandros hỏi.

“ Rất tốt, cảm ơn”, nàng trả lời một cách cứng nhắc.

Nhưng trong lòng nàng đang cười thầm một cách khoái chí. Họ đang đứng phía dưới, nơi có sáu cánh cửa dẫn vào những căn phòng ngủ sang trọng. Isobel mở một cánh cửa trong khi Leandros mở một cánh cửa khác. Và khi họ đặt tay lên nắm cửa, họ dừng lại nhìn người kia, ánh mắt của Isobel đầy vẻ thách thức, bởi vì căn phòng nàng bước vào không phải là căn phòng mà họ có thể ở cùng nhau. Leandros nhìn nàng và lại mỉm cười.

“Bữa tối”, anh nói, “Lúc tám giờ ba mươi phút”, và sau đó biến mất, để nàng đứng đó đang sôi lên vì sự tức giận và cảm giác thất bại, bởi vì bằng cách không bình luận gì về việc Isobel không có ý định ở cùng phòng, rõ ràng anh đã chứng tỏ mình có thể kiểm soát được tình hình.

Bữa tối đã diễn ra một cách chán ngán. Silvia bị mệt và quyết định ăn tối trong phòng và xem một cuộn phim trước khi đi ngủ. Isobel đi xuống, vẫn mặc chiếc váy cũ, vì nàng chỉ có mỗi chiếc váy đó, mặc dù nàng đã tắm, chải tóc và trang điểm nhẹ.

Leandros đã thay một bộ trang phục hết sức trang trọng. Trông anh khá đẹp trai và bóng bẩy và tim của Isobel nháy dựng ra ngoài.

“Có cần phải trang trọng đến vậy cho một bữa tối bình thường không?”, nàng nhận xét một cách độc đoán.

“Tôi phải ra ngoài sau đó”, anh giải thích “Mẹ tôi đang chờ và vì tôi cũng không gặp ai hôm nay nên hoặc tôi phải đến đó, hoặc bà ấy sẽ đến đây để xem tôi đang làm gì”.

Isobel ước chi mình biết được anh đang chơi trò gì. Dường như có chuyện gì đó đang diễn ra ở đây khiến nàng mất kiểm soát. Nàng không biết lý do tại sao, bởi vì nó không giống như việc nàng không được biết về buổi tối ngày hôm nay. Diantha đã đề cập đến nó và vì vậy nó khá có hiệu quả. Những gì nàng mong đợi là Leandros chịu nhượng bộ một lần trong sự xuất hiện của anh và vẫn còn ở đây với nàng.

Nhưng nàng đang nói về cái gì vậy? Nàng tự hỏi. Nàng không thích câu trả lời rằng Diantha yêu quý và anh cùng ở với nhau nơi mà anh đang muốn đến.

Họ bước vào căn phòng nhỏ hơn trong hai phòng ăn của căn nhà như hai người xa lạ gặp nhau lần đầu. Leandros lịch sự kéo một chiếc ghế cho nàng. Allise nhìn thấy vậy, cũng bắt đầu dọn một bữa tối ấm cúng dành cho hai người. Chiếc bàn được trang trí bằng một chiếc khăn kiểu Trung Quốc và nến được thắp thay vì đèn. Ngay lúc anh rời đi mà không muốn chạm vào nàng dù ngẫu nhiên, nàng cảm thấy giận dữ và dường như nàng đang phải đấu tranh với chính mình.

Leandros ngồi đối diện. Trông anh rất đẹp trai. Chiếc áo khoác đen và áo sơ mi trắng cùng với cái nơ nhỏ được kết hợp hết sức tinh tế. Anh với lấy chiếc khăn ăn, quấn quanh chai sâm panh và đặt nó vào trong xô đá. Chiếc khăn được bọc một cách gọn gàng, những ngón tay khéo léo của anh mở nút chai một cách điêu luyện. Nó bắn lên nhẹ nhàng chứ không phụt mạnh. Đối với người đàn ông này, việc mở nút chai vốn đã được học ngay từ bé. Một dung dịch vàng óng đang sủi bọt được rót vào chiếc ly thủy tinh đặt trước mặt nàng mà không rơi một giọt. Nàng do dự một lúc, sau đó nâng ly lên và uống. Tuy vậy, nàng ngờ rằng anh đang mong chờ nàng làm điều đó. Nghĩ đến đây, tay nàng nắm chặt vào váy nhưng nàng cố gắng không để anh nhìn thấy. Nếu như anh nói bất cứ điều gì có thể phá vỡ không khí này, nàng có thể sẽ bùng nổ, giống như nút chai rượu sâm panh đã được mở sẵn.

“Em có thể đi cùng tôi, nếu em muốn”.

Nàng ngồi đó nhìn chăm chăm vào anh, không thể tin những gì anh vừa nói.

“Cảm ơn”, nàng lạnh lùng đáp, “ Tôi sẽ xem phim với mẹ”.

Anh nâng ly của mình lên một cách điệu nghệ và hướng nó về phía nàng “ Chào mừng em trở về nhà”.

Nếu như Allise không đến đó với những đĩa thức ăn, nàng có thể, chỉ là có thể, sẽ phản ứng lại ngay. Nhưng những cuộc chiến kiểu này thì cần phải giữ tinh thần cứng rắn, nàng tự nhủ.

Họ ăn gần như trong im lặng. Khi nàng không thể cho thêm thức ăn vào đĩa của mình, Isobel uống thêm sâm panh và ngay lập tức nàng cảm thấy choáng váng. Miệng của nàng trở nên tê cứng và run rẩy. Nàng đặt cốc xuống. Leandros lại tiếp tục rót đầy. Allise tiếp tục dọn lên món thứ hai. Khi món cuối cùng được đưa lên, nàng từ chối món bánh pudding ngon tuyệt với mật ong và yêu cầu một tách cà phê đen.

Khi bữa ăn kết thúc, Isobel đứng dậy và cảm thấy không thể đứng vững. Leandros vẫn ngồi trên ghế và quan sát những biểu hiện của nàng.

“Chúc ngủ ngon”, nàng nói.

Anh im lặng gật đầu. Nàng bước ra khỏi phòng, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu khi xem bộ phim cùng với Silvia. Sau đó, nàng trở về phòng mình và lên giường. Nằm trên giường, nàng bắt đầu suy nghĩ, kéo gối lên đầu và bắt đầu khóc.

Anh đang ở với cô ta, chắc chắn là vậy. Anh đang đứng ở một góc nào đó trong ngôi nhà của bà mẹ, nhẹ nhàng giải thích với Diantha. Liệu cô ta có cầu xin, có khóc không? Liệu anh có bị gục ngã bởi những giọt nước mắt đang lăn dài dưới đôi mắt đen của cô ta và ở lại với cô ta đêm nay thay vì trở về nhà không?

Nàng chìm dần vào trong giấc ngủ, chỉ để không muốn nghĩ đến những cảnh tượng đó. Thật không công bằng. Nàng căm ghét anh. Anh đã làm cho nàng như có lại những cảm xúc ban đầu ngay trong ngày cuối cùng...

Một đôi tay nâng nàng ra khỏi giường và sự xóc nảy làm nàng thoát ra khỏi giấc ngủ.

7.

“Thả tôi ra, kẻ cục súc lẳng nhăng”, nàng phỉ nhổ vào anh.

“Ồ, thế là không tốt đâu”. Anh lè nhè.

“Anh nghĩ mang tôi đi đâu?”

“Em thực sự nghĩ tôi có thể để em ngủ ở những cái giường khác hơn là tại chính giường của chúng ta sao? Isobel ngốc nghếch”. Anh chế nhạo khi nhắc một đầu gối lên để chuyển nàng sang một giường khác.

Gối đầu anh gối xuống vị trí mới, cơ thể giữ thẳng để tuột chiếc áo choàng ra khỏi người, ánh mắt lấp lánh bao trùm lên người nàng, nhưng vì nàng đang bận rộn với việc bảo vệ phẩm giá của mình bằng cách kéo lớp váy ngủ che đậy những lọn quăn vàng mờ ảo trên cặp đùi nàng nên đã bỏ lỡ cơ hội duy nhất để thoát khỏi. Anh nằm xuống bên cạnh nàng trong lúc vật nam tính anh căng dài ra. Một tay anh vuốt ve mái tóc đỏ dài của nàng, tay kia thì trượt tới phần hai gò mềm mại nơi nàng. Sau đó, nó lướt xuống kéo chiếc áo ngủ ra khỏi người nàng.

Anh tuột nó dễ dàng tới mức khiến nàng phải thở hổn hển. Nàng đưa bàn tay nắm chặt về phía anh, anh giữ lấy nó trong bàn tay mình, rồi anh đưa miệng lấp lấy miệng nàng. Nàng rên rỉ kháng nghị nhưng nó không đủ để chặn lại anh. Mọi thứ chìm trong bóng đêm, nhưng thật ấm áp, và khi anh chinh phục nàng, mọi giác quan của nàng như tan chảy. Chỉ trong thoáng chốc, nàng đã lạc lối trong nụ hôn đói khát, cuồng dã của anh.

Ngón tay anh lùa sâu trong làn tóc nàng. Một nụ hôn thật sâu. Nàng có thể cảm thấy tim mình đập thành thịch, hơi thở nàng ngày một nặng nhọc. Cơ thể nàng, chân tay nàng, như trút hết mọi sức lực và tan vào làn sóng tình bất tận. Anh ngừng lại và ngẩng đầu nhìn nàng, trong ánh mắt không còn sự nhạo báng, không ánh cười, trái tim chỉ tràn đầy một nỗi khát khao.

“Anh đã đi cùng cô ta?” Nàng thì thầm đau đớn.

“Không”. Anh trả lời.

“Có phải cô ta đã ở đó?”.

Mắt anh tối sầm. “Phải”.

Ngón tay nàng vò mạnh tóc anh khiến anh nhăn mặt. “Anh có nói chuyện với cô ta không – có chạm vào cô ta?”

“Không” anh gắt “Tôi không có lí do gì để làm thế”.

Ánh nhìn tối đen dữ dội của anh khiến nàng phải tin tưởng. Miệng nàng run lên đầy khốn khổ. “Tôi tưởng tượng quá nhiều”. Nàng run rẩy thú nhận với anh.

“Tôi chỉ làm điều này với một người phụ nữ duy nhất thôi” anh trả lời một cách khắc nghiệt. “Tại sao tôi phải ham muốn sau những điều như thế?”

“Ba năm rồi, Leandros” nàng đau đớn nhắc nhở anh. “Một người đàn ông không thể chịu đựng những ba năm”.

“Em đã không chung thủy?” Anh ném nỗi đau tới nàng.

“Không bao giờ”.

“Vậy tại sao chúng ta lại bàn đến nó?”.

Họ không nói gì nữa, không gì nữa sau khi anh lại dùng miệng khẳng định sự sở hữu với nàng và tay anh thực hiện phần còn lại với tất cả sự nồng nàn, tàn nhẫn, khốc liệt, tàn phá mọi thứ của nàng nhưng lại khiến nàng cảm nhận đó là thứ giá trị nhất mà nàng có.

Nàng được chiếm hữu, Isobel nhận ra, khi nằm cuộn tròn trong vòng tay anh. Má nàng ngả vào điểm hõm nơi vai anh, ngón tay nàng chơi đùa với những sợi xoắn tít trên lồng ngực anh. Không có một nơi nào nàng muốn hơn ở đây, nhưng nàng biết nó có thể khiến nàng bị thương. Nàng không nghĩ mình đã chuẩn bị tốt như ba năm trước để yêu một người kiểu như Leandros.

Nàng khẽ thở dài. Tiếng thở dài khiến nhịp tim vốn bình ổn của Leandros bỗng trầm lại. Nàng đang nằm trong vòng tay anh nhưng anh biết nàng vẫn dị nghị với nó. Liệu anh có thể đặt được niềm tin và cùng nàng sắp xếp lại từng vụn vỡ rồi loại chúng ra khỏi họ không?

Anh kẹt lại với chính bản thân mình. Anh không muốn nói gì. Mắt anh đã nặng trĩu, cơ thể

anh đã đủ đầy và thoải mái. Tóc nàng tràn xuống bên vai anh, hơi thở mềm mại của nàng đang vuốt ve bờ ngực anh, và bóng tối đang đổ dành anh bước vào giấc ngủ.

Nàng đặt một nụ hôn lên làn da ấm áp của anh, rồi dựa vào nó cùng một tiếng thở dài trầm ngâm. Sự hài lòng lan tỏa trong không gian. Anh chuyển mình về một hướng, dúi đầu vào lưng nàng, rồi đặt nàng gối đầu lên tay mình.

“Gì vậy”. nàng hỏi với đầy cảnh giác.

“Sao lại u sầu như vậy?” Anh thắc mắc.

“Chúng không phải là u sầu”.

Anh rướn mày thể hiện đó là lời nói dối. Nàng hạ làn mi ợp bóng xuống chạm tới làn da trắng sứ. Miệng nàng nhỏ nhắn, dễ thương, và anh biết đó là điểm thích hợp nhất để người ta gọi Isobel là dễ thương.

“Tôi có một sự thôi thúc mạnh mẽ phải đặt em đứng dựa vào bức tường gần nhất, và khiến đôi mắt em bừng sáng” anh nhàn nhạt thì thầm. “Chúng ta chỉ làm tình. Em thét trong tay tôi và bám lấy tôi như là chỉ còn tôi là thứ duy nhất mà em có thể níu kéo. Em nói với tôi là em yêu tôi”.

“Tôi không thể”. Lời nói khiến lông mi nàng lay động.

“Em có nghĩ thế” anh chỉnh lại và nhún vai như thể thờ ơ với sự cao siêu của ngữ nghĩa. Anh vuốt ve làn tóc trên gương mặt nàng rồi đột nhiên trở nên nghiêm trọng. “Chúng ta cần nói chuyện, cung, về lý do tại sao chúng ta chia tay.”

Không một chút dụi dằng, nàng không thể tìm được ý gì khi anh đề cập vấn đề đó lúc này. Tuy nhiên, anh nhận ra ánh mắt nàng thay đổi, rồi nước mắt bắt đầu ngấp trong đáy mắt của nàng. “Không” nàng trả lời, rồi lao ra khỏi giường và cố gắng thoát khỏi căn phòng.

Ngay lập tức, anh vợ lấy chiếc áo choàng và lao theo nàng, nàng vẫn đang đứng bên căn phòng ngủ khác, lôi thôi trong chiếc áo choàng xanh. Ngực anh đau nhói khi nhìn thấy nàng, khi anh nhìn thấy chiếc áo anh nhận thấy những điều thực sự về Isobel, giống như sự đau khổ khi nhìn thấy gương mặt tái đi của nàng.

“Sao em lại không chạy nữa?” anh nhìn nàng “Chỉ cần không chạy trốn nữa” anh nói với giọng tha thiết. “Nếu chúng ta không đối mặt với quá khứ thì làm sao chúng ta có thể tiến lên đây?”.

Isobel vẫn đứng đó, lắc lắc và cố nhớ lại lí do mà nàng ghét anh. Nếu nàng có thể thu hồi lại những ngày điên rồ đó thì có thể nàng sẽ làm thế. Trái tim nàng đau, cổ họng nàng đau, chỉ cần nhìn anh đứng đó lại như thể thấy anh làm đúng cái điều khiến nàng muốn hận anh khi anh tổn thương nàng. Làm thế nào để nàng quên đi những điều mà người đàn ông này làm với nàng? Làm thế nào để nàng chìm vào vòng tay anh mà có thể quên đi mọi điều mà nàng biết anh ta sẽ làm được?

“Anh không muốn đứa bé của chúng ta.” Nàng thở ra. “Đối mặt với chuyện đó ư?”

Anh nhăn mặt như bị roi quất. “Không đúng”.

“Phải, nó thế đó”, nàng nhấn mạnh “Thời gian tôi mang thai tôi không nghĩ anh còn muốn tôi”.

“Không phải” anh phủ nhận.

“Tôi đã bị kích động bởi anh ko thèm đếm xỉa đến tôi, và anh chắc chắn biết tôi nhận ra điều đó”. Nhưng anh đã đứng, nàg không thể trốn chạy khỏi nó! Phải đối mặt với nó trước khi họ sai lầm lần thứ hai khi biến ham muốn này thành tình yêu, sau đó lại hối tiếc, thất vọng và cay đắng. “Anh cưới tôi khi anh không muốn thế. Cả hai chúng ta đều rõ – anh đã hưởng thụ mọi thứ sau tất cả. anh lôi tôi ra khỏi tầng lớp lao động rồi ném tôi vào cái thế giới giàu có sang trọng để tôi phải biết ơn anh suốt đời. Tôi làm sao để trả công cho sự rộng lượng và lòng tốt đó. Tôi đã không thể hòa hợp. Tôi từ chối mỉm cười thật dịu dàng và trả lời “Vâng! Cảm ơn mẹ” khi mẹ anh lên lớp tôi cư xử sao cho phù hợp”.

“Bà ấy cố gắng khuyên nhủ em”.

“Bà ấy lạnh lùng và ngạo mạn và quá sức thất vọng về tôi đến mức tôi không hiểu làm sao bà ấy có thể ngồi cùng phòng với tôi lâu như vậy”.

“Vậy em lựa ý hòa theo lời chỉ trích không được à?” anh đáp trả. “Hay tôi nên nói em đã hạ thấp giá trị bản thân với việc ngồi nghe mẹ tôi vắn vẹo?”.

“Tôi sống bên ngoài thứ ấy”. nàg chỉnh lại. “Hoặc đó là quan điểm của anh”. Nàg đau nhói khi mọi việc như ào trở lại. “Tôi bước ra khỏi thế giới đó và tìm thấy kiểu người như tôi.” Tay nàg vươn ra như thể chạm vào cảnh vật Athens bên ngoài cửa sổ.

“Giống như Vassilou”.

“Có phải miệng anh chỉ có những lời độc địa không, Leandros?” Nàg thách thức khuôn mặt âm ảm của anh, “Nếu anh không thể nhìn thấy được sự khác biệt trong ‘*Cô sao có thể mặc được thứ quần áo kì dị thế hả Isobel?*’ với ‘*Ồi, quý bà à, trông bà hôm nay trông mới mẻ và tươi tắn nhĩ*’” Ồ, tôi chắc chắn có thể. Hoặc là – ‘*Vài đứa bé đang rất ốm yếu và thiếu sự quan tâm đấy, Isobel*’. Mắt nàg bắt đầu ướt nước, nàg nuốt khan. “Những từ ngữ như thế được phát ra từ mẹ chồng không thể vực dậy được một cuộc hôn nhân đã sắp tan vỡ. Nó chỉ phá hoại thêm thôi”.

“Mẹ tôi không thể nói những thứ như thế được.” Anh phủ nhận nhưng dường như ngày càng nhợt nhạt. Anh biết nàg đang nói thật. “Bà ấy sẽ không...”

“Độc địa”. Nàg kết cho câu nói của anh. “Có lẽ đây là câu trả lời tốt nhất”. Nàg đưa ra sự lựa chọn của chính mình với giọng khàn khàn. “Chúng ta chưa sẵn sàng cho việc này”.

Anh quay người về phía nàg và nhìn ra ngoài cửa sổ. Mong muốn lao vào tấm lưng đó và đánh liên hồi hét lên trong máu nàg. Nếu nàg quyết liệt hơn chút nữa, nàg sẽ phải ngồi xuống. Nhưng anh đã mở chiếc nắp chứa đựng những kí ức đen tối và bây giờ nàg phải đứng ở đây để bị chúng cào xé.

“Tôi xấu hổ với bản thân khi nói thế”. Anh thốt lên.

“Tốt” Nàg khen ngợi. “Tôi cũng xấu hổ cho anh”. Nàg đi tới chiếc ngăn kéo và lấy ra chiếc áo khoác mới rồi vào buồng tắm. Nàg không khóa cửa bởi nàg sẽ không trốn chạy lúc này. Không phải từ điều này – không phải bất cứ thứ gì.

Anh đứng bên cửa. Kéo nàg lại vòng tay vững chắc, thoát chiếc áo choàng cho nàg và thay thế nó bằng chiếc sạch sẽ. “Em không thể nguôi ngoai, và anh không biết làm thế nào để thay thế nỗi đau đó” anh nói.

“Không, anh quá bận rộn và còn phải cố gắng thoát khỏi những cuộc họp quan trọng”, nàng đưa ra những lí do riêng cho từng việc. “Và nếu nó không đủ tệ hại khi anh không muốn tôi có thai thì sau đó chính là việc phải đối phó với một kẻ cuồng loạn.”

“Phải”, anh thừa nhận. “Vì vậy tôi không muốn chúng ta có con vào lúc đó”.

Nàng tròn mắt nhìn anh, cuối cùng anh cũng thừa nhận. và tự hỏi mặt nàng tái đến mức nào.

“Chúng ta lúc đó còn quá trẻ. Cuộc hôn nhân của chúng ta quá hỗn loạn”.

“Em đau khổ, tôi đau khổ. Và chúng ta phải dừng lại” ...

“Đặc biệt là sự ngăn cách.”

“Phải, những sự ngăn cách”. Anh gắt rồi đột nhiên lao đến nắm lấy tay nàng. “Tôi ngưỡng mộ em. Em cuốn hút tôi. Em lấp lánh rực sáng, phả ra sự can đảm vào tôi. Khi em ở trong vòng tay tôi em như nắm giữ một cái gì đó thật mạnh mẽ. Nhưng cuộc hôn nhân của chúng ta không vượt qua được sự ám ảnh và khi em tặng cho tôi một biển báo đèn đỏ. Tôi buộc phải dừng lại”.

“Tôi không yêu cầu anh thế”.

“Em không cần thiết phải thế”. Anh thở dài giận dữ, buông tay và rời khỏi. “Em qua mỏng manh khiến tôi nghĩ em sẽ tan vỡ nếu tôi chạm vào”.

Anh đi vào phòng ngủ. Lần này thì Isobel bám theo anh. “Sao anh không thể nói với tôi điều đó thay vì ném sự lạnh nhạt vào tôi?”.

“Nói với em rằng tôi là một con lợn ích kỉ đến mức không muốn chỉ có một nửa người tôi yêu ở trên giường tôi”. Anh cười xúc phạm. “Cho em biết rằng tôi không muốn chia sẻ em với bất cứ thứ gì?”. Lời nói đột ngột tuột ra khỏi lòng anh. “Tôi khinh bỉ bản thân mình. Tôi không biết cái thứ gì xảy ra trong đầu tôi. Khi em bị mất đứa bé, tôi đã ước nó xảy ra. Tôi tin thế. Hình phạt của tôi là mất em, và tôi chấp nhận. Tôi chấp nhận mọi hình phạt bao lâu cũng được miễn là tôi không phải đối mặt với nó”.

“Và anh để tôi đi.” Lúc này nàng đã hiểu anh.

“Em đã trói tôi bằng nhiều nút thắt đến mức tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm khi em ra đi.”

“Và anh lại làm vỡ tim tôi thêm một lần nữa,” nàng đau đớn. “Anh không chột nẩy ra ý nghĩ rằng tôi cần anh đến với tôi chứ?”

Anh lắc đầu, cúi xuống, và ánh mắt dăm dăm nhìn xuống sàn. “Tôi khinh bỉ bản thân mình. Và để dễ dàng hơn, tôi cho rằng em khinh bỉ tôi”.

“Tôi đã từng.”

Sự im lặng bao trùm. Nó thật nặng nề. Isobel ngẩng nhìn căn phòng ngủ bằng hoa oải hương cùng các phụ kiện màu tím và tự hỏi tại sao sự im lặng cũng tổn thương đến thế.

“Không phải lỗi của anh” nàng thì thầm, “Về đứa bé. Ý em là thế”. Nàng thêm vào. Rồi nuốt nước mắt khi thấy anh u ám nhìn nàng đau đớn. “Số liệu thống kê việc sảy thai vào ba tháng đầu thai kì rất cao. Nó chỉ đơn giản là không may mắn.”

Nàng thử nhún vai với niềm tin vào câu nói đó, nhưng nó không thể, nàng lại phải quay lưng

lại, tự ôm lấy mình để không phải rung lên. Cánh tay mạnh mẽ phủ kín lấy nàng, những ngón tay thon dài giữ lấy nàng. Đó là cách tốt nhất để anh giữ lấy nàng khỏi cơn nức nở.

“Em có cảm giác tội lỗi” nàng thổ lộ một cách nặng nề. “Em cảm thấy mình thất bại trong mọi mặt của một phụ nữ. Em rời đi vì không thể chịu đựng ánh mắt thương hại của mọi người và em biết họ nghĩ rằng sự mất mát đứa bé là kết luận cho cuộc hôn nhân thảm họa của chúng ta.”

Anh vẫn im lặng, cánh tay mạnh mẽ của anh thể hiện hơn mọi từ ngữ. Với một tiếng rên nhỏ, nàng thoát khỏi vòng tay anh để có thể quay lại, ôm lấy vai anh và áp mặt mình vào chiếc cổ ấm áp của anh.

“Ngày mai chúng ta sẽ khiến mọi việc tốt hơn và tạo ra cơ hội thứ hai cho mình”. anh gầm gừ.

Nàng gật đầu.

“Chúng ta sẽ nói chuyện thay vì tranh cãi”.

Nàng lại gật.

“Khi mọi người nói những điều khó nghe mà em không thích em phải nói cho anh”.

Nàng đồng ý với một cái gật đầu.

Anh thể hiện lập trường. “Đừng quá dịu dàng thế với anh, cưng à.” Anh uể oải. “Nó làm anh lo lắng đấy”.

“Em không dịu dàng” nàng chỉnh. “Em chỉ đang cảm nhận sự rung cảm của giọng nói của anh trên má em”.

Với một tiếng gầm nhẹ, nàng được nâng lên và được hôn như một sự trừng phạt. Nụ hôn dẫn đến những điều khác, một căn phòng khác và chiếc giường quen thuộc. Họ ngủ trong vòng tay nhau, thức dậy cùng nhau, tắm cùng nhau và chỉ tách ra khi Isobel đi tìm thứ gì đó để mặc.

Họ lại gặp nhau trên sân thượng. ánh mặt trời bị mây che khuất để nàng nhìn thấy được Leandros bánh bao trong bộ công sở đen, sơ mi và cà vạt sẫm màu. Đẹp trai và năng động như anh vẫn thế nhưng nàng muốn anh ở lại với nàng.

“Chỉ vài giờ thôi,” anh hứa khi nhìn thấy biểu hiện của nàng, anh đứng dậy để kéo một chiếc ghế cho nàng.

“Thực tế là vậy, em chỉ đề nghị thôi”. Nàng mỉm cười.

“Và thời gian là một thứ không may” anh thêm. “Anh vừa mới về Athens được vài tuần sau thời gian dài ở nước ngoài. Cuộc hôn nhân của Nikos là một sự xuống dốc quá lớn và mọi người chỉ có thể lao theo”.

Anh nói thời gian anh ở Tây Ban Nha là khoảng thời gian ở nước ngoài ư? Isobel tự hỏi nhưng không nghĩ về nó. Ngay bây giờ nàng không muốn nói về những thứ vẫn còn mơ hồ.

“Vậy lễ cưới diễn ra khi nào?” nàng hỏi.

“Tuần tới”. anh nhăn nhó. “Thay thế cha, anh phải chủ trì bữa tiệc tối mà mẹ anh sắp xếp, và

phải hộ tống bà ấy nữa. Vì lí do ấy mà anh phải rời khỏi em đêm qua”. Anh vội lấy tách cà phê. “Và hôm nay cũng thế. Ngoại trừ việc em đi cùng anh”.

Ngôn ngữ cơ thể là một thứ chết bằm, Leandros trầm ngâm khi thấy nụ cười nàng vụt tắt và nàng né tránh ánh mắt anh khi nàng nhận thấy sự mong chờ lời chấp nhận.

Khi ấy bóng dáng của Silvia Cunningham xuất hiện trên sân thượng. Bà bước tới với sự hỗ trợ của khung kim loại, với anh đó là một sự đùa cợt thú vị. Anh đứng lên và mỉm cười: “Một cảnh tượng thú vị!” anh thốt lên nồng nhiệt. “Ee paleria, đôi chân đẹp này nhìn khá hơn nhiều khi đứng thẳng”.

“Xéo đi cho ta,” Silvia la mắng nhưng vẫn thể hiện niềm vui thích khi được khen. “Cậu biết đấy, ta không điều khiển được tâm trí ta vào những ngày nóng hay dưới ánh mắt trời thể này, nhưng hôm nay ta khá là khỏe đấy”.

Isobel đứng dậy hôn chào bà và kéo cho bà chiếc ghế trong khi chờ bà nói lỏng vòng ôm. Khi anh quan sát họ, anh nhận thấy Silvia mang đến cho con gái mình sự quan tâm, tình yêu mà không gây một sự phiền phức nào.

Anh cũng nhận ra gương mặt nhẹ nhõm của nàng khi cuộc đối thoại của họ bị gián đoạn. Ra khỏi sân thượng, anh nhấn điện thoại nội bộ yêu cầu một ấm trà cho Silvia, và lắng nghe cuộc trò chuyện của mẹ con họ và ý kiến của Silvia về những gì bà nghe được đêm qua.

Allise đem đến một ấm trà. Căn phòng bị rung động bởi mùi thơm của trà, bánh mì và nước cam. Chạy đua với thời gian, anh nhâm nhi tách cà phê và cố thu mình lại để Isobel không chú ý đến.

Nàng mặc chiếc quần xanh kết hợp áo phông trắng. tóc không buộc đuôi ngựa chứng tỏ nàng sẽ không chạy. Dù có mặc đẹp đi chăng nữa, nàng luôn sẵn sàng xù lông và tranh cãi, nàng cũng luôn là một người hèn nhất kinh khủng. Mất một hồi lâu anh mới nhận ra rằng, anh thấy có ánh sáng phát ra từ mái tóc, từ ánh mắt khi nàng cười với Silvia, từ khóe môi gợi cảm khi nàng nhắm nháp tách cà phê.

Anh chờ đợi cho đến khi hai người phụ nữ đặt chiếc tách của họ cẩn thận xuống bàn trước khi làm vỡ nó. “Silvia” anh đặt cược vào điểm yếu nhất của Isobel, “Isobel và cháu sẽ tới một bữa tiệc tối nay. Cháu sẽ rất vinh dự nếu bác đi cùng với bọn cháu”.

Anh đã chọn sự cá cược của mình. Anh nhớ Silvia trước khi bị tai nạn. Bà có thể mắc kẹt với hàng đồng công việc khi còn là nhân viên ngân hàng nhưng bà luôn vui vẻ với cuộc sống hàng ngày.

“Bữa tiệc, phải không?” mắt bà nhìn con gái lấp lánh. “Ồ, thú vị làm sao. Cậu không phiền vì tôi đi cùng sao?”

Từ góc bàn, một tia điện xẹt qua người anh. Anh đáp lại bằng cách cong mày như thể thách thức. Người phụ nữ này có thể kích thích anh mà không cần cố gắng. Nàng mang lại cho anh sự sống.

“Chúng ta không đến Athens để đi dự tiệc”. Isobel nhắc nhở cả hai người.

Khuôn mặt Silvia tràn đầy thất vọng, như thể nàng vừa bạo hành một con mèo bệnh.

“Không vấn đề gì”. Anh nhẹ nhàng. “Chỉ cần tham gia hơn một tiếng thôi”.

“Tất nhiên”. Silvia vui vẻ. “Chúng ta còn thời gian để mua sắm mà. Cũng đến lúc chúng ta phải mua cho mình thêm vài đồ mới rồi”.

Em ghét anh, một ánh mắt lại bắn đến. Khóe môi nàng cong lên hờn dỗi.

“Tiệc của ai?”

Sự êm ái chiến thắng của một canh bạc, anh hướng sự chú ý sang mẹ vợ, và giải thích về đám cưới của cậu em Nikos cho lễ cưới vào tuần tới, và bữa tiệc được tổ chức tại nhà vợ của Nikos, mất tầm nửa tiếng lái xe từ thành phố đến quận Corith.

“Anh chơi không công bằng”. Isobel nói bằng tiếng Hy Lạp rắn rỏi, mạnh mẽ. “Anh biết em không muốn đi”.

“Con nói gì đấy?” mẹ nàng tò mò.

“Cô ấy nói thật không công bằng để bác phải mua sắm cho bữa tiệc tối nay” anh nói dối trơn tru. “Và cháu sẽ giải quyết vấn đề theo cách của một người đàn ông giàu có bằng cách lựa chọn đồ buổi tối và gửi cho bác”.

Người đàn ông giàu có đó nhận được nụ cười từ phía Silvia. Nhưng con gái của bà thì không. “Cứ thử làm mấy điều ngốc nghếch đi và anh sẽ trả đũa đấy” anh xì xầm lại bằng tiếng Hy Lạp.

“Nó nói gì đấy?” bà lại tò mò.

“Anh ấy nói sẽ chọn cái gì thật táo bạo”. nàng trả đũa.

Anh cười to. Anh còn mong gì hơn thế? Anh biết là anh mong điều đó. Một người vợ nói ngôn ngữ của mình, thật thú vị.

Thời gian không còn nhiều nữa, trước khi Isobel quyết định dồn anh vào một nơi kín đáo nào đó, và anh không thể hoàn thành bất cứ việc gì trong ngày hôm nay. Anh bước vội lên, hôn từ biệt Silvia và hôn lên hai má đã cứng ngắc của vợ mình, rồi sải bước trong tia mắt mạnh mẽ đang bắn về phía anh.

“Con không thích tới bữa tiệc sao, Isobel?” Mẹ nàng quay lại hỏi khi thấy cái trừng mắt của nàng cho anh.

Isobel nhìn lại mẹ, bà đã biết chuyện của nàng với anh ba năm trước, nhưng không biết chuyện của nàng với gia đình anh. “Con có chút lo lắng về việc phải chạm mặt họ một lần nữa”. nàng trả lời. “Còn quá sớm”.

“Khi con trượt ra khỏi lưng ngựa, điều tốt nhất mà con phải làm là khống chế nó lại một lần nữa”, mẹ nàng thẳng thắn khuyên nhủ – trong khi lại hoàn toàn bỏ qua thực tế rằng cưới lên lưng một con ngựa đáng sợ trong ba năm là quá muộn rồi. “Và mẹ nhận ra con hạnh phúc, các con cần có nhau, và phải cho những người khác nhận ra điều đó.” Bà thêm vào.

Isobel định mở miệng để nói với mẹ sự thật đau lòng về những con người đó, nhưng nàng thay đổi suy nghĩ, bởi vì khuấy động những rắc rối trước khi nó tới cũng chẳng có ích gì? Nàng vẫn ở đây – mặc dù nàng không chắc nó đã từng tới như thế nào. Nàng vẫn ở lại – mặc dù nàng đã mong nó không mang đến một nỗi đau của sự mơ hồ.

Silvia ngồi lại ghế và thở một tiếng hạnh phúc. “Ôi, tôi thấy hôm nay tôi như được tái sinh”. Bà nói “Tôi như muốn hát.”

Bà hát cả buổi sáng. Bà thích thú khi nhìn ngắm những chiếc áo cùng phụ kiện đến trong chưa đầy một giờ. Silvia đi ngủ cả trưa và chiều, Isobel hạnh phúc khi thoát khỏi phòng và mong chờ. Nàng mong chờ Leandros có thể đi dạo cùng nàng bất cứ khi nào.

Mặc dù vậy nhưng Leandros lại đến trễ. Anh định dùng vài giờ giải quyết công việc nhưng không đủ. Thời gian bắt đầu khi anh khởi động xe đi lấy chiếc cặp anh để lại văn phòng lúc trước và bắt đầu nhận ra tất cả áo khoác anh đã để lại này trước khi đuổi theo Isobel. Anh nhìn thấy tờ giấy mời lễ đính hôn vẫn còn ở đó. Nó vẫn nằm trong túi cho đến khi anh cúi xuống để xem những thông tin cần nhớ.

Hai phút sau anh vào thành phố, không còn cảm giác lẻ loi. Vài phút sau đó, anh sai bước tới ngân hàng với chiếc chìa khóa mở chiếc hộp an toàn của vợ và bức thư cho phép của nàng. Sự tò mò của anh dâng cao khi mở chiếc hộp ý tưởng của Isobel về việc cất giữ những đồ truyền thống của gia đình.

Khi anh về đến, nàng đang ngồi bắt chéo chân, vẫn mặc chiếc áo phong như lúc anh rời đi. Nàng vừa tắm. mái tóc còn ướt, và nàng đang rửa cho nước chảy vào chiếc khăn trắng.

“Nếu anh muốn tắm, em đề nghị anh dùng một phòng tắm khác” Nàng đề nghị. “Nếu không có thể em sẽ quyết định giết anh trong khi anh trần truồng ở đây”.

Anh đứng nghiêng ở chỗ lối vào. Thật sự, sau cú lừa sáng nay, anh mong đợi sự phản ứng của nàng.

“Không phải chứ, thiên thần đáng yêu của anh” anh lười biếng bác bỏ. “Em không thấy một cái chết nhanh chóng quá dễ dàng cho anh sao?”

“Không tính nữa.”

“OK, đến lúc đó anh sẽ sống trong nguy hiểm, sau đó...” cùng lúc đó anh nhảy bật qua khung cửa, bước vào phòng và đóng cửa lại.

Nàng không thèm ngẩng đầu lên khi anh bước vào phòng và đặt hai hộp trang sức nhung đen vào trong ngăn kéo trên cùng của chiếc tủ. Nhìn ngắm nàng khi đang cởi áo khoác và cà vạt, anh cố gắng quyết định liệu có nên nhảy bổ vào nàng và không cho nàng cơ hội để phản kháng, hay là chọc tức nàng bằng cách lờ nàng đi như cách nàng đã lờ anh.

Cái trước thật hấp dẫn, nhưng cái sau vẫn tốt hơn khi nhà tắm dường như là nơi tuyệt nhất cho cả hai. Tóc nàng đang ẩm ướt. Chiếc áo phong thuộc về anh, và, một sự đe dọa đang tỏa ra, nàng sẽ không, anh biết, không có khả năng ngồi thụ động ở đó trước khi mọi thứ xảy ra.

Với một động tác, anh cởi quần và tháo giày. Nàng vẫn đang chải mái tóc mềm mại của mình khi anh cởi đến tất, rồi đến quần short. Anh chỉ để lại áo sơ mi để che chắn sự ham muốn dấy lên khi tham gia trò chơi nhỏ này. Anh cần phải cạo râu trước khi bước vào khu vực nguy hiểm là nhà tắm, và lòng phới phới khi chọn dao cạo rồi bắt đầu.

Nàng bước đến nhà tắm đúng như dự liệu, lúng túng khi thấy anh sau tấm gương phòng tắm khi nhận ra nàng đã bị lừa.

“Chọn vũ khí mà em muốn”. anh dụ dỗ với đôi mắt rời khỏi chiếc gương, nơi phản chiếu người đàn ông đã thay đổi rất nhiều kể từ ngày hôm qua. Sự hoài nghi đã xóa nhòa trên gương mặt khắc nghiệt tích tụ từ ba năm qua. Bây giờ anh trở nên khá tuyệt và đường nét đầy gợi cảm.

Nàng đã mang điều đó đến cho anh, anh thừa nhận. Người phụ nữ mềm mại với mái tóc ẩm ướt và làn da trắng sứ.

Nàng nhảy vào mà không cảnh báo. Dao cạo rơi xuống bồn rửa, anh lòng vòng bắt nàng ôm vào ngực. Đôi mắt xanh long lanh, miệng nàng run rẩy.

“Em không muốn đi tối nay.” Nàng bật khóc.

Nàng đã chọn vũ khí của nàng. Đáng giận, anh không thể chống chọi với kiểu tấn công này. Nhưng giọt nước mắt thật sự và sự sợ hãi là hai điều khác nhau. “Đừng khóc! Cukup à, điều này thật không công bằng”.

“Chúng ta hãy chờ vài ngày trước khi anh quăng em vào những con sói đó, xin anh đấy.” Nàng cầu xin.

Lời cầu xin khiến anh lạc lối. Khi anh hồi phục thì đã nằm trên giường với nàng. “Nếu kẻ nào có bất cứ cái nhìn sai trái với em, anh sẽ hạ hắn. anh hứa đây”.

“Họ có thể nghĩ bất cứ điều gì họ muốn về em, Andros”.

Nàng là người duy nhất nhận được sự đáp lại khi gọi anh là Andros, vì vậy nàng đã làm thế, khơi gợi mọi cảm xúc của anh, trói trái tim anh lại. Một Isobel dễ tổn thương, nhút nhát, xinh đẹp – một Isobel mà không ai có thể nhìn thấy.

Với một ý âm đậm, anh bước khỏi giường, nhưng nàng vẫn bám lấy anh khiến họ lại lăn trên đó lần nữa. “Em có thực sự tin chúng ta là 2 người duy nhất phải hối tiếc không?” Anh hỏi lại “Mẹ anh đã tan ra từng mảnh. Từ khi em đi, anh hiếm khi trở lại nơi này một lần nữa”.

“Anh đã đi đâu?” Nàng chuyển hướng. Anh cười mỉa mai. Anh trở nên yếu đuối và nàng là một phần của sự mạnh mẽ. “Tới Tây Ban Nha. Ở một nơi gọi là San Esteban. Anh điều khiển công ty từ du thuyền và sống theo kiểu vờ như Athens không còn tồn tại.”

“Anh nên đến với em”. Cánh tay nàng ôm lấy bờ vai anh. Phía dưới của anh bị kẹt lại. Chân nàng vẫn đang bám lấy anh. Nàng không để anh đi và nàng không mặc bất cứ thứ gì bên dưới chiếc áo phong đó.

“Anh đã đến với em,” anh gầm gừ. “Hàng đêm trong những giấc mơ”.

“Nhưng ko đủ.”

“Sau này chúng ta còn nhiều thời gian bên nhau”. Anh nghiêng lấy nàng – lần này không còn nhẹ nhàng. Nàng khóc vì vui sướng vì giờ đây nàng đã sẵn sàng đón nhận anh. Nàng ôm lấy đầu anh và đón lấy môi anh. Họ vờn nhau trong gió nóng của niềm đam mê dữ dội. Khi chấm dứt, anh cảm thấy sức mạnh đã trở về, anh ôm nàng đến dưới vò sen, và bắt đầu từ đây, anh có sự khởi đầu mới.

Chuẩn bị để ra ngoài hoàn toàn không dễ dàng khi anh đạt được sự thoải mái và mơ màng. Nhưng may mắn, Isobel khôn ngoan biến mất để anh không bị quyến rũ hết đêm và vẫn vương mắt nàng đã được gỡ bỏ— một phần. Anh vẫn nhớ về sự mềm mại và cảm giác rung động của sự chiếm hữu liên tục. Anh nghĩ về nàng, và anh có thể mừng tượng lại cảnh nàng trườn lên khắp người anh trong sự mê mẩn đầy hấp dẫn và tuyên bố chủ quyền đến từng cm trên làn da tinh tế của anh.

Anh nhăn mặt khi lấy hộp đồ trang sức màu đen trong ngăn tủ. Sau đó đi tìm kẻ quấy rối nóng bỏng của mình. Nếu nàng tiếp tục tấn công vào hàng phòng thủ của anh, thì họ sẽ chẳng thể đi được bất cứ đâu, anh cam đoan với cảm giác thiếu kiên nhẫn của mình.

8.

Anh gõ nhẹ cửa phòng rồi bước vào. Isobel quay lại nhìn mình trong gương lần cuối và chẳng thể nhận ra chính bản thân mình.

Từng ngón tay run rẩy lướt nhanh trên bộ váy ngắn bó sát mà nàng đã lựa chọn. Bộ váy được làm từ vải màu ngọc bích mỏng tanh ôm sát lấy thân thể mảnh mai mà không quá lộ liễu, nàng hy vọng là vậy. Nàng trang điểm thật nhẹ nhàng tự nhiên và dưới đôi chân thon dài là đôi giày cao gót thật hợp với màu sắc trang phục. Nhưng nàng có cần đấu tranh với một Isobel thẳng thắn ngày trước mà không xuất hiện như là thừa nhận bất cứ thứ gì hợp khẩu vị người Hy Lạp?

“Anh đang nghĩ gì vậy?” nàng hỏi anh khi mà sự bất an đã ngập tràn đáy mắt. Nàng cầu mong Chúa rằng việc nàng thả xả tóc, việc nàng chưa từng làm trước đó, sẽ có thể giúp nàng trốn tránh và giờ đây nàng cảm thấy bản thân thật lộ liễu.

Leandros không đáp lại, vì vậy nàng quay sang đánh giá biểu cảm của anh và nàng dần ghen thở bởi nàng nhận ra rằng nàng đang nhìn vào anh – người đàn ông trong mơ của bất cứ một người phụ nữ nồng nhiệt nào. Anh thay vì mặc bộ lễ phục đen quen thuộc đã khoác lên mình chiếc áo vét trắng, quần lụa đen và nơ đen. Anh trông thật lịch thiệp, bí ẩn và mang vẻ nam tính đầy quyến rũ đến nỗi từng thớ thịt nhỏ bên trong nàng đang từ từ ngập tràn phấn khích từ lần cuối họ bên nhau.

Đôi mắt đen hẹp của anh nhẹ nhàng di chuyển trên cơ thể nàng theo cái cách mà nàng vô cùng yêu thích. Bản thân cái nhìn đó đã như nói lên tất cả. “Tuyệt đẹp,” anh thì thầm với chất giọng trầm ấm “Không gì có thể hoàn hảo hơn.”

Anh cũng vậy, nàng thầm nghĩ. Nhưng khi chưa kịp thốt nên những lời ấy thì bởi anh đang tiến gần, nàng chợt chú ý đến chiếc hộp trang sức bằng nhung trong tay anh và ngay lập tức nhận ra nó.

Từng ngón tay run rẩy lướt trên bộ váy một lần nữa. Nàng nói, “Váy là anh đã lấy lại”.

“Vật gia truyền?”, miệng anh khẽ giật, “Như em thấy” anh nhẹ nhàng xác nhận.

Khéo léo búng nhẹ ngón tay, anh mở chiếc hộp min, cho nàng một vài giây để nhìn xuống sợi dây chuyền bạch kim xuyên qua viên ngọc lục bảo sáng được khảm bằng kim cương lấp lánh, những thứ mà khi lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã nghĩ chúng thật đẹp. Nhưng đó là trước khi vẻ đẹp ấy bị sự khinh bỉ của em gái anh làm phai nhạt. “Anh ấy đưa cho cô những thứ trang sức cũ rích này? Mẹ tôi chẳng bao giờ muốn dùng chúng mặc dù chúng rõ ràng là đã bị lãng phí khi dành cho cô.”

Lúc này, những ngón tay thon dài của anh đang nâng chiếc vòng cổ từ trong chiếc hộp nhung. “Quay lại nào” anh yêu cầu.

“Em...” Nàng thực sự thấy miễn cưỡng khi phải chạm vào thứ trong chiếc hộp đó. “Em đã trả chúng lại cho anh,” nàng không hài lòng nói, “Em thực sự không muốn...”

“Chỉ là một chuỗi ngày với một vài thay đổi,” anh đáp lời với giọng điệu mang chút chua chát, “Và giờ anh ở đây là để trả chúng lại cho em. Trông chúng sẽ thật hoàn hảo khi kết hợp cùng chiếc váy đẹp tuyệt vời này, có phải không?”

Có thể. “Nhưng...” Chiếc vòng cổ sáng lấp lánh và chói lọi trên mu bàn tay anh. Nàng dờ dẫm ánh mắt cảnh giác về phía anh và ngay lập tức cảm thấy như thể bản thân đang chìm đắm trong một đại dương dày tối của niềm đam mê lười biếng. Hãy trở lại giường, nàng muốn nói. Em cảm thấy an toàn khi ở đó bên anh. “Anh không nghĩ là việc em đeo chúng tối nay sẽ như tạt gáo nước lạnh vào gia đình anh khi họ phải đối mặt với thực tế là em trở lại? Có lẽ em sẽ đeo chúng một dịp khác.”

“Nhưng em đã trở lại,” anh chỉ ra sự thật đơn giản mà tàn nhẫn. “Em là người vợ xinh đẹp của anh. Anh dành tặng em những thứ tuyệt đẹp này và anh muốn em đeo chúng. Vì vậy, hãy quay lại...”

Nàng quay lại, bất chợt bắt gặp ánh mắt kiên định của anh nhìn mình. Chiếc vòng nằm trên làn da nàng, vòng quanh cổ nàng cứ như thể nó được đặc biệt tạo ra chỉ để làm vậy.

“Một khởi đầu mới cho em và cũng là cho tất cả mọi người, cung à”, anh nói một cách sâu sắc. Nàng có thể cảm thấy hơi ấm từ làn môi anh phả ra trên gáy mình.

Rồi anh dịu dàng xoay nàng lại đối mặt với mình. Nhẹ nhàng cuốn quanh cổ tay thon thả của nàng một chiếc vòng tay thật phù hợp. Dạ dày nàng bắt đầu khiêu vũ khi anh dịu dàng tháo bỏ đôi bông tai nhỏ bằng vàng trên tai nàng. Nàng không thể tin còn có người đàn ông nào khác biết cách xỏ qua lỗ tai người phụ nữ đôi bông tai ngọc lục bảo nam kim cương mà không hề làm tổn thương họ như những gì anh đang làm.

Anh đang đứng rất gần, đủ gần để thu trọn mọi cử động mong manh nhất từ nàng để xóa mờ khoảng trống giữa họ. Nàng nhìn trân trân vào dáng hình gợi cảm của bờ môi anh và thực sự muốn đặt một nụ hôn lên đó. Bầu ngực nàng bắt đầu trỗi dậy ham muốn trong khi hơi thở của nàng hầu như nuốt chửng tất cả.

Bối rối bởi bản thân không thể tự kiểm soát khi bên anh, nàng quay lưng lại để liếc nhìn vào gương một lần nữa. Anh đã đứng về món đồ trang sức. Chúng trông thật hoàn hảo cùng trang phục của nàng, nàng thừa nhận một cách miễn cưỡng.

Đôi mắt nàng lướt qua bóng hình anh trong gương. Anh đứng đó, với bờ vai rộng phủ một màu trắng, cao lớn và vững chãi. Nàng nhìn thấy bóng tối và ánh sáng, sự yếu đuối và cả sức mạnh.

Họ trái ngược trên mọi phương diện, nhưng được gắn với nhau như thể họ sinh ra là chỉ để dành cho nhau.

“Em vẫn nghĩ rằng mặc thế này giống như một sự sỉ nhục khi đối mặt với gia đình của anh”, nàng nhấn mạnh.

Nhẹ nhàng, anh lướt từng đầu ngón tay quanh chiếc vòng cổ lấp lánh. “Anh nghĩ rằng từ giờ anh sẽ phải rút ngắn thời gian hưởng thụ chính mình lại”.

Anh gợi nhớ cho nàng về lần họ triền miên trên giường mà nàng không mặc bất cứ thứ gì

ngoài đeo kim cương và ngọc lục bảo. Anh đang gọi nhớ lại giây phút hấp dẫn mà nàng chẳng cần bất kì kích thích gì cũng có thể tái hiện nó trong đầu. Anh đặt lên vai nàng một nụ hôn khiến nàng run lên. Anh thở dài rồi lùi lại cầm lên một chiếc hộp nhưng khác mà anh vừa mang vào phòng.

Nàng đã hoàn toàn quên mất nó cho đến khi anh mở nắp hộp. Dạ dày của nàng không phải là thứ duy nhất nhảy lên vì kích động khi anh cầm chiếc nhẫn giữa ngón tay và ngón cái. Bỏ chiếc hộp xuống, anh trượt chiếc nhẫn vào ngón tay nàng cho đến khi nó đến vị trí bị thất lạc do đeo nhẫn trước đây.

“Trở về chỗ vốn là của nó” anh nói nghiêm túc.

Viên đá khổng lồ ở chính giữa dường như phát sáng khi anh nói ra những lời chân thành này. Những viên kim cương viền quanh ngọc lục bảo gần như làm nàng lóa mắt dưới ánh sáng chói ngợp. Nàng có thể không biết nhiều về đá quý, nhưng nàng có thể đánh giá được chất lượng của chúng.

“Chúng đã thuộc về ai? Ý em là từ ban đầu...” nàng hỏi tò mò.

Một cái nhìn có phần xem thường xuất hiện cùng với một nụ cười lười biếng. “Ngọc lục bảo từng thuộc về một tên cướp biển Venezuela, người cũng gắn một viên tương tự lên một chiếc nhẫn được đeo vào răng cửa của hắn ta.”

Nàng cười, không thể cưỡng lại một câu chuyện cổ tích kỳ quặc như vậy. “Hắn ta chắc phải có một hàm răng rất lớn!”, nàng kêu lên.

“Tên cướp biển dũng mãnh khổng lồ như trong truyền thuyết với một tấm vải nhung che đi một bên mắt” anh không hề xấu hổ thêu dệt câu chuyện. Và rồi không hề tính trước, anh cúi người đặt lên môi nàng một nụ hôn tròn đầy như muốn rút cạn hơi thở nơi nàng.

Anh lấy trộm son môi của nàng, nhưng nàng không hề bận tâm. Anh cũng trộm mất mọi lo lắng của nàng về đêm nay bằng cách nhắc nhở nàng đâu mới là điều nàng thật sự phải bận tâm.

Họ tay trong tay rời phòng ngủ và đi xuống cầu thang, gặp mẹ nàng cũng vừa mới xuống hành lang. Bà trông thật xinh đẹp trong bộ đầm màu xanh điểm bạc đến nỗi con gái bà phải dừng lại và thở dài: “Ồ, mẹ...”.

Nỗi lo lắng quay trở lại khi họ rẽ vào đường lớn để tiến vào tòa biệt thự nằm giữa khu vườn xinh đẹp. Mẹ Isobel không muốn sử dụng xe lăn. Bà vẫy tay tạm biệt nó khi lái xe của họ cố gắng để giúp bà dùng nó. Phẩm giá và niềm tự hào quan trọng hơn nhiều trong buổi tối hôm nay, mặc dù Silvia không thể bác bỏ sự cần thiết của chiếc gậy chống, cho dù bà có cố gắng tự bước đi như thế nào. Tuy nhiên, bà cảm thấy thật hào hứng và quyết định sẽ tự cho mình một sự hưởng thụ.

Con gái bà ước gì nàng cũng có thể tìm thấy một động lực tương tự. Tay Leandros nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng nàng như muốn làm yên lòng nàng nhưng hẳn là nàng thấy lo lắng khi nhìn thấy dòng người đông đúc đang chờ đợi ở lối vào. Và bởi vậy Isobel cảm thấy dễ chịu hơn khi họ buộc phải giảm tốc độ cùng với những bước đi chậm chạp của mẹ nàng.

Nàng được giới thiệu với ông bà Santorini và con gái của họ, Carlotta, một cô bé đáng yêu với mái tóc sẫm màu và một đôi mắt ướt át biết cười còn sẫm màu hơn. Tuy gia đình ba người họ nồng nhiệt hoan nghênh Isobel nhưng họ rõ ràng là họ rất tò mò về nàng, mặc dù họ đã thật cố gắng để che giấu điều đó. Nikos gọi cho nàng nhớ đến Leandros khi lần đầu tiên nàng gặp

anh, trước khi cuộc sống của nàng chỉ xoay vòng quanh khuôn mặt điển trai của anh. Nụ cười của Nikos có phần phiền muộn khi anh thông thả chào đón nàng, “Rất vui mừng khi được gặp chị ở đây, Isobel”. Khi anh cúi người để đặt một nụ hôn trên má nàng, anh nói thêm một cách nhẹ nhàng, “Và vào lúc này nữa”.

Những điều cậu ấy nói thật dễ chịu. Chúng giúp Isobel bớt căng thẳng hơn khi nàng phải đối mặt với mẹ của Leandros. Thea trông khó gần và không hề thoải mái khi bà chào đón cô con dâu đã khiến bà thật thất vọng. Mặc dù vậy bà vẫn tử tế với Silvia, quan tâm không hề giả tạo về tai nạn của bà ấy và hứa sẽ dành nhiều thời gian với bà ấy sau này, tâm sự về những gì đã xảy ra.

“Hãy xem, không quá tệ chút nào,” Leandros thì thầm khi họ rời đi.

“Chỉ bởi vì anh đã mớm lời cho họ,” nàng phản bác.

Lưỡi anh chuyển động như nói rằng nàng đang bắt đầu làm anh bức mình. “Những gì xảy ra trong quá khứ đã ám ảnh em quá lâu rồi cưng” anh kéo dài giọng đầy chua chát rồi cánh tay vòng qua lưng nàng bỗng buông thõng. Bất ngờ cảm thấy trơ trọi khi họ đứng giữa căn phòng khách rộng rãi, Isobel phải đứng một mình và đối mặt với hàng trăm khuôn mặt xoay vòng quanh nàng.

Một vài người nhìn nàng chằm chằm mà không hề che giấu sự ngạc nhiên, số khác chỉ liếc nhìn nàng đôi chút. Da nàng bắt đầu có cảm giác đau nhói khi tất cả nỗi lo lắng mà nàng đã cố gắng kiểm soát bỗng từ đâu trỗi dậy. Leandros có thể mớm lời gia đình mình, nhưng anh đâu thể làm thế với tất cả mọi người, nàng ghi nhận nỗi đau đón này như những tiếng rì rầm bàn tán nho nhỏ bất chợt bùng lên đốt cháy đôi tai nàng.

Thật khủng khiếp. Nàng cảm thấy thứ cảm giác này thật quen thuộc, như thể nàng đang bắt đầu cò lại. Nàng nâng cằm và quyết tâm đẩy lùi cảm giác đó. Chết tiệt, đôi mắt xanh của nàng lóe lên.

Giống như bao lần trước đây, chỉ giống như bao lần trước đây, nàng lặp đi lặp lại trong tình lặng.

Mẹ nàng đã đến bên Leandros, ơn Chúa tạo nên một vài sự chú ý. Silvia cũng dừng lại để nhìn chằm chằm một cách ngạc nhiên vào những gì đang diễn ra. “Có phải chúng ta là những ngôi sao, Leandros?” bà hỏi anh. Bà không phải một kẻ ngốc, mẹ nàng biết chính xác chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Một tay anh nắm lấy tay Silvia nơi tỳ lên cây gậy chống trong khi tay còn lại đỡ lấy eo Isobel. Rồi anh nâng đầu nhìn quanh cả căn phòng mà không cần tốn quá nhiều cử động.

Isobel cảm thấy hơi sốc khi thấy cái cách anh được những con người giàu có và đáng nể này kính trọng. Anh đã không hề được nể trọng như thế khi lần cuối nàng ở đây. Ba năm xa cách đã cho anh thứ gì đó mà nàng chỉ có thể miêu tả là thể diện. Nàng đã chú ý đến điều này từ trước theo một cách khác mà không hề nghi ngờ rằng anh có thể trầm tĩnh chỉ với chút nâng cằm lên như thế.

Mọi người quay trở lại với những gì họ vừa làm trước đó. Không nói lời nào anh dẫn họ tới chiếc sofa thấp nằm ngay cạnh bức tường gần nhất và lẳng lặng mời Silvia ngồi xuống. Bà lắc đầu. Con gái bà cũng trầm ngâm phiền muộn. Chẳng ai trong số họ muốn đến đây để rồi chỉ thu mình lại một góc.

Một người bồi bàn ngang qua và rót cho họ hai ly sâm panh. Bắt đầu cảm thấy một chút

buồn nôn, nàng tự cho phép mình nhấp một ngụm nhỏ. “Được chứ?” Leandros thì thầm một cách quyến rũ.

“Vâng,” nàng đáp lại, nhưng cả hai đều biết nàng không thấy vậy.

“Anh xin lỗi vì những sai lầm ngày trước.” Đó là sự thừa nhận về những gì không công bằng đã xảy ra trong quá khứ. “Anh nghĩ anh nên đoán trước những chuyện này. Nhưng, thực tế, anh không hề mong đợi họ...”

Thô lỗ như vậy, nàng kết thúc câu nói của anh. Và đúng vậy, anh đã nên trông đợi điều đó. Nhưng nàng không có thời gian để nói lòng vòng với anh. Đã quá muộn rồi, nàng tự hứa với bản thân mình.

“Isobel!” nàng ngẩng đầu lên khi nghe thấy ai đó gọi tên mình và lần đầu tiên trong bữa tiệc nàng nở một nụ cười tươi tắn. Người đang tiến đến kia chẳng phải là Eve Herakleides? Đi cùng với cô là người ông cao lớn khiến người khác có phần e sợ – ông của cô ấy và một người đàn ông khác mà Isobel dám chắc đó là chồng của Eve.

“Ồ, thật tuyệt!” Eve kêu lên khi cô đến trước mặt họ. Bất ngờ và có chủ ý, Isobel trông thật tự tin, thân thiện và nồng nhiệt trước họ.

Nàng và Eve hôn má nhau khi Leandros chào hỏi ông của Eve – chú Theron và giới thiệu Silvia với chú ấy. Sau đó, Eve kéo chồng mình về phía trước và tự hào giới thiệu anh như một người Anh tuyệt vời. Ethan Hayes nhìn mặt lại khi được giới thiệu như vậy, nhưng đôi mắt anh mỉm cười và bàn tay anh thể hiện sự chiếm hữu khi nó nghỉ ngơi trên vòng eo mảnh mai của Eve.

Căng thẳng dần được giảm bớt khi họ dạo quanh một vòng để hoàn tất thủ tục giới thiệu. Isobel cảm thấy chút khó khăn khi đối mặt với ông chú Herakleides Theron, người trông không có chút nào giống với mẹ Leandros. Nhưng chẳng phải họ được sinh ra cách nhau hàng chục năm bởi hai người mẹ khác nhau?! “Ta rất vui mừng khi thấy các con ở đây.” Ông tuyên bố thật trịnh trọng, và rồi cúi người gửi đi nụ hôn hai má theo cách truyền thống.

Một ai đó đã đến bên chỗ họ đứng. Đó là cô em gái xinh đẹp của Leandros, Chloe. Cô mặc một bộ đầm dài màu đỏ được cắt may tinh tế bó sát lấy thân thể cao gầy và quả thực trông đẹp một cách hoàn hảo trong nó. Hành động của cô thật cứng nhắc và lời chào hỏi của cô cũng như của mẹ cô đều làm Isobel cảm thấy lạnh nhạt. Chloe là người nhỏ nhất trong ba anh em nhà Petronades. Suốt cả cuộc đời, cô đã được yêu quý và say mê bởi tất cả đàn ông nhà Petronades. Chính việc đó đã làm cô trở nên hư hỏng và ích kỷ, và cô bực bội bất cứ ai có ý định giành mất sự yêu mến đó của cô.

Và Isobel là một trong số họ. Nàng nhớ lại khi thấy Carlotta đáng yêu của Nikos cũng đã bị đối xử một cách khinh miệt hờn dỗi như vậy. Tuy nhiên, bấy giờ, Isobel đã chuẩn bị sẵn sàng để tỏ ra lịch sự và thân thiện, trong trường hợp Chloe đã thay đổi thái độ của cô ta trong ba năm qua.

Leandros nhìn em gái của mình một cách khác lạ. Hư hỏng và ích kỷ mặc dù cô không nghi ngờ gì đã như thế từ ba năm nay. Cô đã trải qua một quãng thời gian rất khó khăn sau khi cha họ qua đời. Cô tôn thờ ông hơn tất cả những người khác, và việc ông ra đi đã để lại một lỗ hổng rất lớn trong trái tim cô, lỗ hổng mà cô trông chờ anh và Nikos lấp đầy. Khi anh kết hôn với Isobel, Chloe đã coi điều này như là một mất mát lớn lao khác và cô đã quyết liệt phần nộ Isobel bởi cho rằng Isobel chính là nguyên nhân.

Mặc dù vậy Chloe đã thay đổi trong ba năm qua. Trưởng thành, phải, và không còn giống

một con mèo nhỏ hư hỏng. Mặc dù anh hiểu rằng Isobel đã không biết điều đó- rằng đó là lý do tại sao anh cảm thấy những ngón tay nàng tìm kiếm sự an toàn từ bàn tay mình khi Chloe hạ thấp đôi mắt đen trước nàng và nói, “Chào mừng trở về nhà, Isobel”, sau đó kết thúc lời chào bằng một nụ hôn cả hai má với Isobel với một cái miệng hờn dỗi.

Anh đã định cười một cách châm biếm trước sự hờn dỗi này đúng lúc một chuyện khác xảy ra và quét sạch tất cả những ý tưởng hài hước trong đầu anh. Bởi Chloe đã liếc xuống món đồ trang sức lấp lánh ở cổ Isobel và đột nhiên đôi gò má thanh lịch của cô đỏ ửng. Cô quay mặt đi với nỗi khó chịu dễ dàng nhận thấy.

Anh đã tìm ra kẻ thủ phạm, anh nhận ra điều đó một cách tàn nhẫn.

Đôi mắt sắc sảo của Eve cũng nhận thấy cái nhìn thoáng qua của Chloe tại cổ Isobel và cảm giác khó chịu của cô ta. Cô nàng tinh ranh thấy hứng thú với chiếc vòng cổ của Isobel. “Ồ, thật đẹp làm sao,” cô cảm thán. “Chúng là đồ cũ hay là mới vậy?”

“Hầu như mới,” Leandros trả lời trôi chảy. “Tôi đã đặc biệt dành tặng chúng cho Isobel ngay sau khi chúng tôi kết hôn”, anh giải thích. “Theo như tôi nhớ thì Isobel chỉ đeo chúng một lần trước đây. Có phải vậy không cung?”

“Em... Vâng đúng vậy.” Anh nhìn ngón tay của nàng lướt lên đến chạm vào chiếc vòng cổ. Nàng đang cố gắng che giấu nỗi bất ngờ của mình vào những gì anh nói, trong khi em gái anh đã bất động như một khối đá.

“Chúng tôi thích gọi chúng là vật gia truyền.”Ồ, thật tàn nhẫn, anh nghĩ với sự hài lòng không mấy dễ chịu khi anh xoa dịu Isobel bằng cách siết nhẹ nhàng bàn tay nàng và mỉm cười thờ ơ trước đôi mắt không hề chớp của em gái mình. Chloe nhận ra rằng anh đã biết về những thứ rác rưởi mà cô đã tiêm nhiễm vào đầu vợ anh. Cô cũng nhận ra rằng cô sẽ gặp rắc rối, rắc rối không hề nhỏ khi anh cùng cô ở một mình. Anh đang tìm kiếm giây phút đó còn Chloe thì chắc chắn là không.

Bữa tiệc buffet đã chính thức bắt đầu. Đó có lẽ là một điều may mắn bởi nó cho phép cô em gái yêu quý của anh cái cớ để rời đi. Mọi người di chuyển chậm chạp qua phòng kế bên. Eve đi với chồng cô. Theron ga lăng đề nghị được hộ tống mẹ của Isobel. Họ đi bên nhau, Theron điều chỉnh những bước dài của mình sao cho phù hợp với Silvia trong khi nói chuyện với bà cùng nét quyến rũ dịu dàng.

Giờ chỉ còn lại hai người họ bên nhau. Anh nhẹ nhàng quan sát xung quanh “Anh nghĩ Theron đã đưa mẹ em đi rồi”.

“Đừng nói gì cả” vợ anh nói một cách lạnh nhạt “Em thật tức giận khi phải nghe những lời anh nói”.

Anh nhìn xuống đôi mắt sáng của nàng và ngây thơ hỏi “Sao vậy? Anh đâu có làm gì.”

“Anh chẳng cần phải làm gì để là một kẻ tồi tệ cả. Đó chắc chắn là vấn đề di truyền.”

“Và giờ em hiểu vì sao em gái anh cư xử như vậy” anh nhẹ nhàng phản đối, và khi nàng muốn rời xa anh, anh siết chặt tay nàng trong tay mình, khiến nàng dừng lại “Chúng ta sẽ không chạy trốn nữa, cung à” anh nhắc nhở nàng.

“Đôi khi em có thể ghét anh” nàng nâng cằm “Cứ khi nào chúng ta ở trong những trường hợp thế này anh đều đang cười nhạo em!”

Anh cười, thấp giọng và khàn khàn. Nàng đã bắt đầu tức giận. Anh thích cái cách mà nàng bốc hỏa như thế. “Cướp biển Venezuela là nguồn cảm hứng tinh khiết”. Một ánh nhìn lóe sáng trong mắt nàng và anh hỏi “Nào bây giờ hãy kể cho anh nghe câu chuyện cổ tích mà Chloe đã rót vào tai em.”

Miệng nàng mím lại từ chối trả lời. “Lòng trung thành của phù thủy đối với lũ mèo?” Anh kéo dài giọng giễu cợt “Điều đó làm anh ngạc nhiên đấy”.

Isobel đã thật ngạc nhiên trước chính bản thân mình. Nàng đã nghĩ mình nên làm gì đó trước cái nhìn đau đớn mà nàng đã thấy trên mặt Chloe khi Leandros chế giễu cô ta, và thực tế là khi Chloe liếc nhìn nàng trước khi rời đi, cô ta đã gửi đi một lời xin lỗi câm lặng.

“Em đói”, nàng nói, không hề giả tạo bởi nàng biết nàng sẽ chẳng thể nuốt trôi thứ gì tối nay. Tuy nhiên, lời nói đó của nàng không phải không có ý nghĩa bởi nó khiến anh biết rằng đây không phải là lúc để thảo luận về em gái anh. Không đợi đến lúc nàng biết Chloe mấy hôm nay đã đến đâu, Leandros đã muốn nàng cho gia đình anh một cơ hội, sau tất cả mọi chuyện.

“Tại sao lại là người Venezuela?” đột ngột nàng hỏi. “Tại sao không phải là người Pháp hoặc Tây Ban Nha hoặc...?”

Anh cười, ngửa đầu ra phía sau. Mọi người quay sang nhìn chăm chăm như thể họ chưa từng được nghe anh cười như thế. Anh tỏ ra không hề để ý đến cái nhìn nghi ngại từ họ, phủ lên môi nàng một nụ hôn rồi dẫn nàng dạo qua từng đám khách quanh bàn tiệc buffet.

Buổi tối vẫn tiếp tục như thế. Với một quyết tâm thầm lặng, Leandros đưa nàng từ nhóm người này đến nhóm người khác và kéo nàng vào cuộc trò chuyện theo cái cách mà nàng chỉ có thể mô tả như là tuyên bố về sự vững bền của cuộc hôn nhân giữa họ. Khi anh làm điều này, anh cũng tiết lộ một bí mật khác, bằng cách luôn luôn chắc chắn rằng anh đã tạo cho nàng một vài ấn tượng với tiếng Hy Lạp. Chỉ sau một vài giờ đồng hồ, không còn bất cứ một ai biết đến nàng trước đây lại không biết rằng nàng hiểu thứ tiếng mẹ đẻ của họ.

Và anh đã làm điều đó với ý định tàn nhẫn như thế. Leandros muốn chắc rằng mọi người sẽ phải cân nhắc kỹ trước khi thảo luận về sự hiện diện của vợ anh. Một số cảm thấy không hề thoải mái với khám phá này, một số chỉ đơn giản là chấp nhận nó như một điều bất ngờ dễ chịu. Anh khắc sâu những khuôn mặt tỏ thái độ khó chịu trong trí nhớ, Isobel gần như có thể thấy anh đang soạn ra một danh sách những người sẽ không nằm trong vòng tròn xã hội của họ trong tương lai.

Những người khác chắc chắn rằng họ giữ một khoảng cách nhất định với họ và rồi họ nâng tông giọng để nói về những gì họ đang nghĩ. Takis Konstantinou là một trong số đó. Chloe, tất nhiên, cũng không khác. Nàng có thể hiểu tại sao Chloe lại luôn liếc nhìn họ nhưng không thể hiểu tại sao cô ta lại có thái độ thật lạnh lùng như thế.

Tiếp theo là Diantha Christophoros. Isobel đã luôn thấy cô đi cùng nhóm với Chloe và mẹ của Leandros. Và nàng thấy thật tội nghiệp cho Diantha bởi sẽ thật khó khăn để cô ấy chấp nhận sự thật rằng tất cả những lời đồn đại cũ rích rằng Leandros muốn ly dị nàng đều là dối trá.

“Anh có nghĩ là chúng ta nên qua đó và trò chuyện với cô ấy?” nàng gợi ý khi nàng thấy Leandros liếc qua chỗ Diantha.

“Để làm gì?” anh hỏi lại một cách thờ ơ.

“Cô ấy phải thấy khó chịu lắm, Leandros. Tin đồn cũng ảnh hưởng nhiều đến cô ấy như với

anh vậy”

“Cách tốt nhất để dập tắt tin đồn là bỏ đốit nó” anh đáp lại, “Diantha dường như đã cảm thấy đủ dễ chịu với em gái và mẹ anh rồi”.

Thế nào đây? Isobel cố gắng không nghĩ ngợi gì nữa. Sự chọn lựa của gia đình anh sẽ thật chẳng đáng chú ý khi mà họ thăm ám chỉ trong những phát ngôn của mình “Hãy quên Isobel đi và ủng hộ Diantha”. Chính Eve Herakleides đã làm rõ những điều đó khi cô tiến đến chỗ Isobel để tìm chút không khí trong lành không hàm chứa sự hiếu kỳ cũng như mưu tính.

“Hãy thận trọng” Eve bắt đầu, “Hãy cẩn thận với Diantha Christophoros. Cô ta có thể trông thật ít nói và dễ thương, nhưng lại luôn giấu kín tài năng của mình sau nụ cười nhạt nhẽo. Cô ta biết cách thao túng người khác mà lại khiến họ không hề nhận ra điều đó. Chỉ vài tuần trước đây cô ta còn thuyết phục Chloe rằng Chloe nên ở lại đây để giúp mẹ cô ấy chuẩn bị cho hôn lễ của Niko trong khi chính cô ta lại tới Tây Ban Nha thay Chloe giúp đỡ Leandros tổ chức bữa tiệc hoành tráng ở San Esteban. Chloe đã khó xử sau đó bởi chính cô ấy muốn ở cạnh anh mình hơn hết. Và hãy thổi bay cháu nếu Diantha không quay lại Athens ít nhất một ngày khi tin đồn rằng Leandros sắp ly dị cô bị tung ra. Cô ta muốn Leandros cưới cô ta. Cô ta muốn chồng cô.” cô nói đầy vẻ khôn ngoan, “Và Takis, chú của cô ta, muốn cô ta làm được điều đó”.

“Takis và Diantha có liên quan?” một tin mới cho Isobel.

Eve gật đầu. “Họ có liên hệ rất mật thiết, những người Hy Lạp giả tạo”, cô thẳng thắn nói. “Ơn chúa vì đã từ bỏ như cô hay mẹ cháu nếu không họ đã bị tống ra khỏi đây ngay bây giờ rồi”.

“Thật khó tin!” Isobel kinh ngạc trong tiếng cười khúc khích.

“Và cô nàng tinh ranh đang nói về tin sốc gì vậy?” Leandros xen vào.

Đôi tay Leandros quấn quanh vòng eo mảnh mai của Isobel, đôi môi anh làm ấm nóng gò má nàng. Lưỡi anh dịu dàng liếm qua dải tai nàng khi anh quay đi và việc đó làm đầu gối nàng mềm nhũn.

“Chuyện của phụ nữ chỉ dành cho phụ nữ mà thôi” cô nàng tinh ranh đã tự trả lời. “Và chú, ông chú thân mến, chú đã may mắn trốn thoát khỏi suy nghĩ của cháu”. Rồi cô bỏ đi cùng lời bình luận bí ẩn đầy khiêu khích.

Cả hai đều quay lại để ngắm cô, một sinh vật tinh tế trong trang phục màu hồng bó sát đang tiến thẳng về phía chồng mình, người cảm nhận được rằng cô đang tiến tới. Đôi vai rộng của anh khẽ rung lên ngay trước khi anh quay lại và nở một nụ cười thật tươi tắn.

“Cô ấy làm trái với ý muốn của anh ta,” Leandros tâm sự, “Anh nghĩ anh ta vẫn còn thấy thật khó để tin rằng anh ta đã để cho cô ấy làm điều đó.”

“Ừm... Em nghĩ anh ta thật may mắn” Isobel vẫn thật chân thành vì nàng thích Eve, luôn luôn như vậy từ trước tới giờ.

“Mmm” anh thì thầm, “Anh cũng vậy...”

“Không! Đừng...”, nàng thở ra khi anh bắt đầu hạ thấp cái đầu đen tối của mình một lần nữa. “Không phải ở đây, anh sẽ làm hỏng chút ít tự trọng mà em có mất.”

Tiếng cười ầm áp của anh thật khiêu khích khi anh ôm chặt thắt lưng nàng rồi xoay nàng lại cho đến khi hông nàng dựa vào lan can đá vững chãi đằng sau. Dáng người to lớn vượt trội của

anh bất ngờ cất giấu nàng khỏi tầm nhìn của tất cả mọi người. Đôi mắt giống như mật đường đã bắt đầu gửi tín hiệu buộc nàng hạ thấp cái nhìn từ anh.

“Em thích anh như thế này”, nàng thì thầm nhẹ nhàng, lướt ngón tay nàng bên dưới ve áo mỏng của chiếc áo khoác trắng của anh.

“Nói cho anh biết anh trông giống như một người bồi bàn Hy Lạp và anh có lẽ sẽ ném em qua lan can này,” anh cảnh báo.

Nụ cười của nàng bị bao phủ bởi những ký ức đau buồn trong quá khứ, thời điểm mà nàng đã cố gắng san bằng cái tôi của anh. “Em là một kẻ tồi tệ” nàng thú nhận.

“Không” Leandros phủ nhận, “Anh chắc chắn tại thời điểm đó em đã thật hấp dẫn trong mắt anh chàng bồi bàn Hy Lạp. Anh nghĩ rằng anh phải cảm thấy được khen ngợi”, anh trầm ngâm suy nghĩ.

Thật không thể cưỡng lại, nàng phải hí mắt cười thêm một lần nữa. Đó là một sự nhầm lẫn. Nàng thấy mình rơi vào một cặp mắt ngập tràn ấm áp và hứa hẹn. Hơi thở của nàng gấp gáp. Sự căng thẳng bủa vây quanh nàng như một loài thú dữ quyến rũ vây quanh hai nạn nhân trong khi bên trong nhà, đằng sau cánh cửa sơn thượng là bữa tiệc hoành tráng. Âm nhạc đang vây quanh họ trong bầu không khí mùa hè ấm áp cùng với tiếng cười và tiếng ầm ừ của cuộc hội thoại.

“Em yêu anh” nàng nói. Lời nói như xuất phát từ hư không.

Anh hít sâu vào như lời đáp lại. Đôi vai anh căng thẳng, toàn bộ cơ thể cứng lại, cái ôm của anh thắt chặt trên eo nàng. “Thật thích hợp để nói những điều này lúc này!” anh nhanh chóng đáp lời. Nhưng anh không hề tức giận, chỉ... choáng ngợp.

Nàng bắt đầu run sợ vì những lời nàng nói lớn tiếng ban nãy thật nguy hiểm. Nó trói buộc nàng hoàn toàn. Nó làm nàng đứng đó như trần trụi và thật dễ dàng để lại bị tổn thương thêm một lần nữa. Cổ họng nàng chất chứa hàng ngàn cảm xúc, gần như sắp biến thành những giọt nước mắt.

Anh cũng không cảm thấy tốt hơn. Nàng có thể cảm nhận được anh đang phải đấu tranh với chính mình để không hành xử theo cái cách cực kỳ đam mê. Chỉ đơn giản một câu “anh cũng yêu em” là quá đủ đối với Isobel lúc này.

“Em sẽ nói lại nếu anh muốn” nàng đột ngột nói thật dữ dội.

“Không”, anh nói khó chịu. “Chỉ là đừng nói thêm nữa khi anh đang phải...”

Đối phó với điều này, nàng kết thúc câu cho anh. Thật ngớ ngẩn và ngu ngốc. Họ là những người trưởng thành đủ để biết phải cư xử ra sao trước công chúng. Nàng không thể ngăn mình khỏi liếc nhìn vào khuôn mặt anh. Và khi nàng làm như vậy, anh nhìn xuống. Một làn sóng cảm giác lan tỏa trên gương mặt cả hai người bọn họ hết như một sự bùng nổ mạnh mẽ.

Họ có thể đã được ở một mình. Họ đã nên được ở một mình. Ngực nàng nhấp nhô trước sức căng của không khí. Bàn tay anh kéo nàng lại thật gần mình. “Đừng hôn em!” nàng thốt lên trong khi cố gắng kiềm chế.

“Lan can vẫn còn rất hấp dẫn”, anh gằn giọng “Anh nghĩ Eve là cô nàng tinh ranh nhất ở đây nhưng em đã buộc cô ấy vào chiếc thòng lọng rồi”.

Hơi nóng lan tỏa toàn cơ thể nàng, bằng chứng đầy kích động rằng nàng đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa làm não nàng như ngừng hoạt động. Tiếng nhạc, tiếng trò chuyện xoay xung quanh họ. Trong giây lát nàng đã có một sự nghi ngờ khủng khiếp, nàng sẽ tìm thấy mình nằm dưới nền cùng người đàn ông cao lớn, ngọt ngào và tinh tế bên trên.

“Tất cả vị ngọt và ánh sáng”, anh tiếp tục, thốt ra từng từ từ giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Tất cả nụ cười và câu trả lời cam lạng cho tất cả mọi người. Mái tóc gọn gàng và ngăn nắp, kể từ khi nào em lại đưa ra thỏa thuận như vậy? Bất cứ ai tới đây đều sẽ thấy một Isobel đẹp tinh tế tuyệt vời nhưng sao anh lại chỉ thấy một mụ phù thủy đau đớn dần vật!”

“Tiếp tục nói đi” nàng khuyến khích. Nàng bắt đầu nổi giận. “Nếu anh tiếp tục làm thế thì e rằng anh sẽ tự lột trần mình đấy!”

“Anh không thế!” anh nhấn mạnh một cách rõ ràng, “Anh chỉ đang bắt đầu. Từ thời điểm em bước vào cuộc sống của anh một lần nữa trên đôi chân đầy mê đắm của em, em đã khiến anh như một kẻ thất tình ngu ngốc mà không hề biết chuyện gì đang xảy ra với chính mình”.

“Sau đó anh có dám nói lời yêu không?” nàng vui vẻ chế giễu.

“Anh đã luôn luôn yêu em!” anh thốt ra gay gắt, “Anh yêu em khi chúng ta tán tỉnh nhau trên chiếc Ferrari. Anh vẫn còn yêu em khi em bỏ mặc anh cô đơn trong ba năm chết tiệt!”

“Ba năm cô đơn”, nàng không đứng đắn mà chế giễu, “Em chẳng thấy chút bằng chứng nào cả”. Nhưng anh đã nói thế. Anh chắc chắn đã nói thế.

“Chúng ta đã nói qua chuyện này rồi”, anh không kiên nhẫn đáp trả.

“Anh đưa em trở lại là để ly dị em.”

“Đó là một cái cớ. Bất cứ ai có khả năng phán đoán đều có thể nhận ra điều đó.”

“Anh đã có sẵn một cô nàng tiếp theo để lựa chọn và sẵn sàng.”

“Anh là một kẻ kiêu ngạo. Em cũng biết vậy. Em liệu có thể dừng chỉ trích một người đàn ông như vậy không?”

“Đó là lý do tại sao em phải nói trước những điều này, em nghĩ vậy.”

Không khí rít lên giữa hai hàm răng anh. Nếu như họ có một dây cáp điện bấy giờ, họ có thể thấp sáng cả màn đêm đầy căng thẳng này.

“Anh nghĩ chúng ta sắp trượt ra ngoài lan can”, anh nghiến răng dữ dội.

“Anh sẽ ngã trước”, Isobel thề. “Và em hy vọng anh sẽ làm gãy cái cổ kiêu ngạo của anh!”

Âm thanh sau lưng họ đưa họ trở về với thực tại. Trái tim Isobel như rút xuống mũi giày nàng khi nàng nhìn thấy mẹ chồng mình đứng cách họ một vài mét. Trông họ thế nào? Bà đã thấy những gì? Hai người dính chặt nhau trên lan can như vậy quả thực sẽ mang lại nhiều suy nghĩ không hay chút nào. Nàng nhìn thận trọng và lo lắng, đôi mắt đen nàng lướt qua hết chỗ này đến chỗ khác. Ô, Đức Chúa Trời, làm ơn hãy cứu giúp con, Isobel âm thầm rên rỉ.

“Ta xin lỗi vì đã làm phiền”, Thea nói cứng nhắc, và ánh nhìn của bà cuối cùng đã dừng lại trên gò má ngượng ngùng của Isobel. “Nhưng ta lo lắng cho mẹ con, Isobel. Theron nhảy cùng mẹ con, khi chân bà ấy còn đau và ta sợ sự nhiệt tình của ông ấy sẽ làm mẹ con kiệt sức.”

Chỉ cần liếc nhìn qua cửa là đủ thấy rằng điều mà Thea lo lắng là thực. Theron bảy mươi tuổi đang thực sự nhảy cùng mẹ nàng, người phải dùng đến nạng chống như một chỗ dựa. Người đàn ông đang lộ liễu tán tỉnh bà. Silvia đang cười, thực sự thỏa mãn, nhưng thậm chí từ đây, Isobel có thể nhìn thấy sự căng thẳng bắt đầu hiển hiện trên khuôn mặt bà.

“Em sẽ đi và ...” nàng chuẩn bị rời đi, nhưng Leandros đã ngăn nàng lại.

“Không, hãy để anh. Bà ấy sẽ càng thất vọng hơn nếu anh làm điều đó” anh khẳng định. Isobel liếc nhìn đầy nghi hoặc. “Hai người đàn ông chiến đấu vì bà?” anh giải thích một cách giấu cợt, sau đó cúi xuống đặt một nụ hôn trên môi nàng và sai bước đi, dừng lại đôi chút để đặt lại một nụ hôn tương tự trên má mẹ mình.

Đột nhiên Isobel phải ở lại một mình với người phụ nữ không hề thích nàng. Rõ ràng là sự khó xử đã làm họ vừa yên lặng vừa căng thẳng.

“Con trai ta rất yêu quý mẹ con” Thea phá vỡ sự yên lặng với sự theo dõi tinh mịch.

“Vâng” đôi mắt Isobel ấm áp khi nàng thấy Leandros tiến vào cuộc chiến đáng cười với Theron để giành lấy bàn tay Silvia. “Mẹ con cũng rất quý anh ấy.”

Nàng không định coi đó như thứ công cụ phá hỏng mối quan hệ lạnh nhạt giữa họ nhưng Thea lại cho rằng nàng cố tình làm vậy. Bà cứng người lại và quay đi. “Không, đừng đi, làm ơn”, nàng hấp tấp thì thào.

Mẹ chồng nàng dừng lại. Một cơn đau bỗng bùng lên trong lồng ngực Isobel. Đây là lúc để bắt đầu lại tất cả và vì Leandros nàng hiểu là nàng phải cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với mẹ chồng.

“Con lại đang tranh cãi”, Thea lại một lần nữa thách thức nàng bằng một lời buộc tội.

“Mẹ đã hiểu sai những gì mẹ thấy”, Isobel trả lời, rồi nàng cười buồn bã, “Chúng con chỉ vừa mới làm tình”. Thêm một cái nhún vai mỉm cười, nàng buộc mình phải tiếp tục. “Chúng con luôn như vậy. Chúng con làm đối phương ham muốn. Đôi khi con nghĩ rằng chúng con có thể làm bùng sáng toàn thế giới với sức mạnh mà chúng con có thể tạo ra...” Đôi mắt nàng như quay lại những gì vừa mới diễn ra khi bất ngờ bị Thea làm gián đoạn. Rồi nàng chớp mắt vào tập trung. “Mặc dù con hiểu lý do tại sao mẹ có thể không thấy thế”, nàng sẵn sàng thừa nhận.

Mẹ chồng nàng cần vài phút để hiểu tất cả những điều này, sau đó bà thở dài và bờ vai cứng nhắc đã bớt căng thẳng hơn. “Ta biết là con đã học tiếng Hy Lạp khi lần trước con ở đây”.

“Vâng”, Isobel xác nhận.

“Ta nghĩ, có lẽ, con đã nghe được những điều không nên được nói ra”

“Vâng” nàng cúi đầu đồng ý một lần nữa.

Yên tĩnh. Sau đó, Thea tựa vào lan can. “Con trai ta yêu con”, bà nói nhẹ. “Hạnh phúc của Leandros là tất cả những gì ta thực sự quan tâm. Tuy nhiên, cuộc chiến...” Bà vẫy tay kiểu cách trong một cử chỉ của sự mệt mỏi, “Chúng làm ta kiệt sức”.

Và cả con nữa, Isobel nghĩ, nhớ lại khi ham muốn không phải lúc nào cũng là yêu thương nồng nàn.

“Khi con rời đi, ta đã thấy thật khuây khỏa. Nhưng Leandros lại không thấy thế. Nó chán ghét nơi này đến nỗi nó không trở lại nữa sau chuyến đi làm ăn ở Tây Ban Nha. Nó đã rất nhớ con.”

“Con cũng rất nhớ anh ấy.”

“Ừm...” Thea đồng ý. “Leandros muốn chúng ta là bạn” bà tiếp tục “Ta cũng muốn vậy Isobel”.

Mặc dù giọng nói của Thea chỉ ra rằng bà có phần miễn cưỡng với việc này, Isobel vẫn mỉm cười. Nàng còn có thể làm gì hơn? Mẹ chồng nàng là một người phụ nữ đáng tự hào.

Hít một hơi thật sâu, nàng cảm thấy bản thân đã tự tin trở lại. “Bốn năm trước con còn quá trẻ. Con đã bị choáng ngợp bởi lối sống của mẹ. Và con đã thật quá tự ái và nổi loạn khi không biết nghe lời khuyên bảo làm sao để cư xử và đối mặt với khó khăn một cách tốt đẹp nhất.” Nàng nhìn vào mắt mẹ Leandros “Lần này sẽ khác mẹ ạ” nàng trịnh trọng đưa ra lời hứa.

Mẹ chồng nàng gật đầu mà không nói gì cả. Họ đều hiểu rằng họ đã đạt được một sự thỏa hiệp đầy cẩn trọng. Và khi nàng đang định quay trở lại bữa tiệc, Thea bỗng cất tiếng “Ta xin lỗi chuyện đùa bé.” Bà trang nghiêm nói “Đó là một phần đau buồn con đã phải chịu đựng ở nơi đây, bởi con đã không hề nhận được sự tử tế nào để vượt qua nỗi đau từ mất mát đó.”

Nàng không thể tìm ra trong đầu mình bất kì một ý tưởng nào cho câu trả lời. Mẹ chồng nàng dường như nhận ra điều đó, sau đôi chút lưỡng lự bà quay trở vào trong nhà.

Leandros xuất hiện vài giây sau đó và Isobel tự hỏi liệu có phải anh đã cố ý để họ lại một mình. Anh lại gần nàng, thấp giọng hỏi “Ồn chứ?”

Nàng gật đầu. Rồi nàng tiến sát đến bên anh, vòng tay vào trong lớp áo khoác, ôm chặt lưng anh như muốn họ hòa tan thành một. “Đừng bao giờ bỏ em lại một mình thêm lần nữa” nàng nói.

“Anh sẽ không bao giờ làm thế nữa” đó là lời hứa của anh.

Ngay sau đó họ rời bữa tiệc, trở về nhà mà không nói quá nhiều. Chỉ còn lại Silvia luôn miệng huyên thuyên về Theron và kế hoạch gặp mặt của họ vào ngày mai.

“Em không thể tin được” Isobel nói với Leandros khi họ chuẩn bị đi ngủ. “Mẹ em đã lọt vào mắt xanh của người đàn ông giàu có nhất Hy Lạp.”

“Cặp mắt phong tình” anh thêm vào một cách lười nhác. “Chú Theron rõ ràng là một kẻ phóng đảng luôn tìm kiếm những cuộc tình mới.”

“Nhưng chú ấy đã bảy mươi tuổi rồi. Chắc chắn chú ấy không thể cùng mẹ rồi lại tìm kiếm ai đó...”

Giọng nàng ghen đi khi hàng lông mày nhíu lại. “Em cùng chung dòng máu đó”. Anh bắt đầu theo dõi nàng với ánh nhìn kiên định trong đáy mắt. Nàng đang không đeo gì ngoại trừ những món đồ gia truyền. “Em có nghĩ là em có thể theo kịp anh khi anh bảy mươi tuổi và em sẽ...”

“Anh sẽ không dám nói là em sẽ bao nhiêu tuổi đâu!” nàng quả quyết.

Tuy nhiên, cuối cùng, nàng đã cùng anh trải qua một đêm dài, đen tối và ngọt mịn. Lần này thật khác. Nó như là sự tái sinh của lời thề nguyện từ bốn năm trước của họ. Không hề có bí

mặt bị che giấu, chỉ có tình yêu và sự tin tưởng và ước muốn giữ chặt những gì họ đã tìm thấy.

Buổi sáng sớm chan hòa ánh nắng mặt trời và bữa sáng đã được đặt trên sân thượng cho hai người. Silvia đang dùng bữa trong phòng trước khi chuẩn bị kỉ càn cho cuộc hẹn của bà. Khi Leandros phải rời nhà và đến văn phòng làm việc, anh đã để lại bên nàng sự do dự khiến nàng mỉm cười. Theron đến và cư xử thật lịch thiệp với Isobel, tán tỉnh mẹ nàng và bằng cách nào đó thuyết phục Silvia rằng hôm nay bà cần dùng xe lăn, điều khiến con gái bà mỉm cười biết ơn.

Trái với kế hoạch của mình, Isobel muốn Allise pha thêm một ấm trà. Rồi nàng ngồi trên ghế dựa và cố gắng quyết định xem nàng muốn làm gì trong vài giờ cô đơn không có Leandros bên cạnh.

Hôm nay nàng mặc một chiếc quần màu xanh quân đội và áo phông màu vàng. Tất cả tủ quần áo nàng đem về từ Anh đã dần cạn kiệt và nàng đang xem xét việc ra ngoài shopping. Đúng lúc đó Allise trở lại với ấm trà trên tay cùng một bì thư vừa được chuyển tay đến.

Có thể Isobel nên biết rằng từ trước khi nàng chạm vào nó nó đã mang sẵn rắc rối đến cho nàng. Mọi thứ không thể quá tuyệt vời và hoàn hảo như thế. Nhưng phong bì không hề có hai chữ CẢNH BÁO trên đó, chỉ có tên nàng được in ở chính giữa cùng với mùi của một mưu đồ nào đó bởi nàng chỉ nghĩ đến một người có thể làm việc này, người đó chỉ mới rời đi hơn nửa giờ trước.

Anh có lẽ sẽ cho nàng một bất ngờ. Nàng mỉm cười khi tháo dấu niêm phong trên bì thư.

Nhưng thứ nằm trong tay nàng làm nụ cười của nàng trở nên khô cứng. Cái nàng thấy kia làm nàng run sợ như đang cầm trong tay một con rắn độc. Nàng ném bức ảnh ra thật xa và thấy đôi chân mình lảo đảo. Nàng hất văng bộ đồ sứ xuống nền khi mà chiếc ghế dựa bị lật đổ và tạo nên thứ tiếng động kinh người khi tiếp xúc với sàn gạch cứng. Tay nàng che lại bờ môi mở to run rẩy. Trái tim nàng đập mạnh, đôi mắt từng sáng ngời nay tối lại bởi nỗi kinh hoàng khiến dòng máu trong người nàng dường như đông tụ lại.

Nàng lùi lại, đập mạnh chân vào chiếc ghế lật. Nàng thật không khỏe chút nào, nàng nhận ra — và chạy đi.

9.

Allise tìm thấy Isobel đang ngồi trên sàn phòng tắm nằm ngay dưới sân hiên, má nàng tựa vào chiếc bồn cầu sứ trắng. Với một tiếng kêu thiếu can đảm, người quản gia nhanh chóng hướng về phía trước. “Phu nhân, cô ốm rồi!”

Đó hiển nhiên là nói giảm nói tránh. Isobel đang chết dần bên trong và nàng không nghĩ mình sẽ có thể dừng việc đó xảy ra.

“Tôi đi gọi bác sĩ – Chúa ơi”

“Không!” Isobel bất thành linh chối từ với một sự nỗ lực yếu đuối. “Không.” Nàng cố làm dịu đi thanh âm của mình khi Allise đứng lại và nhìn chằm chằm vào nàng. “Tôi rất ổn”, nàng khẳng khái. “Tôi chỉ cần...nằm xuống một ch...chút”

Lết mình trên đôi chân, nàng phải chống bản thân mình trên bồn rửa trước khi đôi chân run rẩy của nàng hoạt động trở lại. Loạng choạng ra khỏi phòng tắm, nàng hướng lên lầu, khi biết mình sẽ không thể lên đó thì nàng đổi hướng, tìm kiếm trong sự choáng váng nơi trú ngụ duy nhất mà bản năng còn có sức để lựa chọn – căn phòng của mẹ nàng.

Trở vào căn phòng, nàng cảm nhận rất rõ ánh mắt lo lắng của người quản gia đang quan sát nàng. Bà sẽ gọi cho anh; Isobel chắc chắn về điều đó. Allise sẽ cảm thấy thất bại với bốn phận của mình nếu bà không nói cho Leandros như những gì bà đã nhìn thấy.

Nhưng Leandros không cần được thông báo. Trong khoảng thời gian Isobel nhận được một phong bì, anh cũng nhận được một bức. Khi anh nhìn chằm chằm vào những bức ảnh đáng-nguyên-rủa đó thì điện thoại bắt đầu reo. Đó là cha của Diantha; ông cũng nhận được chiếc phong bì. Sốt dẻo vẫn là cuộc gọi đến từ mẹ anh, sau đó một tờ báo Athens với một danh tiếng khát khao chuyện tầm phào rôm rả về những người giàu đi bằng phi cơ cá nhân. Không cần đến một thiên tài để biết chuyện gì đã lộ ra ở đây.

Leandros đang trên đường về nhà khi Isobel ngừng lại trước cái bàn nơi những bức ảnh đặt giữa bộ đồ sứ nằm rải rác. Điện thoại reo khiến chiếc nắp rung lên. Anh tắt điện thoại và ném nó lên ghế trước cùng với chiếc phong bì chứa ảnh với vẻ nóng nảy để che đi sự lo lắng. Bất kỳ ai khác nhận được những bản sao này có thể sẽ trở nên tồi tệ vì nếu anh chắc chắn về điều gì, thì đó là Isobel đã nhận được những bằng chứng xấu xa này.

Xe của anh phanh kít lại trên đường vào chỗ để xe, hất tung lên những đám mây bụi trên đường đi. Anh để mặc động cơ chạy khi sải bước vào trong nhà. Nhìn anh bước đi, người làm vườn tắt máy động cơ thay anh, đôi mắt ông cau lại đầy bối rối. Allise đang đứng ở đại sảnh với đôi tai đang áp vào chiếc điện thoại di động.

“Vợ tôi đâu?” anh hỏi và bước lên tầng khi người quản gia chặn anh lại.

“C...cô ấy đang ở trong phòng mẹ mình, thưa ngài.”

Đổi hướng, anh đi về phía hành lang. Chiếc áo khoác bị hư khi anh vấp phải bậc cầu thang. Chiếc cà vạt được cởi ra và anh sải những bước dài qua đồng đồ nát là những chiếc ghế lằn lóc cùng chiếc bàn ăn sáng, khi anh nhìn thấy phong bì và những bức ảnh nằm rải rác, cảm giác buồn nôn bùng nổ trong dạ dày và cơn tức giận theo sau như một tiếng sét đánh xuống.

Dừng lại đủ lâu để gom lại bằng chứng, anh tiếp tục bước xuống bậc thang và vào trong căn phòng dành cho mẹ vợ mình. Anh đã không bước vào đây kể từ khi Silvia chọn căn phòng này và ngạc nhiên với sự ấm cúng mà bà đã tạo ra, ngoại trừ đồng đồ dụng cụ nhiếp ảnh lộn xộn của Isobel vẫn đặt rải rác xung quanh. Nhưng hiện tại anh không quan tâm đến sự ấm cúng đó, khi đi ngang qua căn phòng, người nằm cuộn tròn trên giường của mẹ vợ như một bào thai, mới là mục tiêu của anh.

Trái tim anh như bị lật sang một bên trong giây phút của sự đau đớn tột cùng – rồi lại dứt khoát ổn định lần nữa. Bật mở cúc áo sơ mi với những ngón tay giận dữ, anh đến bên giường với cái nhìn hứa hẹn sự trừng phạt đến rất nhanh với một ai đó.

“Isobel”, anh gọi tên nàng.

Nàng không biểu lộ thái độ nghe thấy. Nàng đang đợi anh quỳ xuống cầu xin sự thông cảm và tha thứ ư? Vậy thì, không phải người đàn ông này, anh tức giận nghĩ và ném những bức ảnh sang phía bên cạnh chiếc giường nàng đang nằm.

“Có sự nhầm lẫn ở đây”, anh trình bày. “Và anh hy vọng em tin điều đó.”

Một thử thách khó khăn, khắc nghiệt và công khai. Nàng vẫn không thềm có lấy một tiếng nức nở nhạo báng nào để đáp lại. Nó khiến anh muốn nhảy vào trong da thịt nàng để nàng biết rằng anh đã không làm việc tồi tệ đó.

“Isobel!” anh nghiêng răng ken két. “Giờ không phải lúc xúc động. Em là một nhiếp ảnh gia được huấn luyện. Anh cần em nói với anh chúng đã làm thế nào để anh có thể bóp chết thủ phạm với những lời nói dối của chúng.”

“Xéo đi”, nàng lầm bầm.

Với sự thiếu kiên nhẫn, anh cúi xuống và bắt lấy eo nàng, nhấc bổng cả người nàng ra khỏi giường, rồi lại cẩn thận để nàng ngồi ở mép giường. Anh ngồi xổm xuống, đẩy mái tóc như tơ của nàng ra sau khuôn mặt. Nàng trắng tinh như một tờ giấy và đôi mắt nàng trông như thể ai đó đã len vào trong và đào trũng xuống.

“Giờ thì nghe này”, anh khẳng khẳng.

Phản ứng của nàng là phóng sự công kích lên người anh. Anh tin rằng nàng có quyền, anh thừa nhận nó khi dứt khoát giữ nguyên trạng thái đó cho đến khi nàng kiệt sức. Cuối cùng nàng nức nở với những lời lăng mạ tồi tệ rồi cố gắng giãy dụa về phía sau để thoát ra. Những ngón tay nàng chạm vào bức ảnh. Với một tiếng nức nở, nàng cầm chúng lên.

“Anh đã lừa dối tôi”, nàng nghẹn lại. “Anh nói cô ta không là gì với anh nhưng – nhìn đây – hãy nhìn đây!”

Những tấm ảnh lắc mạnh khi nàng vung chúng vào khuôn mặt dữ tợn của anh. “Anh, như những gì mà tôi có thể thấy, đang đứng trên chiếc du thuyền của mình mà không mặc bất cứ thứ gì, ừ...đang ôm cô ta ở đằng trước anh trong khi cô ta hầu như chỉ được che phủ bởi một chiếc áo ngực.”

“Không bao giờ—”

Bức ảnh quất vào cằm anh khiến anh phải né tránh, và khi anh phục hồi lại, nàng đang nhìn chăm chăm vào bức tiếp theo. “Nhìn anh này”, nàng thốt ra với sự kết tội nặng nề. “Làm cách nào anh có thể nằm ở đó với cô ta và ngủ như một người vô tội? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh –”

Nàng đang định ném những bức ảnh còn lại như cái cách nàng ném những tấm kia thì anh vươn tay ra và với lấy chỗ còn lại trên tay nàng. “Em phải tin anh khi anh nói chúng không phải là thật!”, anh khẳng khẳng một cách cay nghiệt.

Không phải thật? Isobel nhìn chăm chăm vào anh qua đôi mắt ngập nước và tự hỏi làm thế nào mà anh dám nói thế khi giờ đây từng bức ảnh đã khắc sâu vào trong tâm trí nàng!

“Tôi đã tin anh khi anh nói anh đã không –”

“Vậy thì hãy tiếp tục tin đi”, anh cắt ngang. “Và hãy bắt đầu dùng cái đầu để suy nghĩ thay cho trái tim của em đi.”

“Tôi không có trái tim,” nàng đáp lại. “anh đã xé toạc nó khỏi cơ thể tôi và ném nó đi rồi!”

“Cường điệu hóa lên không giúp được gì lúc này đâu cưng,” anh thở dài, nhưng nàng nhìn thấy vẻ hài hước mà anh đang cố kềm lại từ đôi môi mình.

Sự hài hước đó là sự hủy hoại hoàn toàn vào nàng, và nàng bắt đầu vắn vẹo và giãy dụa tới tận khi anh cuối cùng cũng chịu để nàng đứng tự do.

“Tôi sẽ rời khỏi đây”, nàng nói với anh khi quay bước chân của mình.

“Lại bỏ chạy sao?” anh phản công một cách giễu cợt. “Bảo trọng,” anh cảnh báo khi anh cũng đứng lên, “vì anh có lẽ nên để em làm thế. Vì anh sẽ không sống tiếp một cuộc sống sợ hãi rằng em sẽ lại bỏ chạy bằng đôi chân ấy và biến mất!”

Isobel nhìn chăm chăm vào anh, thấy cơn giận dữ dội làm u tối cả khuôn mặt anh. “Anh tức giận với tôi làm gì?” nàng lúng túng hỏi.

“Anh không nổi giận với em”, anh chối. “Anh đang tức giận với – những thứ này”. Anh hất tay về phía những bức ảnh. “Em không phải người duy nhất nhận được những bản sao này...” Sau đó anh nói với nàng những người cũng nhận được. “Việc này rất nghiêm trọng, Isobel”, anh nói dứt khoát. “Ai đó ngoài kia đang tạo nên một xi căng đan chết tiệt và anh cần sự giúp đỡ của em ở đây, chứ không phải sự khinh miệt của em.”

Cùng lúc đó, anh quay lại và nhìn xung quanh căn phòng với cặp mắt nghiêm khắc và thiếu kiên nhẫn. Dò xét bất kỳ thứ gì hỗ trợ cho việc tìm kiếm, anh sải bước tới hệ thống máy tính cũ của nàng và bắt đầu kiểm tra lại để đảm bảo mọi thứ đã được cắm điện. “Em biết cách làm việc này tốt hơn anh”, anh nói. “Chỉ cho anh những gì anh cần làm để thứ này hoạt động lại”.

“Nó đã không được sử dụng từ 3 năm nay. Nó hẳn đã hỏng vì thiếu sử dụng.”

“Chí ít cũng phải thử!” anh nghiêng răng.

Nàng bắt đầu hiểu rằng anh đang vô cùng nghiêm túc. Di chuyển trên đôi chân run rẩy và đi cùng thái độ nói cho anh biết rằng nàng không chuẩn bị để hạ sự cảnh giác xuống, nàng đi đến đứng bên cạnh anh. Với cái gõ nhẹ vào một cặp phím bấm, sau đó nàng lùi lại và chờ đợi. Khá ngạc nhiên khi thấy cả dây thiết bị đã bị bỏ hoang vùng sống dậy.

“Giờ thì sao?” nàng cứng ngắc hỏi.

“Quét những tấm ảnh đó vào phần mềm tương thích”, anh chỉ đạo. “Phóng to chúng lên – hay bất kỳ cái gì em cần làm để chúng ta có thể nghiên cứu chúng đến từng chi tiết.”

“Một lý do hữu dụng đấy.”

“Anh đã nói với em một lần rồi. Chúng là giả.”

“Chắc chắn chứ?”

Anh quay ngoắt về phía nàng một cách giận giữ. “Phải, anh chắc chắn! Và anh sẽ đánh giá cao nếu có một chút tin tưởng quanh đây!”

“Nếu anh còn quát vào mặt tôi một lần nữa tôi sẽ đi”, nàng hăm dọa.

“Vậy thì hãy thôi nhìn anh như thể anh là một con rắn đi; hãy dùng chút giác quan của em và tin tưởng anh!”. Sải bước, anh thu thập những bức ảnh – lại lần nữa. Quay trở lại, anh đặt chúng bên cạnh màn hình máy tính.

“Giả, như anh nói”, nàng lẩm bẩm.

“Hãy dùng ma thuật của em và chứng minh anh đúng hay sai”

Thách thức công khai. Vẫn cần lợi dụng lợi ích của sự nghi ngờ, nòng mỏ nắp của chiếc máy quét dẹt và chuẩn bị làm việc. Miệng nàng mím chặt, ánh mắt nàng lạnh nhạt, nhưng với vài cú kích chuột khéo léo nàng bắt đầu mở ra theo những chỉ dẫn của anh. Nếu anh đang nói dối thì anh nên biết rằng nàng sẽ phát hiện ra trong vài phút. Nếu anh nói sự thật thì...

Dạ dày nàng bắt đầu cuộn lên. Nàng không còn chắc mình muốn lựa chọn nào. Có một việc đáng tin là người chồng xa lạ của mày đã dính dáng tới một vụ ngoại tình trong lúc mày rời khỏi nhưng có một điều gì đó khác hoàn toàn cần biết đến là ai đó sẵn sàng đi đến mức độ này để làm tổn thương người khác.

“Sao việc này lại xảy ra?” nàng khàn giọng hỏi. “Anh cho rằng ai là người đã chụp những tấm hình đó? Cần phải có một tổ chức thứ 3 dính vào để có được những bức ảnh kiểu như vậy, Leandros. Ai đó đủ thân cận với anh để bắt được hình của anh trên phim thể này.”

Anh đang đứng một bên cạnh nàng và nàng cảm thấy anh cứng lại; liếc nhìn lên, nàng bắt được biểu hiện âm thầm thoáng qua trong anh trước khi anh quay đi. “Chloe, tất nhiên”, anh trả lời một cách thô lỗ.

Chloe? “Ôi, không”. Nàng không muốn tin điều đó. Không phải Chloe, người rất ngưỡng mộ anh trai mình. “Cô ấy không được gì từ việc làm tổn thương anh và bạn thân cô ấy!”

“Nó đạt được thứ mà nó luôn muốn”, anh chặc chẽ phản bác. “Công việc – công việc!” Anh kiểm chế khi bức ảnh đầu tiên xuất hiện trên màn hình. Quay người lại, nàng kích chuột và bức ảnh phóng to gấp bốn lần kích thước ban đầu. “Suốt thời thơ ấu, nó luôn mơ tưởng viễn vông về một trong những người anh của nó cưới bạn thân của nó”, anh tiếp tục một cách tầm tui. “Nikos và anh đã phá hỏng những ước vọng viễn vông đó, vì thế nên giờ nó quyết tâm trả thù.”

“Em không muốn tin điều đó.”

“Nó còn khôn ngoan hơn anh từng nghĩ”, anh tiếp tục, bất nhẫn. Nó chỉ trích anh trong mắt em. Chỉ trích cả Diantha và anh với cha của Diantha, người cho anh niềm vinh dự với sự tin tưởng của ông khi ông cho phép cô ấy ở trên du thuyền với anh. Anh đã nhìn thấy một người đàn ông chụp những bức ảnh về chiếc du thuyền từ bến cảng. Bức này,” anh gõ nhẹ một ngón tay vào màn hình. “thể hiện chính xác anh đã mặc thế nào ngày hôm đó.”

“Trần tròng sao?”

“Anh mặc một chiếc quần đùi, cô phù thủy mả mai ời!” anh cáu kỉnh. “Hắn hần đã được ai đó trả tiền. Chloe mưu mô phù hợp với suy luận này. Mục đích sau cùng của nó là nhìn em rời đi với một cuộc ly hôn và anh bị buộc phải cưới Diantha để bảo vệ danh dự của cô ấy!”

“Tất cả những điều đó tuyệt đối vô lý!” Isobel phản đối. “Chẳng ai làm tới mức độ quyết liệt như thế vì lợi ích của người khác.”

“Lợi ích của người khác?”, anh khiêu khích. “Của Diantha? Cô ấy đang bị thao túng ở đây cũng hẳn tâm y như chúng ta”, anh khẳng khẳng. “Hãy nhìn vào chứng cứ. Chloe gửi Diantha đến San Esteban thay nó. Những bức ảnh này đã được chụp ở đó. Anh thậm chí đã nhìn thấy gã đã chụp những bức này!”

“Vậy còn những tấm trong phòng ngủ của anh?” nàng nhắc nhở. “Sao anh ta vào được đó?”

Anh tam đừng suy tư về câu hỏi. Sau đó nghi vấn được sáng tỏ. “Hắn ta hẳn phải là một thành viên trong đội của anh”, anh quyết định. “Hắn ta ở quá xa để anh có thể nhận ra.”

Anh nghĩ anh đã có đáp án cho mọi thứ. Nhưng Isobel đang nhớ lại cuộc nói chuyện với Eve Herakledes đêm trước đó, và bất chợt nảy ra một nghi ngờ rất khác thách thức với những khẳng định của Leandros.

Nàng mím môi và dồn toàn bộ tập trung của mình vào màn hình, và chỉ mất vài giây để chỉ ra điểm không nhất quán đầu tiên. Trong vài phút nàng đã khoanh được rất nhiều chỗ – một ngón tay bị thiếu, một điểm trên tay vịn của du thuyền không phù hợp. Với con chuột bàn rộn di chuyển, nàng sao chép và dán từng chi tiết lên một màn riêng biệt, tăng kích thước của chúng rồi chuyển đến máy in.

Suốt quá trình Leandros chỉ lảng lảng quan sát trong sự mê hoặc khi toàn bộ bức ảnh bị cắt rời và lộ ra điểm gian trá trong đó. “Anh có muốn em làm như vậy với những bức còn lại không?” nàng hỏi khi đã hoàn thành.

“Không, trừ khi em cần chắc chắn rằng chúng là giả”, anh nói mát mẻ, thu thập lại bằng chứng lúc trước của anh.

Đó là một cú đánh bén nhọn vào sự thiếu tin tưởng của nàng. Isobel thừa nhận bằng một cái thở dài. “Em nghĩ giờ thì anh muốn em nhận lỗi.”

“Để sau,” anh đáp. “Lời xin lỗi sẽ không rẻ mạt thế.”

Nhưng anh cũng không cười khi nói thế. Dù là giả hay không, những bức ảnh này đã đánh cắp thứ gì đó từ họ và Isobel phải tự vấn chính mình nếu họ muốn hàn gắn lại một lần nữa.

“Leandros...” Anh đang sải bước tới cửa ra vào khi nàng ngăn anh lại. “Chloe biết em làm gì cho kể sinh nhai; nhớ điều đó khi anh đối mặt với cô ấy.”

“Có ý nghĩa gì sao?” anh liếc nàng.

Isobel nhún vai. “Chỉ cần tới đó với cái đầu thoải mái, chỉ thế thôi”, nàng khuyên. Nàng không cần phải phá tan ấn tượng hoàn hảo của anh về Diantha. Và dù gì, nàng cũng không đủ chắc chắn về những nghi ngờ của chính mình để tranh cãi về nó.

Nhưng nàng cũng quả quyết như khi anh tìm hiểu rõ ràng.

Anh đã đi chưa tới 2 phút trước khi nàng in ra rất nhiều bản sao thứ hai. Xe của anh chỉ vừa rời khỏi lối vào khu để xe khi nàng gọi một chiếc taxi cho chính mình. Biệt thự Christophoros khá giống với hầu hết những ngôi nhà ở trên đây, trên đồi. Nàng được một hầu gái người dẫn vào một phòng khách nhỏ, sau đó nhanh chóng rời đi để tìm người con gái của ngôi nhà.

Diantha để nàng đợi. Cần phải làm gì đó, Isobel vội lấy chiếc túi xách, tìm được một cái dây buộc tóc và buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa. Leandros đã từng nhìn nó như thế là nàng khoác lên mình nhân vật tiểu thư mạnh mẽ, nhưng nàng không cảm thấy mạnh mẽ chút nào. Nàng không biết mình tới đây có đúng không, thậm chí còn không chắc nàng sẽ giải quyết vấn đề này thế nào – tất cả những gì nàng biết với sự chắc chắn là Diantha cần phải đối mặt, dù có tội hay vô tội.

Cánh cửa bắt đầu mở ra và nàng quay người lại khi Diantha xuất hiện trong bộ váy bó màu xanh da trời và khoác trên mình biểu cảm hết sức dịu dàng mà bằng cách này hay cách khác cũng chẳng phù hợp với thời điểm, với sức chịu đựng trong đầu rằng Isobel có thể là một

người vợ hay ghen tới đây để đánh cô ta tới bời.

Quả thực Diantha nhìn nàng từ trên xuống dưới như thể cô ta là người hủy hoại cuộc hôn nhân trong phòng này. “Chúng ta phải nói chuyện này một cách ngắn gọn”. Có một sự lạnh lùng rõ rệt trong giọng nói của cô ta. “Cha tôi đang trên đường về đây và ông sẽ không thích thấy cô ở đây”.

Sau đó cô ta thật sự cướp đi ngọn gió từ chiếc tàu của Isobel khi cô ta nói tiếp một cách trôi chảy, “Giờ thì cô đã nhìn thấy sự thật về Leandros và tôi, chúng tôi có thể mong cô sẽ biến khỏi cuộc sống của chúng tôi mãi mãi không?”

Những ngón tay của Isobel nắm chặt lấy quai túi xách trên vai mình. “Vậy cô chính là người đã gửi những bức ảnh?” nàng thốt ra.

Cái gật đầu trơ tráo của Diantha đã chứng thực điều đó. Có vẻ khá thất vọng khi cô ta thừa nhận điều đó quá dễ dàng. “Dù tôi phải nói thêm rằng bất kỳ điều gì tôi nói với cô ở đây tôi sẽ chối bỏ với những người khác,” cô ta nói rõ ràng. “Nhưng cô cản đường, và tôi đã phát ốm với việc bị Leandros cư xử tệ bạc. Hai tuần trước anh ấy đã hứa với tôi sẽ ly dị cô và cưới tôi, rồi tôi bị cho ra rìa – vì những lý do thương mại, tất nhiên; không phải luôn thế sao?”

“Những lý do thương mại?” Isobel nghi hoặc nhắc lại.

“Sự thiếu thỏa thuận tiền hôn nhân giữa hai người đẩy Leandros vào tình thế không thể.”

Giống như đang bị ép chặt trong những áp lực chết người, Isobel rùng mình suy nghĩ. Diantha bình tĩnh, giọng cô ta đều đều và Isobel đã có thể cảm thấy bản thân đang bị thao túng bởi sự thêm vào nhẹ nhàng cụm từ ‘tiền hôn nhân’. Trước khi nàng biết thì cảnh cáo của Lester Miles về sức mạnh địa vị của nàng đã trở lại ám ảnh nàng. Nàng đã thấy sự thay đổi đột ngột của Leandros từ một người đàn ông sẵn sàng chấm dứt một cuộc hôn nhân thành người đàn ông tích cực kiên trì cuộc hôn nhân đó.

“Tôi phải nói rằng tôi thực sự rất bất mãn vì buộc phải nói dối về mối quan hệ của chúng tôi trong khi anh ấy giải quyết mớ hỗn độn đó,” Diantha tiếp tục. “Nhưng một người đàn ông với đồng tài sản kếch xù không cho phép chính mình bị gạt bởi một cô vợ tham lam. Anh ấy cũng không dám mạo hiểm để tên tuổi hai gia đình chúng tôi bị ném ra ngoài nơi công cộng với một xì căng đan do cô gây ra nếu cô mong muốn biến cuộc ly hôn của mình thành tội tệ. Nhưng cô hãy nhớ lấy lời tôi, quý bà Petronades, một bản hợp đồng sẽ xuất hiện trước rất sớm thôi, vạch chỉ tiết về bất cứ thỏa thuận nào trong sự kiện cuộc hôn nhân của cô để đi đến bế tắc lần thứ hai.”

“Nhưng cô không thể đợi được lâu thế,” Isobel xen vào. “Vì thế cô quyết định gây ra một xì căng đan đáng sợ và tung nó ra?”

“Tôi đã phát ốm phải nói dối mọi người,” cô ta tuyên bố. “Đã đến lúc mọi người biết được sự thật.”

“Về cuộc tình ở Tây Ban Nha của cô với chồng tôi,” Isobel nhắc lại.

“Mối quan hệ bắt đầu rất lâu trước khi cô rời bỏ anh ấy, nếu cô phải biết sự thật” Cô ta hất cằm. “Anh ấy đã ghé qua chỗ tôi ở Washington D.C.” Isobel nhớ quá rõ về chuyến đi Washington.

“Hai tuần của chúng tôi ở Tây Ban Nha không phải những tuần lén lút đầu tiên chúng tôi ở cùng nhau. Tôi không muốn làm tổn thương cô bằng việc này, nhưng hôm qua anh ấy đã ở bên

tôi, trong giờ nghỉ trưa. Chúng tôi có một căn hộ ở Athens, nơi mà chúng tôi gặp nhau hầu hết các ngày trong tuần”.

“Không có ảnh bằng chứng nào cho những cuộc gặp đó sao?” Isobel thách thức.

“Nó có thể được sắp xếp.”

“Ồ, tôi biết chắc là nó có thể”. Và nàng rút tập in ra từ túi xách và đặt chúng xuống trên mặt chiếc bàn giữa họ. Tin chắc rằng nàng biết chính xác nàng có mặt với cái gì, Diantha thậm chí còn không thêm hạ cố nhìn xem.

“Cô chẳng là gì ngoài một kẻ dối trá, đồ khốn quỷ quyết, Diantha,” Isobel tuyên bố với cô ta. “Cô thao túng mọi người và thích thú với việc đó. Chloe đã bị cô thao túng để đưa cô đến Tây Ban Nha. Mẹ chồng tôi bị cô thao túng một cách đẹp đẽ bởi thích thú sự dịu dàng hết sức của cô trong việc làm bà hài lòng và đưa đến cho bà lựa chọn dễ dàng nhất với tôi như một đứa con dâu đến từ địa ngục.”

“Cô nói đúng,” Diantha đáp, mở ra gợi ý đầu tiên rằng một chiếc bẫy thép được sắp đặt hoạt động phía sau vẻ ngoài dịu dàng đó.

Isobel cười. “Leandros ca tụng cô vì những kỹ năng tổ chức vĩ đại của cô – không phải một lời khen ngọt ngào với người phụ nữ anh ấy yêu nhỉ?” nàng nói thêm khi sống lưng Diantha lộ ra sự thay đổi. “Rõ ràng là cô biết cách tập hợp một nhóm làm việc tuyệt vời”. Nàng ấn sâu móng tay. “Với tôi thì, kỳ thật, tôi phải vật lộn để tổ chức mọi thứ, nhưng anh ấy gọi tôi là một phù thủy và là một kẻ khó chịu và khẳng định tôi có cái nhọt dưới răng. Khi chúng tôi làm tình anh ấy ngã vào vòng tay tôi và sau đó anh ấy ôm tôi ngủ. Không phải thế này”. Nàng gõ một ngón tay vào bức ảnh. “Không phải kiểu anh ấy chiếm lĩnh một bên giường trong khi tôi ở bên kia”.

Đôi mi đen chớp chớp, khuôn mặt nàng cố gắng giữ vẻ kiên quyết. Giờ thì nàng tập trung sự chú ý về những bức ảnh, Isobel lật bức này tới bức khác, và đôi tình nhân tội lỗi đó được phóng lớn trong đó. “May mắn làm sao, Leandros vẫn còn đầy đủ các ngón tay”. Nàng gõ vào một bức ảnh chỗ bị cắt một cách vụng về dọc theo bụng của Diantha. “Nếu anh ấy đứng phía sau cô thế này, đỉnh đầu cô không thể tới cao hơn ngực anh ấy, chứ không phải cằm của anh. Vóc người của cô thấp, Diantha – nói trắng ra nhé, vì cô mong được nói chuyện một cách thẳng thắn. Cô không được mảnh dẻ hay có những đường cong thế này. Và khi cô cắt, gọt và dán băng chuột hãy nên luôn luôn chắc chắn rằng cô lấp đầy những lỗ hổng mà cô tạo nên, như lan can chiếc du thuyền ở đây, nó có vẻ dừng lại với lý do không rõ ràng. Một kẻ giỏi thao túng nên luôn luôn chắc chắn về tất cả những cơ sở của cô ta còn cô đã quên xem lại những chi tiết nhỏ nhặt. Đây là công việc của tôi”. Nàng gõ vào những bản in. “Tôi là một chuyên gia nhiếp ảnh. Tôi xử lý ảnh bằng máy tính hầu như mỗi ngày trong cuộc đời làm việc của mình. Vì thế tôi biết dễ dàng mà không cần để ý tới khung cảnh của phòng ngủ mà các nếp gấp trên tấm ga trải giường có vẻ không theo những đường nét tự nhiên.”

Cái nhún vai nhẹ của Diantha và biểu cảm không khác biệt của cô ta khiến Isobel ngạc nhiên vì lúc này cô ta hẳn phải cảm thấy giày vò về tội lỗi của chính mình. Nhưng cô ta chỉ mỉm cười. “Cô thật là một con ngốc, Isobel”, cô ta bảo nàng. “Tôi vẫn luôn biết cô làm nghề gì, và những bức ảnh này vẫn luôn có mục đích bị phơi bày là giả. Tất nhiên là nó rất quan trọng khi tôi làm thế để tạo ra một xì căng đan. Tôi đơn giản chỉ định tự mình phơi bày chúng, sau đó gợi ý là cô đã tạo ra chúng như một cách để tăng thêm quyền lực trong cuộc ly hôn. Vậy còn ai khác là người đủ tư cách hơn?”

Cô ta tin rằng mình đã khiến mọi người bị buộc chặt vào những nút thắt, Isobel nhận ra trong sự nghi ngờ hệt hẳng. Cô ta quả là quá mức tự tin vào sức mạnh thao túng của bản thân

tới mức cô ta không thèm dừng lại việc thấy cây mà không thấy rừng!

“Chỉ có một vấn đề nhỏ trong kế hoạch của cô, Diantha,” Isobel tỉ mỉ nói. “Những bức ảnh này có thể giả, nhưng tôi không có lý do để muốn một vụ ly hôn”.

“Nhưng Leandros muốn cô hay chỉ đơn giản là đang bảo vệ lợi ích kinh doanh của anh ấy?”

“Ồ, vâng, tôi muốn cô ấy,” một giọng nói mượt mà và trầm thấp đáp lại.

Hai người phụ nữ liếc nhìn lên, Leandros đang đứng đó và trông như thể anh đã ở đó được một thời gian khá lâu.

“Từng phút của những phút giây thức dậy,” anh trôi chảy nói tiếp. “Từng phút của mỗi giây phút tôi chìm đắm trong những giấc mơ của mình. Cô có vấn đề nghiêm trọng với những giấc mơ của cô đấy, Diantha,” anh ảm đạm nói với cô ta, sau đó không đợi cô ta trả lời anh nhìn vào Isobel. “Chúng ta đi thôi chứ?”

Nàng thậm chí còn không do dự, bước tới người đàn ông là cả cuộc đời của nàng kia, với đôi mắt âu yếm nhìn anh và âu yếm đáp trả của anh với nàng.

Nhưng Diantha không định đầu hàng dễ dàng như thế. “Chỉ bởi những bức ảnh này không thật, nó không có nghĩa là chúng ta đã không ngủ với nhau,” Cô ta uy hiếp một cách vụng trộm. “Nói cho cô ta đi, Leandros, cái cách mà chúng ta đã hưởng những đêm trên chiếc du thuyền của anh. Nói cho cô ta cái cách mà mẹ anh nghĩ cô ta là một con điếm và em gái anh Chloe khinh miệt từng hơi thở của cô ta. Nói cho cô ta đi,” cô ta ngoan cố, “cái cách mà cả gia đình anh biết cô ta ngoại tình với một người đàn ông lần cuối cô ta ở đây lúc trước, và cái cách anh cố tìm hiểu hân ta là ai và thậm chí tin rằng đứa con mà cô ta đang mang thuộc về người tình đó!”

Chân Isobel đột nhiên run rẩy đứng sững lại. Mắt nàng tối tăm khi bắt gặp đôi mắt anh. Nàng đang tìm kiếm sự thất vọng, tìm kiếm một cái lắc đầu chán nản của anh để phủ nhận những điều Diantha đã nói! Ôi Chúa ơi, nàng van xin anh; hãy cho em bất cứ điều gì để nói cô ta vẫn muốn thao túng em lúc này!

Nhưng anh lại trở nên tái nhợt khi nàng nhìn anh. Ngón tay anh run rẩy khi anh nhắc chúng lên để luồn qua mái tóc nàng. Đáng nguyên rửa hơn cả, anh cup mắt xuống. “Đi nào”. Anh khàn khàn nói. “Hãy ra khỏi đây thôi.”

Có ai đó đang đứng ngay phía sau anh, và khi Leandros di chuyển Isobel thấy Chloe với khuôn mặt trắng bệch. “Diantha, dừng việc này lại đi,” Chloe run rẩy nài nỉ. “Mình không hiểu sao cậu lại – ”

“Cậu không hiểu,” Diantha bắt đầu trở nên gắt gỏng. “Nó thì liên quan gì đến cậu? Những người anh trai của cậu đã lợi dụng tôi và tôi sẽ không để bị lợi dụng!”

Những người anh? Tất cả họ đều nhìn cô ta khi cô ta nói điều đó. Cô ta đã không còn bình tĩnh và tự chủ nữa, Isobel nhận thấy điều đó. Lốp nguy trang đã bị xé bỏ và Diantha đột ngột bày ra bộ mặt lạnh lùng và đau đớn thật sự của chính mình.

“Cả cuộc đời mình, tôi phải chăm nom cậu, Chloe, và được thờ phụng bởi cái gia đình toàn đàn ông của cậu. Cậu không hiểu cảm giác không được yêu và bị từ chối bởi tất cả mọi người là thế nào đâu. Cha tôi vứt bỏ tôi vì tôi không phải đứa con trai được mong đợi. Anh trai cậu vứt bỏ tôi vì tôi không phải là thứ anh ta muốn nữa.”

“Diantha, tôi chưa bao giờ –”

“Không phải anh”, cô ta nổi giận với Leandros. “Nikos! Nikos từ chối tôi 4 năm trước! Anh ta nói chúng tôi còn quá trẻ để biết yêu là gì và anh ta thậm chí còn không muốn biết! Nhưng tôi biết yêu. Tôi đã chờ đợi và chờ đợi anh ta đến với tôi ở Washington. Nhưng anh ta đã không đến,” cô ta cay đắng nói. “Thay vào đó là anh đến, chìa ra cho tôi những lời nhảm dễ thương từ gia đình và không có một cái nào từ Nikos! Do đó tôi trở lại Athens để khiến anh ta yêu tôi! Nhưng khi tôi đến anh ta đang tính cưới Carlotta. Tôi đã bị đẩy ra trong sự lạnh nhạt và anh đã ở đó, Leandros, ẩn náu ở Tây Ban Nha với trái tim tan vỡ! Thật ra thì, tại sao chúng ta không chấp vá lại với nhau? Anh đã nghĩ về nó, tôi biết anh đã. Anh có thể nói dối cô ta tất cả những gì anh thích, nhưng tôi biết rằng đó là vì tôi khi anh nói với chú Takis bắt đầu tiến trình ly hôn với cô ta!”

Mắt anh hẹp lại. “Vì vậy Takis vẫn luôn nhắc đến chuyện này,” anh lẩm bẩm.

“Không!” cô ta chối bỏ. “Tôi vẫn chưa đề cập chuyện này với bất cứ ai.”

“Vậy làm thế nào cô biết được không có một bản hợp đồng tiền hôn nhân nào?” Isoble sắc bén xen vào.

Diantha lúng túng, cái miệng chứa đầy những lời dối trá không thể hé ra.

“Ta nghĩ việc này đã đi đủ xa rồi”, một giọng nói khác xen vào. Đó là giọng của cha Diantha. “Câu đã xoay sở để ngăn những tấm ảnh bị tung lên báo rồi phải không, Leandros?” ông dò hỏi. Ngay sau cái gật đầu dứt khoát của Leandros, ông cũng gật đầu. “Vậy thì hãy rời khỏi nhà tôi và mang gia đình cậu theo”.

Ông Christophoros quyết định rõ ràng rằng con gái ông đã làm tổn thương đủ người trong một ngày rồi.

Chặng đường rời khỏi đó hoàn toàn diễn ra trong yên lặng. Chloe ngồi ở ghế sau dành cho khách trong xe Leandros cùng với Isobel, mặt cô co rúm lại vì bị sốc và mất tinh thần. Leandros đưa em gái mình về nhà trước, dừng lại bên ngoài ngôi nhà có kích thước lớn gấp ba lần nhà anh. Khi cô bước ra khỏi xe, cô quay lại về phía Isobel.

“Em xin lỗi,” cô lí nhí nài nỉ. “Em chưa từng có ý định –”

“Để sau, Chloe,” anh trai cô cắt ngang. “Chúng ta tất cả sẽ cùng nói chuyện sau nhưng giờ Isobel và anh phải đi.”

“Nhưng phần lớn trong chuyện này là lỗi của em!” cô đau đớn hét lên. “Em đã khuyến khích cô ấy để cô ấy tin rằng mình dành cho một trong những người anh trai của em –”

“Đó là chuyện lúc nhỏ,” Leandros nói một cách tùy tiện.

“Em để cô ấy biết em ghét Isobel chừng nào!”

Cầm Isobel cúi xuống tận ngực. Chloe thoát ra một tiếng nấc nghẹn. “Em đã phò thác tất cả cho cô ấy và cô ấy đã mang tất cả đi và dựng chuyện từ nó. Em không thể tả nỗi em thấy khó chịu thế nào.”

Isobel có thể thấy hết điều đó. Hai cô gái thở dài vì trái tim tan nát của Leandros – như cách Diantha đã gọi. Hai người họ đã ước gì Isobel chưa từng được sinh ra.

“Nhưng em chưa từng biết chuyện của cô ấy và Nikos,” Chloe nói thêm trong nỗi hoài nghi bị áp chế.

“Nó không là gì cả,” anh trai cô tuyên bố. “Họ đã hẹn hò với nhau vài lần khi em đang đi học đại học xa, nhưng Nikos đã trở nên thận trọng bởi khuynh hướng chiếm hữu của cô ta. Cậu ấy đã nói với cô ta như vậy nhưng cô ta khó mà chấp nhận điều đó. Cậu ấy đã yên lòng khi gia đình cô ta chuyển tới sống ở Washington – và anh mong em không đề cập tới chuyện này với cậu ấy, Chloe,” sau đó anh cảnh báo cô rất nghiêm túc. “Cậu ấy sẽ không vui khi bị nhắc đến chuyện này.”

Anh đang nói về đám cưới sắp tới của Nikos. Chloe gật đầu sau đó dùng hết can đảm và ngập ngừng chạm vào cánh tay Isobel. “Xin chị,” cô lẩm bẩm, “Chị và em có thể có một khởi đầu mới không?”

Một khởi đầu mới, Isobel thầm nhắc lại, và đôi mắt nàng dờ ra. Mọi người muốn có một khởi đầu mới, nhưng lại có thêm nhiều bộ xương xẩu xí đang lách ra ngoài chiếc tủ tắm tối trước khi nàng cảm thấy đủ an toàn để tin tưởng một ai đó trong số họ?

Tuy nhiên nàng vẫn ngẩng mặt lên, và mỉm cười với Chloe. “Tất nhiên,” nàng đồng ý. Nhưng sự run rẩy trong giọng nói của nàng đã khiến Leandros đóng sầm cửa xe lại và khởi động máy. Em gái anh lùi lại, khuôn mặt nàng tái nhợt và lo lắng. Isobel khó khăn xoay sở để đóng cửa xe trước khi anh phóng đi với một trục quay rít gió của những chiếc lốp lăm tấm sỏi.

“Có chuyện gì với anh vậy?” nàng bất chợt phản ứng.

“Nếu em chuẩn bị khóc, thì hãy làm chuyện đó ở một nơi chết tiệt mà anh có thể nắm được em,” anh thô lỗ quát lại.

“Em không khóc.”

“Hãy nói điều đó với ai khác không thể nhìn thấy phía sau vẻ ngoài mạnh mẽ này.” Anh quát cho nàng một cái nhìn mà gần như làm khô héo da thịt nàng. “Anh không ngủ với cô ta – chưa bao giờ!”, anh nghiêng răng, chuyển mắt về phía con đường và phóng xe đi với bàn tay nắm chặt cùng các khớp xương trắng bệch, “Anh đã thích cô ta! Nhưng cô ta có độc dược trong linh hồn và giờ anh có thể cảm nhận nó đang hạ độc anh.” Giọng anh đột nhiên trở nên khàn khàn. “Anh đã cho cô ta lý do để tin điều cô ta làm về anh ư? Anh đã cho cô ta sự khích lệ mà không nhận ra ư?”

Bàn tay anh rời khỏi vô lăng để luồn những ngón tay căng thẳng xuyên qua mái tóc nàng. Isobel theo bản năng nhướn người lên và nắm lấy vô lăng.

“Em không cần phải làm thế,” anh nghiêng răng. “Anh không định lái chúng ta vào một bức tường.”

“Vậy thì dừng hành động như kiểu anh sẽ làm thế.”

Chiếc ô tô dừng lại với một cái thảng rít chói tai. Isobel đã không thắt dây an toàn vì Chloe đã ngồi cùng chỗ với nàng và lực đà nguy hiểm đẩy đầu nàng sát với kính chắn gió trước khi một cánh tay bật ra và chặn sự va chạm sắp xảy ra với một cái ghì cứng rắn của cơ bắp đàn ông.

Cảm xúc nổi lên từ mọi phía. Căng thẳng – Lo âu! Tức giận – phiền não. Anh bật mở cửa xe, trèo ra ngoài và bước sải vài bước, bỏ lại Isobel ngồi ở đó trong tâm trạng hoang mang trống rỗng không hiểu nổi anh đang có vấn đề gì.

Có chắc đây là nơi thích hợp với nàng trong trạng thái bấn loạn này? Nàng là người duy nhất phải đặt niềm tin của mình giữa ranh giới suốt từ lúc nàng quay trở lại đây! Nàng ra khỏi xe, quay lại và cho cái cửa đỏ đẹp đẽ, bóng loáng một cái đóng sầm đây ấn tượng. Anh quay gót lại. Nàng nhìn chăm chăm vào anh qua trần ô tô đỏ sáng bóng. Họ nhìn theo tầm mắt của mỗi người nhưng không ai trong hai người có vẻ để tâm về điều đó.

“Vậy anh nghĩ mình là thằng chết tiệt nào thế, Leandros?” nàng vỗ vào anh một cách giận dữ. Nàng vẫn còn đối phó với cú sốc gần như khiến đầu nàng nổ tung trước kính chắn gió; bên trong nàng đang nổi gai ốc với những tiếng tim đập thành thịch và xáo động. Anh tái mặt – nàng tái mặt! Mặt trời đánh thẳng vào họ và nếu có thể thì nàng đã vươn tới nắm lấy nó rồi ném vào cái đầu máu me ích kỷ của anh! “Anh nghĩ độc dược của cô ta đang làm cái gì với em? Anh muốn ly hôn và rồi lại không muốn ly hôn. Tin đồn rằng anh đã chọn được người vợ tiếp theo và chờ đợi sau cánh gà. Những thỏa thuận tiền hôn nhân đột nhiên trở thành đề tài nóng hổi nhất dính chặt vào miệng mọi người! Và em đã hy vọng có thể tin lời anh! Sau đó em lại hy vọng tin lời anh lần nữa khi những bức ảnh đó được tung ra. Em thậm chí còn phải đối mặt với con khốn gọi là giả dối đó!”

“Chúng đều là những lời dối trá, em biết là –”

“Tất cả những gì em biết chắc chắn trong giây phút quý giá này là anh vẫn luôn lợi dụng em như một con rối bị giật dây!” nàng giận dữ rống lên với anh. “Em vẫn luôn bị sỉ nhục trong phòng họp của anh – bị theo dõi mọi nơi ở Athens – việc xảy ra không phải lần đầu tiên! Em bị cám dỗ với mọi cơ hội có thể xảy ra, bị lừa bỡn bởi những thứ gia truyền, và bị phô bày ở nơi đẹp nhất của Athens như một danh hiệu không còn có giá trị!”

Anh cười lớn, nhưng thật khàn và gương gạo. Nàng gần như đã trèo ra khỏi trần xe để cào móng vuốt của mình lên người anh! “Rồi em buộc phải nhìn chăm chăm vào những b...bức ảnh x...xấu xa đó!”. Cổ họng nàng bắt đầu đi vào hoạt động; một cách dứt khoát nàng nuốt vào những giọt nước mắt đe dọa. “Anh nghĩ đó là vì em có thể chứng minh chúng là giả thì chúng sẽ mất đi sức mạnh tổn thương ư?”

“Không”. Anh bước về phía trần xe.

“Em vẫn chưa xong!” nàng nhanh chóng đẩy anh ra, và những tia sét xanh sáng lóe từ mắt nàng đâm thẳng vào anh. “Em đã đối mặt với thứ độc dược đó– trong khi anh đang đuổi tới nhằm nơi!” Nàng nóng nảy tuyên bố. “Em đã nghe tất cả những thứ cô ta nói về anh và vẫn tin vào anh. Chúa ơi,” nàng ghen ngào. “Vì sao thế, anh nghĩ rằng, khi chúng ta chỉ nhìn lại ba năm trước là có thể thấy rằng chúng ta đang hướng thẳng đến cùng một con đường lần nữa ư?”

“Nó không giống nhau!” Anh quát.

“Cùng là cái mùi vị kinh tởm đó thôi!” nàng hét. “Mẹ anh đã chuẩn bị cố gắng để thích em vì anh và giờ thì em gái anh cũng chuẩn bị làm điều giống hệt thế. Em để tâm họ có thích mình sao?” Có, em có, nàng đau đớn nghĩ. “Không, em không,” nàng lớn tiếng nói. “Em không nghĩ mình quan tâm đến anh nữa,” nàng run rẩy nói thẳm.

Nàng đánh vào khuôn mặt nhăn lại của anh bằng một cái liếc và ước điên lên là nàng thực sự có ý đó. “Nói cho em biết về cái thứ tiền hôn nhân đó,” nàng khiêu khích. “Sau đó tiếp tục giải thích về cái người đàn ông mà em nghĩ rằng sẽ trở thành cha của con em. Và sau đó,” nàng tiếp tục khi anh mở miệng trả lời, “giải thích cho em vì sao em chỉ phải nghe anh than thở về chất độc mà người phụ nữ độc ác kia đã cho anh ăn.”

Im lặng bao trùm. Anh trông hoàn toàn sững sờ bởi câu hỏi cuối cùng. Một chiếc Mercedes

màu bạc rẽ xuống con đường. Nó dừng lại bên cạnh Isobel. “Có chuyện gì xảy ra vậy?” một giọng nói vang lên. “Chúng tôi có thể giúp gì không?”

Isobel quay lại và nhìn chăm chăm vào Theron Herakleides. Cạnh ông, trên chỗ ngồi cho khách, mẹ nàng đang dựa một bên để nhìn ra ngoài một cách tức giận. “Cố,” nàng nói. “Chú có thể cho cháu đi nhờ.” Với câu đó, nàng ngồi vào ghế sau chiếc Mercedes.

“Thế còn Leand – ?”

“Cứ lái đi,” nàng căn nhắc. Theron nhìn nàng trong sự ngạc nhiên trống rỗng. Ông vẫn chưa từng bị nói chuyện kiểu này một lần nào trong đời! Rồi nàng đưa bàn tay run rẩy lên che cái miệng đang rung lên. “Cháu xin lỗi,” nàng tạ lỗi, và nước mắt bắt đầu thiêu đốt đôi mắt nàng.

“Lái đi Theron,” mẹ nàng lặng lẽ lẩm bẩm. Không cần một từ nào khác, Theron làm như đã bảo, ông liếc nhìn về phía gương chiếu hậu, nơi mà ông nhìn thấy đứa cháu mình bị bỏ lại cạnh chiếc xe của nó như thể một người đàn ông vừa mới bị đâm xe.

Nhìn ông chú Theron của mình lái đi cùng với Isobel, Leandros cảm thấy như anh đã bị đánh – bởi một kẻ tuyệt đối khó ưa với một tràng phun ra từ miệng của nàng ấy.

Làm thế nào mà nàng lại làm thế? Làm thế nào mà nàng có thể bỏ mặc anh đứng đây, với cảm giác như thằng khốn ích kỷ nhất tồn tại trên hành tinh này?

Bởi một giọng nói vang lên trong đầu đã nói với anh. Bởi vì không có bất cứ một từ nào nàng đã nói không đúng sự thật.

Ôi chao. Anh quay tròn xung quanh để nhìn chăm chăm một cách trống rỗng vào thành phố nơi anh sinh ra đang trải rộng bên dưới với ánh sáng lung linh của những đám mây trong buổi chiều sớm, nhưng thay vào đó là mảnh ghép từ ngũ lục trước đang nhảy múa trước mắt anh. Những từ như, bị lãng nhục, bị theo dõi, bị cảm dỗ – chiến tích. Anh phát ra tiếng cười có phần thích thú nhưng căng thẳng rồi lại không thể cười nổi vì nàng đã tin đó là sự thật.

Ngay lúc nàng tin rằng anh hoài nghi đứa con của họ có thể thuộc về một người đàn ông khác. Trái tim anh như ngừng đập và rơi xuống đáy dạ dày khi anh chấp nối niềm tin mới với niềm tin cũ của nàng rằng anh đã rất hài lòng vì nàng sẩy thai. Và anh đã làm được những gì? Anh ngồi bên cạnh nàng trong chiếc xe của mình và bày tỏ sự quan tâm trong cách cư xử của anh với Diantha.

Anh điên rồi sao? Anh xoay người lại. Nàng kết tội anh thật quá nặng nề. Nếu nàng không làm điều đó thì mọi việc đã không thành ra như vậy. Cái đầu anh đang ở nơi quái quỷ nào vậy chứ? Anh giận dữ tự hỏi.

Anh đứng đây làm gì trong khi có khả năng lúc này nàng đang thu dọn hành lý để rời khỏi anh?

Chết tiệt, anh thềm rửa và trèo vào trong xe. Máy nổ; anh gạt số. Nếu chiếc va li của nàng ở ngoài thì anh gặp rắc rối to, anh thừa nhận khi được gần 50m với tốc độ nguy hiểm.

Xe của Theron đã đỗ bên ngoài cửa trước với những chiếc ghế trống rỗng. Sải bước vào nhà, nghĩ ngay đến nơi chắc chắn tìm thấy nàng và bước một lúc ba bậc thang đến bên ngoài phòng ngủ của họ trước khi anh ngừng lại, rồi chuyển hướng sang căn phòng bên cạnh.

Đẩy cửa phòng, anh bước vào bên trong. Bản năng không làm anh thất vọng. Nàng đang đứng bên cửa sổ, mặt đối diện trong căn phòng với đôi tay khoanh lại.

Đang đợi anh, anh chú ý với một sự hài lòng tuyệt đối, và đóng cửa lại. “Anh không hề nghĩ rằng em không chung thủy với anh,” anh nói khi sải bước về phía trước. “Bản hợp đồng hôn nhân duy nhất mà em và anh tạo ra sẽ được viết bằng máu của anh trong giây phút cuối cùng của cuộc đời anh bởi anh không có ý định để em đi trước khi anh chết. Anh không nghĩ về em như một chiến lợi phẩm, một con rối hay một thứ châm chọc. Và anh không theo dõi em, anh đi theo em như một con chó máu me trung thành không hề muốn ở bất kỳ nơi nào khác ngoài em.”

Anh dừng lại trước mặt nàng. Đôi mắt nàng đen láy, miệng nàng nhỏ nhắn và tóc nàng được buộc lên kiểu đuôi ngựa. Nàng đang mặc một chiếc quần lính và một chiếc áo vét cứng nhắc nhưng lại có những giọt nước mắt đang trượt xuống trên đôi má mịn màng của nàng.

“Nếu anh yêu em trước đây nhiều hơn bây giờ thì anh sẽ bị giữ lại vì anh thực sự trở nên nguy hiểm,” anh tiếp tục với khàn giọng tiếp tục. “Và nếu giọng anh nghe như nháy cảm đến đau đớn trước đó thì đó là bởi vì anh cũng bị tổn thương bởi những tấm ảnh đó.”

Nàng kìm nén sự nức nở. Bàn tay vươn ra của anh chùn lại. Anh sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện và sau đó anh sẽ chạm vào nàng.

“Diantha đã là một thành viên trong gia đình anh từ khi cô ta và Chloe còn là những nữ sinh ngây thơ. Anh tin chắc Nikos đã làm tổn thương cô ta bốn năm trước, anh nghĩ cậu ấy đã cố ý sắp đặt để tán tỉnh cô ta và khi cô ta trở nên nghiêm túc thì lại bỏ của chạy lấy người. Anh thậm chí còn cảm thấy tội nghiệp Diantha vì thế anh tới thăm cô ta mỗi khi anh ở Washington. Nhưng Nikos nói với anh rằng cậu ấy nhận ra nhu cầu chiếm hữu của cô ta sau đó. Anh đã sai về cô ta và giờ anh xin lỗi – Và anh không nghĩ những giọt nước mắt kia sẽ bảo vệ em,” anh thêm vào, “vì chúng không thể.”

“Bảo vệ em khỏi cái gì?”

“Sự trừng phạt,” anh đáp. “Vì dám nghĩ rằng anh có thể nghi ngờ dòng máu của con chúng ta.”

“Mặt của anh –”

“Mặt của anh đang đau, anh biết,” anh thừa nhận. “Chỉ có duy nhất một người có thể đưa ý nghĩ bắn thủ ấy vào đầu cô ta và đó là Takis. Và làm thế nào anh biết ư? Vì ông ta đã từng một lần dám đề cập đến chuyện tương tự với anh.”

“Takis...?” Nàng chớp mắt, những giọt nước mắt sót lại lấp lánh trên hàng mi.

Anh phát ra một tiếng thở dài khó chịu giữa sự tức giận và đau đớn. “Anh thật đáng thương, em thật đáng thương,” anh nói với nàng. “Chúng ta đã sống trong một khoảng không nơi mà chúng ta không có mối liên hệ nào. Takis là người cha gần gũi với anh nhất lúc đó. Ông ta hỏi về cuộc hôn nhân của chúng ta, và trong giây phút yếu đuối, anh đã ngốc nghếch nói rằng anh lo lắng về em vì em sắp biến mất mãi mãi, ông ta đã gợi ý anh nên tìm ra nơi em đi tới.”

Anh khép chặt miệng che giấu phần còn lại của cuộc đối thoại đó. Thứ mà nó chứa đựng không quan trọng ở đây. Thứ đó là người bạn anh tin tưởng nhất đã đang truyền đi những thông tin bí mật. “Hiện tại anh biết ông ta vẫn đang hé lộ ra những thông tin bí mật về những hợp đồng tiền hôn nhân và những thiếu sót của nó.”

“Ông ta cũng đã sắp xếp người chụp ảnh đó?”

Anh thở dài và lắc đầu. “Anh mong là không. Anh hy vọng là những bức ảnh đó đều là ý tưởng của Diantha. Anh chợt nghĩ cô ta đã làm ra những thứ đó trước khi cô ta biết em và anh trở lại bên nhau? Điều đó có nghĩa là cô ta luôn có kế hoạch sử dụng chúng cho dù em có còn trong màn kịch này hay không. Một tấm bảo hộ,” anh gọi tên nó. “Trong trường hợp anh không chấp nhận đề nghị kết hôn. Em nghĩ thử coi anh sẽ cảm thấy như thế nào khi biết mình đã mở ra một âm mưu như vậy?”

“Như một tên gốc, em đoán vậy.” Nàng cho anh một cái nhún vai như nói rằng nàng tin anh đáng bị thế. Thái độ xác xược không cần mở đầu phủ lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Anh híp mắt. Khiêu khích đột ngột quay lại trong không khí. Nhưng sau đó, không cần báo trước, nàng phát ra tiếng khóc nức nở nặng nề rồi ngã vào trong vòng tay anh – bởi nàng thuộc về nơi đó.

“Em đã có một ngày t...tồi tệ,” nàng nức nở trong lòng anh.

“Anh có thể thay đổi điều đó,” anh hứa, bế nàng lên và đưa nàng tới giường. Họ có thể làm tình – Sao lại không? Đó là chất tẩy rửa độc dược hiệu quả nhất mà anh biết.

Sau đó họ đi bước xuống cầu thang thì phát hiện tổ ấm của họ bị phủ đầy bởi những người muốn đền bù cho tất cả những chuyện xấu xa đó. Mẹ anh ở đây, em gái anh, Chloe, và thậm chí cả Nikos cũng đến cùng Carlotta đang bám chặt lấy cậu. Silvia và Theron trông có vẻ bàng hoàng vì ai đó đã bị dẫn kết cục này bởi họ.

Mặc dù không có Takis Konstantinou, anh để ý, vẫn cảm thấy một cơn sóng tức giận cùng hối hận tràn qua tâm trí anh. Takis đã bỏ chạy, và lúc này đây anh chắc chắn với điều đó. Cha của Diantha sẽ quan tâm đến chuyện này. Ông là một người đàn ông đáng tôn trọng cho dù con gái ông làm chuyện đó đi chăng nữa.

Eve đến cùng với Ethan Hayes, mang theo một thùng sâm panh. “Để chào mừng sự trở lại của cô Isobel với gia đình ta,” Eve thông báo, nhưng tất cả mọi người đều biết rằng cô cũng đã nghe thấy sự kiện ngày hôm nay.

“Chú không cần phải đánh chống khuai chiêng ở đây,” Isobel nói thầm với Leandros. “Những lời bàn tán đang quanh quẩn trong không khí đấy!”

Nhưng đôi má cô đỏ ửng và cô đang hạnh phúc. Chuông cửa kêu lên và hai phút sau một vị khách khác bước lên trên bậc thang rực nắng. “Chúa ơi, không thể tin được,” Leandros bật thốt lên một sự kinh ngạc nồng nhiệt – trong lúc những người khác bị ném vào trong im lặng bởi tiếng thở dài chán nản của Felipe Vanzquez xa xứ, trong lúc anh xuất hiện làm sững sốt bao khuôn mặt tò mò. “Anh về thị trấn khi nào vậy?”

“Thứ lỗi cho sự đột nhập của tôi,” anh lăm bắm một cách cứng nhắc.

“Không phải đột nhập chút nào,” Leandros đảm bảo và đưa anh tới gặp cô vợ xinh đẹp của mình, người đang nhìn chăm chăm vào bạn anh như thể thứ mà nàng đang nhìn chăm lên ảo tưởng trong đầu nàng.

Leandros cười toe toét khi anh thấy thái độ đó. “Không,” Anh ngả ra để thì thầm vào sát tai nàng. “Felipe là người Tây Ban Nha, không phải Venezuela.”

“Ôi,” nàng bĩu môi với anh. “Xấu hổ quá đi mất.”

Buổi chiều tiếp diễn bằng một lễ hội của tầng lớp quý tộc. Vào lúc mọi người người dạt đi

một lần nữa, Isobel trông khá bối rối. “Chúng ta có vẻ như đã trở nên nổi tiếng một cách bất ngờ,” nàng nói.

“Quá nổi tiếng,” anh đáp. “Sau lễ cưới của Nikos em và anh sẽ bay đến biểnCaribbeandể xem trộm tuần trăng mật của cậu ta,” anh nói một cách dứt khoát.

“Nhưng chúng ta không thể làm thế!” Isobel phản đối.

“Sao không?” anh phản bác. “Cậu ta có ý định đi trên chiếc du thuyền của anh. Anh còn đang định chúng ta sẽ bắt đi bất dịch ở đó đến mức chuyển từ giường lên sân thượng luôn. Vậy mà giờ,” Anh bắt đầu bước theo nàng, “Em nợ anh thứ mà anh sắp sửa thu gom đấy.”

“Nợ anh cái gì?” nàng hỏi.

“Nhận lỗi?” anh nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

————— **THE END** —————

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>